

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • NOVEMBER 2012

Liahona

Taler fra generalkonferansen

**Alderskravet senket for
heltidsmisjonærer**

To nye templer bekjentgjort

**Nytt undervisningsmaterieil
for ungdom presentert**

© WALTER RANE, KOPIERING IKKE TILLATT

Alle ble mette, av Walter Rane

“Så tok [Jesus] de fem brød og de to fiskene, så opp mot himmelen og velsignet dem. Så brøt han brødene og gav dem til disiplene for at de skulle gi til folket, og de to fiskene delte han ut til dem alle.

Og de spiste alle og ble mette” (Markus 6:41-42).

“Men de som hadde spist, var omkring fem tusen menn, foruten kvinner og barn” (Matteus 14:21).

LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konferansen
President Thomas S. Monson
- 6 Har dere denne følelsen nå?
Eldste Quentin L. Cook
- 10 Jeg vet det. Jeg etterlever det.
Jeg elsker det.
Ann M. Dibb
- 12 En usigelige gave fra Gud
Eldste Craig C. Christensen
- 15 "For jeg lever, og dere skal leve"
Eldste Shayne M. Bowen
- 18 Spør misjonærene!
De kan hjelpe deg!
Eldste Russell M. Nelson
- 21 Om anger og forsetter
President Dieter F. Uchtdorf

LØRDAG ETTERMIDDAG

- 25 Oppholdelse av Kirkens
funksjonærer
President Henry B. Eyring
- 26 Bli gode foreldre
Eldste L. Tom Perry
- 29 Arbeid ivrig
Eldste M. Russell Ballard
- 32 "Kom til meg, O du Israels hus"
Eldste Larry Echo Hawk
- 34 Hva kan vel et menneske gi
til vederlag for sin sjel?
Eldste Robert C. Gay
- 37 Tempelstandard
Eldste Scott D. Whiting
- 39 Deres prøvede tro
Eldste Neil L. Andersen
- 43 Beskytt barna
Eldste Dallin H. Oaks

PRESTEDØMSMØTET

- 47 Brødre, vi har arbeid å gjøre
Eldste D. Todd Christofferson
- 51 Vær tapre i mot, styrke og virkelyst
Biskop Gary E. Stevenson
- 54 Ta dere i vare
Eldste Anthony D. Perkins
- 57 Gleden ved prestedømmet
President Dieter F. Uchtdorf
- 60 Hjelp dem å sikte høyt
President Henry B. Eyring
- 68 Se andre slik de kan bli
President Thomas S. Monson

SØNDAG FORMIDDAG

- 72 Hvor er tronehimmelen?
President Henry B. Eyring
- 75 Forsoningen
President Boyd K. Packer
- 78 Først iakttatt, så tjene
Linda K. Burton
- 81 Å lære med vårt hjerte
Eldste Walter F. González
- 83 Det første og største bud
Eldste Jeffrey R. Holland
- 86 Overvei velsignelsene
President Thomas S. Monson

SØNDAG ETTERMIDDAG

- 90 Vær en mer kristen kristen
Eldste Robert D. Hales
- 93 Gleden ved å forløse de døde
Eldste Richard G. Scott
- 96 Ett skritt nærmere Frelseren
Russell T. Osguthorpe
- 99 Ved tro blir alle ting oppfylt
Eldste Marcus B. Nash
- 101 Bli en sann disippel
Eldste Daniel L. Johnson
- 104 Nadverdens velsignelser
Eldste Don R. Clarke
- 106 Omvendt til Herren
Eldste David A. Bednar
- 110 Gud vær med deg til
vi ses igjen
*President Thomas S.
Monson*

HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

- 111 Er troen på Jesu Kristi forsoning
skrevet i vårt hjerte?
Linda K. Burton
- 115 Vi må våkne til våre plikter
Carole M. Stephens
- 118 Herren har ikke glemt deg
Linda S. Reeves
- 121 Pleieren
President Henry B. Eyring

- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi
Kirke av Siste Dagers Hellige
- 125 Fortegnelse over historier
- 126 Nytt fra Kirken
- 128 Hjelpeorganisasjonenes
presidentskaper på generalplan

Oversikt over den 182. halvårslige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 6. OKTOBER 2012

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste Kevin R. Duncan. Avslutningsbønn: Eldste Juan A. Uceda. Sang ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: "Lover den Herre Gud," *Salmer*, nr. 29; "Så sikker en grunnvoll," *Salmer*, nr. 42, arr. Wilberg, utg. Oxford; "O, må jeg følge deg," *Salmer*, nr. 201; "Ha takk for profeten du sendte," *Salmer*, nr. 17; "Jeg vil følge Guds plan," *Barnas sangbok*, 86, arr. Hofheins, ikke utgitt; "Vi gledes og frydes," *Salmer*, nr. 3, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 6. OKTOBER 2012

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Gerrit W. Gong. Avslutningsbønn: Eldste Jose L. Alonso. Sang ved et blandet ungdomskor fra Bennion og Taylorsville, Utah; Leah Tarrant, dirigent; Linda Margetts og Bonnie Goodliffe, organister: "Arise, O Glorious Zion," *Hymns*, nr. 407; "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187, arr. Perry, ikke utgitt; "La oss stevne frem," *Salmer*, nr. 170; "On This Day of Joy and Gladness," *Hymns*, nr. 64, arr. Huff, ikke utgitt.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 6. OKTOBER 2012

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Jay E. Jensen. Avslutningsbønn: Eldste Patrick Kearon. Sang ved et kor av Det melkisedekske prestedømme fra Ogden, Utah; Stephen P. Schank og Derek Furch, dirigenter; Andrew Unsworth, organist: "Lover den Herre," *Salmer*, nr. 34; "Elsk du din neste," *Salmer*, nr. 190, arr. Furch, ikke utgitt; "Led oss, o du store Jehova," *Salmer*, nr. 48; "Sions ungdom, kom nå alle," *Salmer*, nr. 184, arr. Schank, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 7. OKTOBER 2012

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Marlin K. Jensen. Avslutningsbønn: Eldste Keith R. Edwards. Sang og musikk ved Tabernakelkoret; Mack

Wilberg, dirigent; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: "Å, si hva er sannhet?" *Salmer*, nr. 181; "I denne skjønne morgenstund," *Salmer*, nr. 1, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Synes veien deg lang" *Salmer og sanger*, nr. 100, arr. Wilberg, ikke utgitt (Shane Warby, solist); "Vi er kalt," *Salmer*, nr. 164; "Hvis min Frelser sto hos meg," Barnas program på nadverdsmøtet av Sally DeFord, arr. Cardon, ikke utgitt; "If the Way Be Full of Trial, Weary Not," *Songs of Zion* (1912), nr. 158, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 7. OKTOBER 2012

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste Octaviano Tenorio. Avslutningsbønn: Eldste Larry W. Gibbons. Sang ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: "The Day Dawn Is Breaking," *Hymns*, nr. 52, arr. Murphy, ikke utgitt; "Da du styrket fra ditt leie," *Salmer*, nr. 58, arr. Wilberg, utg. Jackman; "Se, Herren konger," *Salmer*, nr. 43; "Gud vær med deg til vi ses igjen," *Salmer*, nr. 70, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 29. SEPTEMBER 2012, HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Linda K. Burton. Åpningsbønn: Maria Torres. Avslutningsbønn: Melinda Barrow. Sang ved et kor av unge enslige voksne søstre fra Salt Lake Bonneville, Salt Lake Holladay og Murray Utah UEV-staver, Emily Wadley, dirigent; Linda Margetts, organist: "La oss stevne frem," *Salmer*, nr. 170; medley av "Han sendte Sønnen," *Barnas sangbok*, 20, og "Jeg prøver å ligne Jesus," *Barnas sangbok*, 40, arr. Sally DeFord, ikke utgitt; "Jeg står helt forundret," *Salmer*, nr. 111; "Jeg trenger deg hver stund," *Salmer*, nr. 63, arr. Beebe, utg. Larice.

TALER FRA KONFERANSEN

Du finner taler fra generalkonferansen på mange språk ved å gå inn på **conference.lds.org**. Velg så språk. Lyddopptak fra konferansen skal normalt være tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen 2 måneder etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Derek Israelsen.
Siste omslagsside: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Cody Bell, Leslie Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelsen, Scott Davis, Kristy Jordan, Randy Collier, Lloyd Eldredge og Cara Call; i Botswana av John Huntsman; i Brasil av Francisco Flávio Dias Carneiro; i Estland av Amanda Robinson; i Hellas av David L. Mower; i Italia av Christopher Dean; i Mexico av Carlos Israel Gutierrez Robles; i Mosambik Daniel Osborn; i Polen av Lois Jensen; i Skottland av John J. Graham; i Spania av Antoni García Corrius og i Taiwan av Danny Chan La.

NOVEMBER 2012 ÅRG. 76 NR. 11

LIAHONA 10491 170

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helligs internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster, Christoffel Golden
Jr., Anthony D. Perkins

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support: Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: LaRene Porter Gaunt

Produksjonssjef: Melissa Zenteno

Writing and Editing Team: Susan Barrett, Ryan Carr,
David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy
Raye Friedman, Hikari Loftus, Lia McClanahan, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Howard G. Brown,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Øversettelse: Statsautorisert translator Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department
of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller
adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 7

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, filippinsk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk,
kiribati, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk,
mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk,
ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de
forskjellige språkområder.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersielt
bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres
hvis det er påført anmerkning om at kopiering ikke er tillatt.
Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office,
50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2012 Vol. 76 No. 11. LIAHONA (USPS 311)
Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per
year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage
Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue; old
and new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

OVERSIKT OVER TALERE

Andersen, Neil L., 39
Ballard, M. Russell, 29
Bednar, David A., 106
Bowen Shayne M., 15
Burton, Linda K., 78, 111
Christensen, Craig C., 12
Christofferson, D. Todd, 47
Clarke, Don R., 104
Cook, Quentin L., 6
Dibb, Ann M., 10
Echo Hawk, Larry, 32
Eyring, Henry B., 60, 72, 121
Gay, Robert C., 34
González, Walter F., 81
Hales, Robert D., 90
Holland, Jeffrey R., 83
Johnson, Daniel L., 101
Monson, Thomas S., 4, 68,
86, 110
Nash, Marcus B., 99
Nelson, Russell M., 18
Oaks, Dallin H., 43
Osguthorpe, Russell T., 96
Packer, Boyd K., 75
Perkins, Anthony D., 54
Perry, L. Tom, 26
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 93
Stephens, Carole M., 115
Stevenson, Gary E., 51
Uchtdorf, Dieter F., 21, 57
Whiting, Scott D., 37

EMNEOVERSIKT

Aktivisering, 68
Arbeid, 29, 47
Barn, 15, 43
Bønn, 86
Den hellige ånd, 12, 81, 99
Disippelens vei, 21, 29, 78,
83, 90, 101
Død, 15
Ekteskap, 26, 43, 47
Familie, 26, 43, 54
Forsoning, 6, 75, 104, 111
Gjenopprettelsen, 18
Glede, 21, 57
Handlefrihet, 51
Helbredelse, 81
Hjelpeforeningen, 111,
115, 121
Håp, 15
Innvielse, 51
Inspirasjon, 86
Israels hus, 32
Jesús Kristus, 15, 18, 75, 99,
111, 118
Kjærlighet, 10, 78, 83, 118
Kristendommen, 90
Kyskhed, 6, 39
Lojalitet, 83
Lydigheit, 101
Lærdom, 10, 96
Misjonærarbeid, 4, 18

Mormons bok, 32
Mot, 51, 68
Motgang, 39, 110, 115
Nadverden, 104
Nestekjærlighet, 121
Normer, 37
Offer, 34
Omvendelse, 34, 75
Omvendelse til evangeliet,
6, 54, 81, 96, 106
Oppstandelsen, 15
Pakter, 54
Plikt, 115
Pornografi, 6
Prestedømmet, 47, 51,
54, 57
Prioritering, 21
Slekthistorie, 93
Takknemlighet, 110
Talenter, 60
Templer, 4, 12, 37, 93
Tjeneste, 12, 29, 57, 72, 78,
101, 110, 115, 121
Tro, 39, 72, 99, 111
Undervisning, 18, 96
Ungdom, 60
Vitnesbyrd, 68, 106
Ydmykhet, 34, 72
Åpenbaring, 60

Av president Thomas S. Monson

Velkommen til konferansen

Må vi lytte oppmerksomt til [talene] ... , så vi kan føle Herrens ånd og få den kunnskap han ønsker at vi skal få.

Så vidt jeg kan se, er alle sitteplasser fylt – med unntak av noen få helt bakerst. Det finnes rom for forbedring. Dette er en tjeneste for dem som kanskje er litt sent ute på grunn av trafikken, så de finner en sitteplass når de kommer.

Dette er en stor dag – konferansedagen. Vi har hørt et nydelig kor synge praktfullt. Hver gang jeg hører koret eller hører orglet eller hører pianoet, tenker jeg på min mor, som sa: “Jeg elsker all hyllest som er gitt deg, alle grader du har oppnådd og alt arbeidet du har gjort. Jeg syns bare det er trist at du ikke fortsatte å spille piano.” Takk, mor. Jeg skulle ønske jeg hadde det.

Hvor godt det er, min brødre og søstre, å ønske dere velkommen til den

182. halvårslige generalkonferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Siden vi møttes for seks måneder siden, har tre nye templer blitt innviet, og ett tempel er gjeninnviet. I mai var det mitt privilegium å innvie det vakre Kansas City Missouri tempel og delta på kulturfeiringen i den forbindelse. Jeg vil nevne denne feiringen i større detalj i min tale i morgen formiddag.

I juni innviet president Dieter F. Uchtdorf det etterlengtede templet i Manaus, Brasil, og i begynnelsen av september gjeninnviet president Henry B. Eyring det nyoppussede templet i Buenos Aires, Argentina, et tempel som jeg hadde det privilegium å innvie for nesten 27 år siden. For bare to uker siden innviet president Boyd K. Packer det nydelige Brigham City tempel i hjembyen der han er født og oppvokst.

Som jeg har antydnet tidligere, er ingen kirke-bygget fasilitet viktigere enn et tempel, og vi er glade for å ha 139 templer i drift over hele verden, med ytterligere 27 bekjentgjort eller under oppføring. Vi er takknemlige for disse hellige byggverk og

velsignelsene de bringer inn i vårt liv.

I dag har jeg gleden av å bekjentgjøre ytterligere to templer som i kommende måneder og år vil bli oppført på følgende steder: Tucson, Arizona, og Arequipa, Peru. Detaljer angående disse templene vil komme etter hvert som nødvendige løyver og godkjenninger blir skaffet tilveie.

Brødre og søstre, jeg går nå over til en annen sak – nemlig misjonærtjeneste.

En god stund har Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum tillatt at unge menn fra visse land tjener når de er 18 år gamle, så lenge de er verdige, i stand til det, er uteksaminert fra videregående skole og har uttrykt et oppriktig ønske om å tjene. Dette har vært et landspesifikt prinsipp, og har latt tusenvis av unge menn utføre hederlige misjoner og også oppfylle nødvendige militære forpliktelser og utdanningsmuligheter.

Vår erfaring med disse 18 år gamle misjonærene har vært positiv. Deres misjonspresidenter rapporterer at de er lydige, trofaste, modne og tjener like kompetent som de eldre misjonærene i de samme misjonene. Deres trofasthet, lydighet og modenhet har fått oss til å ønske det samme alternativet med tidligere misjonærtjeneste for *alle* unge menn, uavhengig av hvilket land de kommer fra.

Jeg er glad for å bekjentgjøre at med øyeblikkelig virkning vil alle verdige og dyktige unge menn som er uteksaminert fra videregående skole eller tilsvarende, uavhengig av hvor de bor, ha muligheten til å bli anbefalt for misjonærtjeneste fra de fyller 18, istedenfor 19 år. Jeg antyder ikke at alle unge menn vil – eller bør – reise på misjon i denne unge alderen. Snarere, basert på individuelle forhold, så vel som prestedømslederens vurdering, er dette alternativet nå tilgjengelig.

Når vi med bønnens hjelp har grunnnet på ved hvilken alder unge menn kan begynne sin misjonærtjeneste, har vi også overveiet ved hvilken alder en ung kvinne kan tjene. I dag er jeg glad for å bekjentgjøre at dyktige, verdige unge kvinner som har et ønske om å tjene, kan anbefales til misjonærtjeneste fra de fyller 19, istedenfor 21 år.

Vi fastholder at misjonærarbeid er en prestedømsplikt – og vi oppfordrer alle unge menn som er verdige og som

er fysisk og psykisk i stand til det, til å ta imot kallet til å tjene. Mange unge kvinner tjener også, men de er ikke under samme forpliktelse til å tjene som de unge mennene. Vi forsikrer imidlertid de unge søstrene i Kirken om at de yter et verdifullt bidrag som misjonærer, og vi er glade for deres tjeneste.

Vi trenger fortsatt mange flere eldre par. Når omstendighetene tillater det, når dere kan pensjonere dere og helsen holder, oppfordrer jeg dere

til å gjøre dere tilgjengelige for misjonærtjeneste på heltid. Både mann og hustru vil ha større glede av sammen å tjene vår Faders barn.

Mine brødre og søstre, må vi lytte oppmerksomt til de budskap som vil bli presentert i løpet av de neste to dagene, så vi kan føle Herrens ånd og få den kunnskap han ønsker at vi skal få. At dette må bli vår opplevelse, er min bønn, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste Quentin L. Cook**
i De tolv apostlers quorum

Har dere denne følelsen nå?

Noen i Kirken tror at de ikke kan svare på Almas spørsmål med et rungende ja. De har ikke denne følelsen nå.

President Monson, vi elsker, akter og oppholder deg! Denne historisk viktige bekjentgjørelsen med hensyn til misjonærtjeneste er inspirerende. Jeg kan huske spenningen i 1960, da tjenestealderen for unge menn ble redusert fra 20 til 19 år. Jeg kom til Den britiske misjon som nylig kalt 20-åring. Den første 19-åringen i vår misjon var eldste Jeffrey R. Holland, et fantastisk tilskudd. Han var noen måneder unna å fylle 20. Så i løpet av ett år, kom det mange flere 19-åring. De var lydige og trofaste misjonærer, og arbeidet gikk fremover. Jeg er overbevist om at en enda større innhøsting vil finne sted nå som rettferdige, engasjerte misjonærer oppfyller Frelserens befaling om å forkynne hans evangelium.

Etter mitt syn er dere i den oppvoksende generasjon bedre forberedt enn noen tidligere generasjon. Deres kunnskap om Skriftene er spesielt imponerende. Men utfordringene deres generasjon møter når dere forbereder dere for tjenesten, er omtrent de samme som alle medlemmer av Kirken møter. Vi er alle klar over at kulturen i det meste av verden ikke bidrar til rettferdighet eller åndelig

engasjement. Gjennom hele historien har Kirkens ledere advart folket og forkynt omvendelse. I Mormons bok var Alma den yngre så bekymret over urettferdigheten og mangelen på engasjement at han gikk av som overdommer, leder av Nephis folk, og rettet all sin innsats mot sitt profesjonelle kall.¹

I et av de mest dyptgripende versene i hele Skriften, erklærer Alma: “Hvis dere har erfart en forandring i hjertet, og hvis dere har følt en trang til å synge den forløsende kjærlighets sang, vil jeg spørre dere: Har dere denne følelsen nå?”²

Lokale ledere over hele verden rapporterer at sett under ett har Kirkens medlemmer, spesielt våre unge, aldri vært sterkere. Men de nevner nesten alltid to bekymringer: For det første, utfordringen med økt urettferdighet i verden, og for det annet, apati og mangel på engasjement blant noen medlemmer. De søker råd om hvordan de kan hjelpe medlemmene å følge Frelseren og oppnå en dyp og varig omvendelse.

Dette spørsmålet, “Har dere denne følelsen nå?” gir gjenlyd gjennom århundrene. Med alt vi har mottatt i denne evangelieutdeling – inkludert gjengivelsen av fyllden av Jesu Kristi evangelium, utgytelsen av åndelige gaver og himmelens udiskutable

velsignelser – har Almas utfordring aldri vært viktigere.

Kort tid etter at Ezra Taft Benson ble kalt som apostel i 1943, rådet president George Albert Smith³ ham: “Din oppgave [er] ... på en så vennlig måte som mulig å ... minne folk om at omvendelse vil være det eneste universalmiddel mot verdens onder.”⁴ Da denne uttalelsen ble gitt, sto vi midt oppi andre verdenskrigs hete.

I dag har moralsk forfall eskalert. En fremtredende forfatter sa nylig: “Alle vet at kulturen er giftig, og ingen forventer at dette vil forandre seg.”⁵ Den konstante skildringen av vold og umoral i musikk, underholdning, kunst og andre medier i vår hverdagskultur savner sidestykke. Dette ble dramatisk beskrevet av en høyt respektert baptist-teolog da han uttalte: “En hel sivilisasjons åndelige immunforsvar er skadet.”⁶

Det er ikke overraskende at noen i Kirken tror at de ikke kan svare på Almas spørsmål med et rungende ja. De har ikke denne følelsen nå. De føler at de er i en åndelig tørke. Andre er sinte, sårede eller desillusjonerte. Hvis disse beskrivelsene passer på deg,⁷ er det viktig å finne ut hvorfor du ikke har denne følelsen nå.

Mange som er i en åndelig tørke og mangler engasjement, har ikke nødvendigvis vært involvert i større synder eller overtredelser, men de har gjort ukloke valg. Noen er likegyldige i sin overholdelse av hellige pakter. Andre tilbringer mesteparten av sin tid med å vie sin største hengivenhet til saker av mindre betydning. Noen lar intense kulturelle eller politiske synspunkter svekke sin troskap til Jesu Kristi evangelium. Noen har fordypet seg i Internett-materiale som forstørrer, overdriver og i noen tilfeller dikter opp mangler hos tidlige ledere i Kirken. De trekker så

uriktige konklusjoner som kan påvirke vitnesbyrdet. Enhver som har gjort disse valgene, kan omvende seg og bli åndelig fornyet.

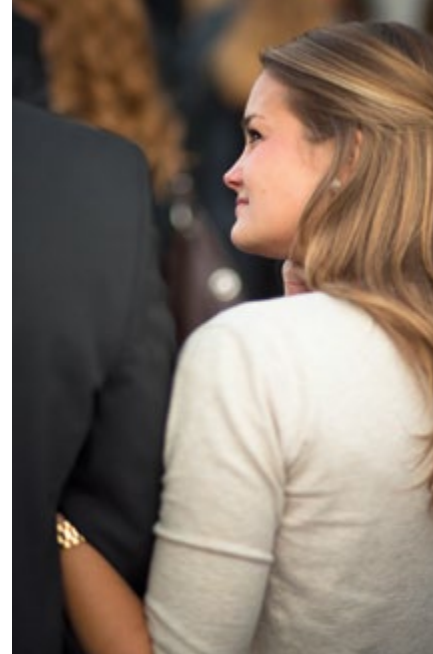
Fordypning i Skriftne er viktig for åndelig næring.⁸ Guds ord inspirerer til engasjement og fungerer som en helbredende balsam for såre følelser, sinne eller desillusjon.⁹ Når vårt engasjement er redusert av en eller annen grunn, er en del av løsningen omvendelse.¹⁰ Engasjement og omvendelse henger tett sammen.

C. S. Lewis, den hardtarbeidende, pragmatiske kristne forfatteren, formulerte problemet på gripende vis. Han hevdet at kristendommen ber folk omvende seg og lover dem tilgivelse, men før folk kjenner og føler at de trenger tilgivelse, gir kristendommen ingen mening for dem. Han uttalte: “Når du vet at du er syk, vil du lytte til legen.”¹¹

Profeten Joseph påpekte at før dåpen kan du være på nøytral grunn mellom godt og ondt. Men “da du sluttet deg til denne Kirken, sa du deg villig til å tjene Gud. Da du gjorde det, forlot du den nøytrale grunn, og du kan aldri gå tilbake.” Hans råd var at vi aldri må svikte Mesteren.¹²

Alma understreker at gjennom Jesu Kristi forsoning er “barmhjertighetens armer ... rakt ut” til dem som omvender seg.¹³ Han stiller så gjennomtrengende og ytterst viktige spørsmål, som: Er vi beredt til å møte Gud? Holder vi oss ulastelige? Vi skulle alle overveie disse spørsmålene. Almas egen erfaring med å unnlate å følge sin trofaste far og deretter komme til en dramatisk forståelse av hvor mye han trengte tilgivelse og hva det betydde å synge de forløsende kjærlighets sang, er sterk og overbevisende.

Selv om alt som reduserer engasjement er av betydning, er to relevante utfordringer både utbredte og viktige.

Den første er uvennlighet, vold og mishandling i hjemmet. Den andre er seksuell umoral og urene tanker. Disse kommer ofte forut for og er ved roten til valget om å være mindre engasjert.

Hvordan vi behandler våre nærreste er av fundamental betydning. Vold, overgrep, mangel på høflighet og respektløshet i hjemmet er ikke akseptabelt – ikke akseptabelt for voksne og ikke akseptabelt for den oppvoksende generasjon. Min far var ikke aktiv i Kirken, men var et bemerkelsesverdig godt eksempel, spesielt i sin behandling av min mor. Han pleide å si: “Gud vil holde menn ansvarlige for hver tåre de får sin hustru til å felle.” Det samme konseptet er vektlagt i “Familien – En erklæring til verden”. Det lyder: “[De] som mishandler sin ektefelle eller sine barn, ... [vil en dag] stå til ansvar overfor Gud.”¹⁴ Uavhengig av den kulturen vi vokser opp i, og om våre foreldre mishandlet oss eller ikke, må ikke vi mishandle noen fysisk, følelsesmessig eller verbalt.¹⁵

Behovet for høflighet i samfunnet har aldri vært større. Grunnlaget for vennlighet og høflighet begynner i vårt hjem. Det er ikke overraskende at den offentlige debatt har forfalt i takt med nedbrytningen av familien. Familien er grunnlaget for kjærlighet og for å opprettholde åndelighet. Familien fremmer en atmosfære der religionsutøvelse kan blomstre. Det er virkelig “skjønnhet her på jord i et kjærlig hjem”.¹⁶

Seksuell umoral og urene tanker bryter den norm som ble fastsatt av Frelseren.¹⁷ Vi ble advart i begynnelsen av denne evangelieutdeling mot at seksuell umoral kanskje ville være den største utfordringen.¹⁸ Den slags adferd vil, uten omvendelse, føre til åndelig tørke og tap av engasjement. Filmer, TV og Internett formidler ofte nedverdiggende budskap og bilder. President Dieter F. Uchtdorf og jeg var nylig i en landsby i Amazonas-jungelen, og så parabolantennene til og med på noen av de små, enkle hyttene. Vi frydet oss over den fantastiske informasjonen som er tilgjengelig i dette avsidesliggende området. Vi innså også at det nesten ikke finnes noe sted på jorden som ikke kan påvirkes av slibrige, umoralske og pirrende bilder. Dette er en av grunnene til at pornografi har blitt slik en pest i vår tid.

Jeg hadde nylig en innsiktsfull samtale med en 15 år gammel bærer

av Det aronske prestedømme. Han hjalp meg å forstå hvor enkelt det er i denne Internett-alderen for unge mennesker, nærmest utilsiktet, å bli utsatt for urene og til og med pornografiske bilder. Han pekte på at for de fleste prinsipper Kirken lærer oss, er det i det minste en viss anerkjennelse i samfunnet for øvrig av at brudd på disse prinsippene kan ha katastrofale følger for helse og trivsel. Han nevnte sigarettøyking, narkotikabruk og alkoholbruk blant unge mennesker. Men han bemerket at det ikke er noe tilsvarende ramaskrik, eller engang en betydelig advarsel, fra samfunnet for øvrig mot pornografi eller umoral.

Mine kjære brødre og søstre, denne unge mannens analyse er riktig. Hva er svaret? I mange år har profeter og apostler forkynt viktigheten av religionsutøvelse i hjemmet.¹⁹

Foreldre, den tid er for lengst forbi da vanlig aktiv deltagelse på Kirkens

møter og programmer, selv om de er viktige, kan oppfylle deres hellige ansvar for å lære deres barn å leve et moralsk og godt liv og vandre rettsskaffent for Herren. Etter president Monsons bekjentgjørelse i formiddag er det avgjørende at dette blir trofast utført i hjem som er tilfluktssteder for godhet, hvor vennlighet, tilgivelse, sannhet og rettferdighet råder. Foreldre må ha mot til å filtrere eller overvåke Internett-tilgang, TV, filmer og musikk. Foreldre må ha mot til å si nei, forsvare sannheten og bære sterke vitnesbyrd. Deres barn trenger å vite at dere har tro på Frelseren, elsker deres himmelske Fader og oppholder Kirkens ledere. Åndelig modenhet må blomstre i våre hjem. Mitt håp er at ingen vil forlate denne konferansen uten å forstå at de moralske spørsmål i vår tid må tas opp i familien. Biskoper og ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene må støtte familier og sørge for at åndelige prinsipper blir undervist. Hjemmelærere og besøkende lærerinner kan hjelpe, spesielt med barn av enslige forsørgere.

Den unge mannen jeg nevnte, spurte oppriktig om apostlene visste hvor tidlig i livet undervisning og beskyttelse mot pornografi og urene tanker burde starte. Han sa uttrykkelig at i enkelte områder er det ikke engang for tidlig å gjøre det før ungdom blir oppflyttet fra Primær.

Ungdom som har vært utsatt for umoralske bilder i svært ung alder, er livredde for at de kanskje ikke er verdige til misjonærtjeneste og hellige pakter. Som følge av dette kan deres tro bli alvorlig svekket. Jeg ønsker å forsikre dere unge, slik Alma forkynte, om at dere ved omvendelse kan kvalifisere dere for alle himmelens velsignelser.²⁰ Det er dette Frelserens forsoning dreier seg om. Vennligst snakk med deres foreldre eller en

betrodd veileder, og rådfør dere med biskopen.

Når det gjelder moral, tror noen voksne at tilslutning til et enkelt viktig humanitært prosjekt eller prinsipp opphever behovet for å overholde Frelserens læresetninger. De sier til seg selv at seksuelle feilgrep er “en liten ting ... [hvis jeg er] en snill og neste-kjærlig person”.²¹ Slik tenkning er et grovt selvbedrag. Noen unge mennesker informerer meg om at i vår nåværende kultur er det ikke “kult” å prøve å anstrenge seg for mye på mange områder, blant annet å leve i strengt samsvar med rettferdige prinsipper.²² Vær så snill ikke å falle i denne fellen.

Ved dåpen lover vi å påta oss “[Jesu] Kristi navn og [være] fast bestemt på å tjene ham inntil enden.”²³ En slik pakt krever modig innsats, engasjement og integritet hvis vi skal fortsette å synge den forløsende kjærlighets sang og forbli virkelig omvendt.

Et historisk eksempel på engasjement og å være sterk og urokkelig for alle tider, ble skildret av en britisk olympier som deltok i OL i Paris i 1924.

Eric Liddell var sønn av en skotsk misjonær i Kina og en pliktoppfylgende religiøs mann. Han gjorde den britiske OL-ledelsen rasende ved å nekte, selv under enormt press, å løpe et innledende 100-metersløp på søndag. Til slutt vant han gull på 400-meter. Liddells eksempel på å nekte å løpe på søndag var spesielt inspirerende.

Skildringer og minnesmerker til hans ære har henvist til de inspirerende ordene fra Jesaja: “Men de som venter på Herren, får ny kraft. De løfter vingene som ørner. De løper og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette.”²⁴

Liddells beundringsverdige oppførsel var svært innflytelsesrik i vår yngste sønns beslutning om ikke å

delta i sport på søndager og ikke minst å ta avstand fra urettferdig og verdslig adferd. Han brukte sitatet fra Jesaja i sitt årbok-bidrag. Eric Liddell var et mektig eksempel på viljestyrke og lojalitet til prinsippet.

Når vår ungdom følger president Monsons råd ved å forberede seg til misjon, og når vi alle etterlever prinsippene Frelseren lærte og forbereder oss til å møte Gud,²⁵ vinner vi et mye viktigere løp.²⁶ Vi vil ha Den hellige ånd som vår åndelige veileder. For enhver som ikke har sitt liv i orden, husk at det aldri er for sent å gjøre Frelserens forsoning til grunnvollen for vår tro og vårt liv.²⁷

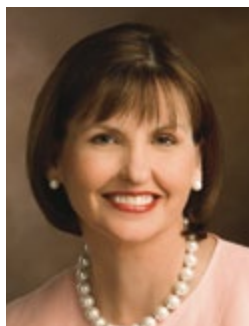
Med Jesajas ord: “Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull.”²⁸

Min oppriktige bønn er at hver av oss vil treffe nødvendige tiltak for å føle Ånden nå, slik at vi kan synge den forløsende kjærlighets sang av hele vårt hjerte. Jeg vitner om kraften i Frelserens forsoning, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Alma 4:15–19.
2. Alma 5:26.
3. George Albert Smith var da president for De tolv apostlers quorum. Han ble Kirkens president 21. mai 1945. (Se *Deseret News 2012 Church Almanac* [2012], 98.)
4. George Albert Smith, i Sheri L. Dew, *Ezra Taft Benson: A Biography* (1987), 184.
5. Peggy Noonan, “The Dark Night Rises,” *Wall Street Journal*, 28.–29. juli 2012, A17.
6. Dr. R. Albert Mohler jr., president, The Southern Baptist Theological Seminary, presentasjon til religiøse ledere, New York City, 5. sep. 2012.
7. Se 2 Nephi 2:27.
8. Se Johannes 5:39; Amos 8:11; se også James E. Faust, “A Personal Relationship with the Savior,” *Ensign*, nov. 1976, 58–59.
9. Se Alma 31:5.
10. Se Alma 36:23–26.
11. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 31–32. Lewis var forskningsstipendiat i engelsk litteratur ved Oxford University, og ble senere leder av middelalderens og renessansens engelsk ved Cambridge University.

12. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 319; se også Johannes’ åpenbaring 3:15–16.
13. Alma 5:33.
14. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
15. Se Richard G. Scott, “Fjern hindringer for lykke,” *Lys over Norge*, juli 1998, 88. Noen kulturelle imperativer er i strid med Frelserens læresetninger og kan lede oss på villspor. Da jeg var i Syd-Stillehavet, møtte jeg en mann som hadde undersøkt Kirken i mange år. Han sa han ble dypt rørt da en leder i Kirken sa under en prestedømskonferanse: “Hender som dere tidligere har brukt til å slå deres barn, skal brukes til å velsigne deres barn.” Han fikk misjonærleksjonene, ble døpt og har vært en stor leder.
16. “Det er skjønner her på jord,” *Salmer*, nr. 153.
17. Se Alma 39.
18. Se Ezra Taft Benson, “Rens karet innvendig,” *Lys over Norge*, nr. 6 1986, 5.
19. President Gordon B. Hinckley presenterte “Familien – En erklæring til verden”, under Hjelpeforeningens fellesmøte i 1995. President Thomas S. Monson presenterte over endringene i det første kapitlet i *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), “Familier og Kirken i Guds plan.”
20. Se Alma 13:27–30; 41:11–15.
21. Ross Douthat, *Bad Religion: How We Became a Nation of Heretics* (2012), 238; se også Alma 39:5.
22. Ikke la en kultur som er fylt med vold og umoral og er kritisk til dem som etterlever prinsippene Frelseren forkynte, få forstyrre din tro. Som poeten Wordsworth varsomt skrev: “Fø [ditt sinn] med høye tanker, så hverken onde tunger, forhastede slutninger eller egoistiske menns spott ... noensinne får vinne frem ... eller forstyrre [din] muntre tro” (“Lines Composed a Few Miles above Tintern Abbey,” i *The Oxford Book of English Verse*, red. Christopher Ricks [1999], 346).
23. Moroni 6:3; uthevelse tilføyd; se også Mosiah 18:13.
24. Jesaja 40:31; se Robert L. Backman, “Day of Delight,” *New Era*, juni 1993, 48–49.
25. Se Alma 34:32.
26. Se 1 Korinterbrev 9:24–27.
27. Se Helaman 5:12. Oliver Wendell Holmes sen. sa: “Min oppfatning er at det viktigste i denne verden ikke er så mye hvor vi står, som i hvilken retning vi beveger oss. For å nå havnen i himmelen, må vi noen ganger seile med vinden og noen ganger mot den – men vi må seile og ikke drive, og heller ikke ligge ankret” (*The Autocrat of the Breakfast-Table* [1858], 105).
28. Jesaja 1:18.

Av Ann M. Dibb

Annenrådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Jeg vet det. Jeg etterlever det. Jeg elsker det.

Vi følger vår Frelser Jesus Kristus. Den slags omvendelse og frimodighet er et resultat av flittig og bevisst innsats. Den er individuell. Det er en livslang prosess.

Jeg blir inspirert av eksemplene som settes av rettferdige medlemmer av Kirken, herunder den edle ungdom. Dere ser tappert hen til Frelseren. Dere er trofaste, lydige og rene. De velsignelser dere mottar på grunn av deres godhet, påvirker ikke bare deres liv, men også mitt liv og utallige andres på dyptgripende, men ofte ukjente måter.

For noen år siden sto jeg i kø for å betale i kassen i min lokale dagligvarebutikk. Foran meg sto en ung kvinne, cirka 15 år gammel. Hun virket trygg og glad. Jeg la merke til T-skjorten hennes, og kunne ikke motstå å snakke med henne. Jeg begynte: "Du er fra en annen delstat, ikke sant?"

Hun ble overrasket over spørsmålet og svarte: "Ja, det er jeg. Jeg er fra Colorado. Hvordan visste du det?"

Jeg forklarte: "På grunn av T-skjorten din." Jeg gjorde min korrekte antagelse etter å ha lest ordene på T-skjorten: "Jeg er mormoner. Er du?"

Jeg fortsatte: "Jeg må si at jeg er imponert over selvtilliten din, som skiller deg ut med en så frimodig erklæring. Jeg ser en forskjell i deg, og jeg skulle ønske alle unge kvinner og hvert medlem av Kirken kunne hatt din overbevisning og selvtillit." Da vi var ferdige med våre innkjøp, sa vi farvel og skiltes.

Men i dagene og ukene etter dette tilfeldige hverdagsøyeblikket, fortsatte jeg å reflektere alvorlig over dette møtet. Jeg lurte på hvordan denne unge kvinnen fra Colorado hadde fått en slik trygghet på sin identitet som medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg kunne ikke unngå å lure på hvilket meningsfylt uttrykk jeg billedlig ville velge å få trykt på *min* T-skjorte for å reflektere min tro og mitt vitnesbyrd. Jeg vurderte mange mulige gullkorn. Omsider kom jeg over et ideelt utsagn jeg stolt ville gå med: "Jeg er mormon. Jeg vet det. Jeg etterlever det. Jeg elsker det."

I dag vil jeg la min tale dreie seg om dette frimodige, håpefulle utsagnet.

Den første delen av utsagnet er en selvsikker, kompromissløs erklæring: "Jeg er mormon." Akkurat som den unge kvinnen jeg møtte i butikken ikke var redd for å la verden få vite at hun var medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, håper jeg vi aldri vil være redde eller uvillige til å erkjenne: "Jeg er mormon." Vi skulle være trygge, slik apostelen Paulus var da han erklærte: "For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror."¹ Som medlemmer er vi tilhengere av vår Frelser Jesus Kristus. Den slags omvendelse og frimodighet er et resultat av flittig og bevisst innsats. Den er individuell. Det er en livslang prosess.

Den neste delen av utsagnet bekrefter: "Jeg vet det." I dagens samfunn er det et mangfold av aktiviteter, emner og interesser som slåss om hvert minutt av vår oppmerksomhet. Med så mange distraksjoner, har vi styrke, disiplin og engasjement til å holde fokus på det som betyr mest? Er vi like vel bevandret i evangeliets sannheter som vi er i våre studier, vår karriere, våre hobbyer, sport eller våre SMS-er og tweeter? Prøver vi aktivt å finne svar på våre spørsmål ved å nyte Skriftene og profetenes læresetninger? Søker vi Åndens bekreftelse?

Viktigheten av å oppnå kunnskap er et evig prinsipp. Profeten Joseph Smith "elsket kunnskap for dens kraft til rettferdighet".² Han sa: "Kunnskap er nødvendig for liv og gudfryktighet... Hør, alle brødre, denne store nøkkelen: Kunnskap er Guds kraft til frelse."³

All sannhet og kunnskap er viktig, men blant de konstante distraksjonene i vår hverdag, må vi være spesielt oppmerksomme på å øke vår kunnskap om evangeliet slik at vi kan forstå hvordan vi kan anvende evangeliets

prinsipper i vårt liv.⁴ Når vår kunnskap om evangeliet øker, vil vi begynne å føle oss trygge på vårt vitnesbyrd og kunne si: "Jeg vet det."

Så følger utsagnet: "Jeg etterlever det." Skriftene lærer oss at vi må være "Ordets gjørere, ikke bare dets hørere".⁵ Vi etterlever evangeliet og blir "Ordets gjørere" ved å utøve tro, være lydige, kjærlig tjene andre og følge Frelserens eksempel. Vi opptrer med integritet og gjør det vi vet er rett "til alle tider og i alle ting og på alle steder",⁶ uansett hvem som måtte se det.

I vår jordiske tilstand er ingen fullkommen. Selv i vår mest iherdige innsats for å etterleve evangeliet, vil vi alle gjøre feil, og alle vil synde. Hvor betryggende det er å vite at vi, gjennom vår Frelseres sonoffer, kan bli tilgitt og gjort rene igjen. Denne prosessen med sann omvendelse og tilgivelse styrker vårt vitnesbyrd og vår beslutning om å adlyde Herrens bud og leve vårt liv i henhold til evangeliets normer.

Når jeg tenker på utsagnet: "Jeg etterlever det," tenker jeg på en ung kvinne jeg har møtt som heter Kari-gan. Hun skrev: "Jeg har vært medlem

av Kirken i litt over et år... Da jeg var undersøker, kom ett tegn på at dette var den sanne kirke fordi jeg følte jeg endelig hadde funnet en kirke som lærte sømmelighet og normer. Jeg har sett med mine egne øyne hva som skjer med folk når de ser bort fra bud og velger feil vei. Jeg bestemte meg for lenge siden for å etterleve høye moralnormer... Jeg føler meg så velsignet som har funnet sannheten og har blitt døpt. Jeg er så lykkelig."⁷

Det siste utsagnet i min erklæring er "Jeg elsker det". Å tilegne seg kunnskap om Jesu Kristi evangelium og flittig etterleve evangeliets prinsipper i hverdagen, får mange medlemmer av Kirken til å utbryte entusiastisk: "Jeg elsker evangeliet!"

Denne følelsen kommer når vi føler Den hellige ånd vitne for oss at vi er barn av vår himmelske Fader, at han er oppmerksom på oss og at vi er på rett vei. Vår kjærlighet til evangeliet vokser når vi opplever vår himmelske Faders kjærlighet og den fred som Frelseren lovet, når vi viser ham at vi er villige til å adlyde og følge ham.

Til forskjellige tider i vårt liv, enten

vi er nye konvertitter til Kirken eller har vært medlem hele livet, kan vi oppleve at denne levende entusiasmen har bleknet. Iblant skjer dette når ting er vanskelige og vi må utvise tålmodighet. Noen ganger skjer det på toppen av vår velstand og overflod. Når jeg har denne følelsen, vet jeg at jeg må refokusere min innsats for å øke min kunnskap om evangeliet og etterleve evangeliets prinsipper mer fullstendig i mitt liv.

Et av de mest effektive, men noen ganger vanskelige evangelieprinsipper å anvende, er ydmykhet og å underkaste seg Guds vilje. I Kristi bønn i Getsemane uttrykte han til Faderen: "La ikke min vilje skje, bare din."⁸ Dette skulle være vår bønn også. Ofte er det i disse fredelige bønnestunder at vi føler oss omfavnet av vår himmelske Faders kjærlighet, og de gledelige, kjærlige følelsene kommer tilbake.

På et Unge kvinners lederskapsmøte i Eugene i Oregon hadde jeg det privilegium å møte og snakke med søster Cammy Wilberger. Historien Søster Wilberger fortalte meg, var et vitnesbyrd om kraften og velsignelsen

av én ung kvinne som vet, etterlever og elsker evangeliet.

Søster Wilbergers 19 år gamle datter Brooke ble tragisk drept for flere år siden mens hun var på sommerferie etter sitt første år på universitetet. Søster Wilberger mintes: "Det var en vanskelig og mørk tid for familien vår. Brooke hadde imidlertid gitt oss en flott gave. Vi skjønnte ikke dette mens hun vokste opp, men hvert eneste år og øyeblikk av hennes korte liv, hadde Brooke gitt oss den største gaven en datter kunne gi sine foreldre. Brooke var en rettskaffen Guds datter... På grunn av denne gaven og særlig på grunn av forsoningens styrkende kraft, har jeg fått styrke, trøst og Frelserens lovede fred. Jeg har ingen tvil om hvor Brooke er nå, og ser frem til vår kjærlige gjenforening."⁹

Jeg har et vitnesbyrd om vår himmelske Faders store plan for evig lykke. Jeg vet at han kjenner oss og elsker oss. Jeg vet at han har forberedt en profet, president Thomas S. Monson, til å oppmuntre oss og hjelpe oss tilbake til ham. Jeg ber om at hver enkelt av oss vil gjøre det som er nødvendig for trygt å kunne erklære: "Jeg er mormon. Jeg vet det. Jeg etterlever det. Jeg elsker det." Jeg sier disse ting ydmykt i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Merk: *For ytterligere studium anbefaler jeg å lese Alma 32 og eldste Dallin H. Oaks' tale: "Utfordringen å bli" (Liahona, jan. 2001, 40–43).*

NOTER

1. Romerne 1:16.
2. George Q. Cannon, i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 257.
3. *Læresetninger – Joseph Smith*, 261; se også Martha Jane Knowlton Coray, notebook, Kirkehistorisk bibliotek, Salt Lake City.
4. Se Verdinormerfaring innen kunnskap 1, *Unge kvinner – personlig fremgang* (hefte, 2009), 38.
5. Jakobs brev 1:22.
6. Mosiah 18:9.
7. Privat korrespondanse.
8. Lukas 22:42.
9. Privat korrespondanse.

Av eldste Craig C. Christensen
i De syttis presidentskap

En usigelige gave fra Gud

Den hellige ånd virker i fullkommen enhet med vår himmelske Fader og Jesus Kristus, og oppfyller mange viktige roller og forskjellige ansvarsområder.

I 1994 oppfordret president Howard W. Hunter alle medlemmer av Kirken til å "gjøre templet ... til det store symbol på [vårt] medlemskap".¹ Senere samme år ble byggingen av Bountiful Utah tempel fullført. I likhet med mange gledet vi oss til å ta med vår unge familie til åpent hus før innvielsen. Vi arbeidet flittig med å forberede våre barn til å komme inn i templet, og ba innstendig om at de måtte få en åndelig opplevelse slik at templet skulle bli et midtpunkt i deres liv.

Da vi ærbødig gikk gjennom templet, beundret jeg den praktfulle arkitekturen, de elegante detaljene, lyset som skinte gjennom høye vinduer, og mange av de inspirerende maleriene. Hvert aspekt av denne hellige bygningen var virkelig utsøkt.

Da vi kom inn i det celestiale rom, oppdaget jeg plutselig at vår yngste sønn, seks år gamle Ben, klamret seg til benet mitt. Han virket engstelig – kanskje til og med litt urolig.

"Hva er i veien, gutten min?" hvisket jeg.

"Pappa," svarte han, "hva skjer her? Jeg har aldri hatt denne følelsen før."

Da jeg skjønnte at dette trolig var første gang vår unge sønn hadde følt Den hellige ånds innflytelse så sterkt, knelte jeg ned på gulvet ved siden av ham. Mens andre besøkende gikk rundt oss, brukte Ben og jeg flere minutter, side ved side, på å lære om Den hellige ånd sammen. Jeg ble overrasket over hvor lett vi kunne snakke om hans hellige følelser. Mens vi snakket sammen, ble det klart at det mest inspirerende for Ben ikke var det han *så*, men det han *følte* – ikke den fysiske skjønnheten rundt oss, men Åndens milde, lave røst i hans hjerte. Jeg fortalte ham hva jeg hadde lært av mine egne erfaringer, selv om hans barnlige undring på ny vekket i meg en dyp følelse av takknemlighet for denne usigelige gave fra Gud – Den hellige ånds gave.²

Hvem er Den hellige ånd?

Den hellige ånd er det tredje medlem av Guddommen, og som sådan, i likhet med Gud Faderen og Jesus Kristus, kjenner han våre tanker og vårt hjertes hensikter.³ Den hellige ånd elsker oss og vil at vi skal være lykkelige. Siden han vet hvilke utfordringer vi vil møte, kan han lede oss og lære

oss alle ting vi må gjøre for å komme tilbake og bo hos vår himmelske Fader igjen.⁴

I motsetning til vår himmelske Fader og Jesus Kristus, som har herliggjorte legemer av kjøtt og ben, er Den hellige ånd en ånd i persons skikkelse som kommuniserer med vår ånd gjennom følelser og inntrykk.⁵ Som ånd har han det unike ansvar for å være et middel som personlig åpenbaring mottas gjennom. I Skriftene omtales Den hellige ånd ofte som Den hellige ånd, Herrens ånd, Forjettelsens hellige ånd eller bare Ånden.⁶

Hva er Den hellige ånds misjon?

Den hellige ånd virker i fullkommen enhet med vår himmelske Fader og Jesus Kristus, og oppfyller mange viktige roller og forskjellige ansvarsområder. Den hellige ånds primære hensikt er å vitne om Gud Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus,⁷ og å lære oss sannheten i alle ting.⁸ Et sikkert vitnesbyrd fra Den hellige ånd gir langt større visshet enn et vitnesbyrd fra enhver annen kilde. President Joseph Fielding Smith har sagt: "Når Guds ånd taler til menneskets ånd, har den kraft til å formidle sannheten med større virkning og forståelse enn sannheten kan formidles gjennom personlig kontakt, selv om det dreier seg om himmelske sendebud."⁹

Den hellige ånd er også kjent som Trøsteren.¹⁰ I stunder med vanskeligheter eller fortvilelse eller bare når vi trenger å vite at Gud er nær, kan Den hellige ånd oppmuntre oss, gi oss håp og lære oss "rikets fredelige ting"¹¹, noe som hjelper oss å føle "Guds fred, som overgår all forstand".¹²

For mange år siden, da slekten var samlet til en høytidsmiddag, begynte min far å leke leker med mange av sine barnebarn. Plutselig og uten forvarsel sank han sammen og døde på

kort tid. Denne uventede hendelsen kunne ha vært knusende, spesielt for hans barnebarn, og reist spørsmål som er vanskelige å svare på. Men da vi samlet våre barn rundt oss, ba og leste ordene fra profeter i Mormons bok om meningen med livet, trøstet Den hellige ånd hver enkelt av oss personlig. På måter som er vanskelige å beskrive med ord, kom svarene vi søkte klart inn i våre hjerter. Vi følte en fred den dagen som virkelig overgikk *vår* forstand, men vitnesbyrdet fra Den hellige ånd var sikkert, ubestridelig og sant.

Den hellige ånd er en lærer og en åpenbarer.¹³ Når vi studerer, grunner

og ber angående evangeliets sannheter, opplyser Den hellige ånd vårt sinn og styrker vår forståelse.¹⁴ Han gjør at sannheten blir uutslettelig skrevet i vår sjel og kan forårsake en mektig forandring i hjertet. Når vi deler disse sannhetene med våre familier, med andre medlemmer av Kirken og med venner og naboer i vårt samfunn, blir Den hellige ånd deres lærer også, for han bringer evangeliets budskap "inn i menneskenes barns hjerter".¹⁵

Den hellige ånd inspirerer oss til å strekke oss ut til andre i tjeneste. For meg kommer de mest levende eksempler på å gi akt på Den hellige

President Boyd K. Packer har sagt: "Den hellige ånd taler med en røst som du *føler* mer enn du *hører*... Når vi snakker om å 'lytte' til Åndens hvisken, er det vanligst å beskrive åndelige tilskyndelser ved å si: 'Jeg hadde en *følelse* ...'"¹⁸ Det er gjennom disse hellige følelsene fra Den hellige ånd at vi lærer å vite hva Gud vil at vi skal gjøre, for dette, slik det står i Skriftene, "er åpenbaringsens ånd".¹⁹

ånds tilskyndelser i tjeneste for andre, fra president Thomas S. Monsons liv og virke. Han har sagt: "I utførelsen av våre ansvarsoppgaver har jeg lært at når vi gir akt på en stille tilskyndelse og straks handler ifølge den, vil vår himmelske Fader lede våre skritt og velsigne oss selv og andre. Jeg vet ikke om noen bedre opplevelse eller mer dyrebar følelse enn den jeg får ved å gi akt på en tilskyndelse og så oppdage at Herren har besvart en annens bønn gjennom meg."¹⁶

Jeg vil bare fortelle om én gripende opplevelse. Da president Monson var biskop, fikk han vite at et medlem av hans menighet, Mary Watson, var på sykehuset. Da han dro for å besøke henne, fikk han vite at hun lå på et stort rom sammen med flere andre pasienter. Da han nærmet seg søster Watson, la han merke til at pasienten i en naboseng raskt dekket hodet.

Da president Monson hadde snakket med søster Watson og gitt henne en prestedømsvelsignelse, tok han henne i hånden, sa farvel og gjorde seg klar til å dra. Deretter skjedde noe enkelt, men fantastisk. Jeg siterer nå fra president Monsons egen erindring av denne opplevelsen:

"Jeg klarte ikke å gå fra henne. Det var som om en usynlig hånd hvilte på skulderen min, og jeg følte i min sjel at jeg hørte disse ordene: 'Gå bort til neste seng hvor den lille

damen dekket ansiktet da du kom inn.' Det gjorde jeg...

Jeg nærmet meg sengen til den andre pasienten, rørte forsiktig ved skulderen hennes og trakk varsomt tilbake lakenet som hadde dekket ansiktet hennes. Skulle du sett! Hun var også medlem av menigheten. Jeg visste ikke at hun var innlagt på sykehuset. Hennes navn var Kathleen McKee. Da øynene hennes møtte mine, utbrøt hun gjennom tårer: 'Å, biskop, da du kom gjennom den døren, følte jeg at du hadde kommet for å besøke meg og velsigne meg som svar på mine bønner. Jeg frydet meg ved tanken på at du visste at jeg var her, men da du stoppet ved den andre sengen, ble jeg så skuffet, for jeg visste at du ikke hadde kommet for å besøke meg.'

Jeg sa til [søster] McKee: 'Det spiller ingen rolle at jeg ikke visste du var her. Det som er viktig, er at vår himmelske Fader visste det, og at du hadde bedt i stillhet om en prestedømsvelsignelse. Det var han som tilskyndet meg til å forstyrre privatlivet ditt.'¹⁷

Hvordan taler Den hellige ånd til oss?

Vi har alle erfaringer med Den hellige ånd, selv om vi kanskje ikke alltid gjenkjenner dem. Når inspirerte tanker kommer inn i vårt sinn, vet vi at de er sanne på grunn av de åndelige følelser som kommer inn i vårt hjerte.

Hva vil det si å motta Den hellige ånds gave?

Da jeg underviste vår seks år gamle sønn, Ben, syntes jeg det var viktig å skille mellom hva han følte, som var Den hellige ånds innflytelse, og Den hellige ånds gave, som han skulle få etter dåpen. Før dåpen kan alle ærlige og oppriktige sannhetssøkere føle Den hellige ånds innflytelse fra tid til annen. Men muligheten til å motta Den hellige ånds konstante veiledning og *fylden* av alle tilknyttede velsignelser er kun tilgjengelig for verdige, døpte medlemmer som mottar Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse av dem som har Guds prestedømsmyndighet.

Gjennom Den hellige ånds gave mottar vi ytterligere kapasitet og åndelige gaver, økt åpenbaring og beskyttelse, jevnlig veiledning og rettledning og de lovede velsignelser helliggjørelse og opphøyelse i det celestiale rike. Alle disse velsignelsene gis som et resultat av vårt personlige ønske om å motta dem, og kommer når vi innretter vårt liv etter Guds vilje og søker hans konstante rettledning.

Når jeg tenker tilbake på min opplevelse med Ben i Bountiful Utah tempel, har jeg mange gode følelser og inntrykk. En klar erindring er at mens jeg var oppslukt i storheten av det jeg kunne se, var et lite barn ved min side oppmerksom på de sterke følelsene

i sitt hjerte. Med en mild påminnelse ble jeg oppfordret til ikke bare å ta en pause og knele ned, men også å gi akt på Frelserens formaning om å bli som et lite barn – ydmyk, saktmodig og rede til å høre hans Ånds milde, lave røst.

Jeg bærer vitnesbyrd om Den hellige ånds eksistens og guddommelige misjon, og at vi, ved Den hellige ånds kraft, kan vite sannheten i alle ting. Jeg vitner om at Den hellige ånd er vår himmelske Faders dyrebare og usigelige gave til alle som vil komme til hans Sønn, bli døpt i hans navn og motta Den hellige ånd ved bekreftelse i hans kirke. Om disse hellige sannheter bærer jeg personlig vitnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Howard W. Hunter, i Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church," *Ensign*, juli 1994, 5; se også Howard W. Hunter, "Det store symbol på vårt medlemskap," *Lys over Norge*, nov. 1994, 3.
2. Se Lære og pakter 121:26.
3. Se Alma 12:7; 18:16–18; Lære og pakter 6:15–16.
4. Se 2 Nephi 32:5.
5. Se Lære og pakter 130:22.
6. Se Lukas 4:1, 18; 11:13; Johannes 1:33; Efeserne 1:13; Lære og pakter 88:3.
7. Se 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11; Lære og pakter 20:27.
8. Se Moroni 10:5.
9. Joseph Fielding Smith, *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind (1954–56), 1:50–51.
10. Se Johannes 14:26; Lære og pakter 35:19.
11. Lære og pakter 36:2.
12. Filippene 4:7.
13. Se Lukas 12:12; 1 Korinterbrev 2:13; Lære og pakter 50:13–22; *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 132–33.
14. Se Lære og pakter 11:13.
15. 2 Nephi 33:1.
16. Thomas S. Monson, "Ti, vær stille!" *Liahona*, nov. 2002, 55.
17. Se Thomas S. Monson, "Kristus ved Betesda-dammen," *Lys over Norge*, jan. 1997, 16.
18. Boyd K. Packer, "Personlig åpenbaring: Gaven, prøven og løftet," *Lys over Norge*, juni 1997, 10.
19. Lære og pakter 8:3; se også vers 2.

Av eldste Shayne M. Bowen

i De sytti

"For jeg lever, og dere skal leve"

Takket være vår Frelser Jesus Kristus vil disse følelsene av sorg, ensomhet og fortvilelse en dag bli oppslukt i en fylde av glede.

Som unge misjonærer i Chile møtte min ledsager og jeg en familie på syv i grenen. Moren gikk i kirken hver uke med sine barn. Vi antok at de hadde vært medlem av Kirken lenge. Etter noen uker fant vi ut at de ikke var døpt.

Vi tok straks kontakt med familien og spurte om vi kunne komme hjem til dem og undervise dem. Faren var ikke interessert i å lære om evangeliet, men hadde ingen innvendinger mot at vi underviste familien hans.

Søster Ramirez gikk raskt gjennom leksjonene. Hun var ivrig etter å lære alt vi lærte henne. En kveld vi snakket om barnedåp, forklarte vi at små barn er uskyldige og ikke har behov for dåp. Vi ba henne lese i Moronis bok:

"Se, jeg sier deg at dette skal dere undervise: Omvendelse og dåp for dem som er ansvarlige og i stand til å begå synd. Ja, lær foreldre at de må omvende seg og bli døpt og ydmyke seg som sine små barn, og de skal alle bli frelst med sine små barn.

Og deres små barn trenger hverken omvendelse eller dåp. Se, dåp er til omvendelse for å oppfylle budene om syndenes forlatelse.

Men små barn er levende i Kristus helt fra verdens grunnvoll ble lagt. Hvis ikke er Gud en partisk Gud, og også en foranderlig Gud som viser persons anseelse, for hvor mange små barn er ikke døde uten dåp!"¹

Etter å ha lest dette skriftstedet, begynte søster Ramirez å gråte. Min ledsager og jeg ble forvirret. Jeg spurte: "Søster Ramirez, har vi sagt eller gjort noe som har fornærmet deg?"

Hun sa: "Å nei, eldste, dere har ikke gjort noe galt. For seks år siden fødte jeg en liten gutt. Han døde før vi rakk å få ham døpt. Presten vår fortalte oss at fordi han ikke var døpt, ville han være i intet i all evighet. I seks år har jeg båret på denne smerten og skyldfølelsen. Etter å ha lest dette skriftstedet, vet jeg ved Den hellige ånds kraft at det er sant. En stor bær har blitt løftet av meg, og dette er gledestårer."

Jeg kom til å tenke på profeten Joseph Smith, som ga oss denne betryggende lære: "Herren tar mange bort selv når de er spedbarn slik at de kan slippe menneskets misunnelse samt denne verdens sorger og ondskap, for de var altfor rene og skjønnere til å leve her på jorden, og derfor har vi, hvis vi betrakter dette på riktig

måte, grunn til å fryde oss og ikke til å sørge når de blir befridd fra det onde, for vi skal snart ha dem hos oss igjen.”²

Etter seks år med nesten uutholdelig sorg og smerte, bragte den sanne lære, åpenbart av en kjærlig Fader i himmelen gjennom en levende profet, behagelig fred til denne plagede kvinnen. Naturligvis ble søster Ramirez og hennes barn som var åtte år og eldre, døpt.

Jeg husket at jeg skrev til familien min og uttrykte den takknemlighet jeg følte i mitt hjerte for kunnskapen om denne og så mange andre tydelige og dyrebare sannheter i Jesu Kristi gjengitte evangelium. Jeg kunne aldri ha drømt om hvordan dette fantastiske sanne prinsippet ville komme tilbake til meg i årene fremover og vise seg å være min balsam i Gilead.

Jeg ønsker å tale til dem som har mistet et barn og har stilt spørsmålet: “Hvorfor meg?” eller kanskje til og med satt spørsmålsteget ved sin egen tro på en kjærlig Fader i himmelen. Det er min bønn at jeg, ved Den hellige ånds kraft, kan bringe en viss grad av håp, fred og forståelse. Jeg ønsker å være et redskap for å tilveiebringe en gjenopprettelse av deres tro på vår kjærlige Fader i himmelen, som vet alt og lar oss oppleve prøvelser, slik at vi kan lære å kjenne og elske ham og forstå at uten ham har vi ingenting.

Den 4. februar 1990 ble vår tredje sønn og vårt sjette barn født. Vi kalte ham Tyson. Han var en vakker liten gutt, og familien tok imot ham med åpne hjerter og åpne armer. Hans brødre og søstre var veldig stolte av ham. Vi syntes alle at han var den mest perfekte lille gutt som noensinne var født.

Da Tyson var åtte måneder gammel, suget han inn et stykke kritt som han hadde funnet på teppet. Krittet festet seg i Tysons hals, og han sluttet å puste. Hans eldre bror bar Tyson opp trappen og ropte febrilsk: “Babyen puster ikke. Babyen puster ikke.” Vi begynte med HLR og ringte ambulansen.

Den kom og kjørte Tyson til sykehuset i all hast. På venterommet fortsatte vi å be inderlig til Gud om et mirakel. Etter det som virket som en evighet, kom legen inn i rommet og sa: “Jeg er så lei meg. Det er ingenting mer vi kan gjøre. Ta den tiden dere trenger.” Så gikk hun.

Da vi kom inn i rommet der Tyson lå, så vi vår livløse lille gledesbylt. Det virket som om han hadde en celestial glød rundt sin lille kropp. Han var så strålende og ren.

I det øyeblikket følte det som om det var slutten på vår verden. Hvordan kunne vi gå tilbake til de andre barna og prøve å forklare at Tyson ikke kom hjem?

Jeg vil tale i entall når jeg forteller om resten av denne erfaringen. Min engel av en hustru og jeg opplevde denne prøvelsen sammen, men jeg klarer ikke å uttrykke en mors følelser, og vil ikke engang prøve på det.

Det er umulig å beskrive blandingen av følelser som jeg hadde på det punktet i mitt liv. Mesteparten av tiden følte jeg det som om jeg var i en vond drøm og at jeg snart ville våkne opp og dette forferdelige marerittet ville være over. Jeg sov ikke på mange

netter. Jeg vandret ofte rundt om natten fra rom til rom for å sørge for at alle våre andre barn var trygge.

Skyldfølelse plaget min sjel. Jeg hadde dårlig samvittighet. Jeg følte meg skitten. Jeg var hans far. Jeg burde ha gjort mer for å beskytte ham. Om jeg bare hadde gjort det eller det. Noen ganger den dag i dag, 22 år senere, kommer disse følelsene krypende inn i mitt hjerte, og jeg må kvitte meg med dem raskt fordi de kan være ødeleggende.

Omtrent en måned etter at Tyson døde, hadde jeg et intervju med eldste Dean L. Larsen. Han tok seg tid til å lytte til meg, og jeg vil alltid være takknemlig for hans råd og kjærlighet. Han sa: “Jeg tror ikke Herren vil at du skal straffe deg selv for din lille gutts død.” Jeg følte min himmelske Faders kjærlighet gjennom en av hans utvalgte tjenere.

Likevel fortsatte vonde tanker å plage meg, og jeg begynte snart å føle sinne. “Dette er urettferdig! Hvordan kunne Gud gjøre dette mot meg? Hvorfor meg? Hva har jeg gjort for å fortjene dette?” Jeg ble til og med sint på folk som bare forsøkte å trøste oss. Jeg husker at venner sa: “Jeg vet hvordan du føler deg.” Jeg tenkte med meg selv: “Du aner ikke hvordan jeg føler meg. Bare la meg være.” Jeg fant snart ut at selvmedlidenhet også kan være svært ødeleggende. Jeg skammet meg over å ha uvennlige tanker om kjære venner som bare prøvde å hjelpe.

Mens jeg følte at skyldfølelsen, sinnet og selvmedlidenheten prøvde å fortære meg, ba jeg om at mitt hjerte måtte endre seg. Gjennom svært personlige, hellige opplevelser ga Herren meg et nytt hjerte, og selv om det fortsatt var ensomt og smertefullt, forandret jeg innstilling fullstendig. Jeg fikk vite at jeg ikke var blitt ranet, men snarere at jeg hadde en stor

velsignelse i vente om jeg ville vise meg trofast.

Mitt liv begynte å forandre seg, og jeg var i stand til å se fremover med håp, istedenfor å se tilbake med fortvilelse. Jeg vitner om at dette livet ikke er slutten. Ånde verdenen finnes virkelig. Profetenes læresetninger om livet etter døden er sanne. Dette livet er bare et forbigående skritt fremover på vår reise tilbake til vår himmelske Fader.

Tyson har fortsatt å være en svært viktig del av vår familie. I årenes løp har det vært flott å se en kjærlig himmelsk Faders nåde og kjærlighet, som har latt vår familie få føle Tysons innflytelse på svært konkrete måter. Jeg vitner om at sløret er tynt. Den samme følelsen av lojalitet, kjærlighet og samhold i familien tar ikke slutt når våre kjære går til den andre siden. Tvert imot blir disse følelsene forsterket.

Noen ganger spør folk: "Hvor lang tid tok det før du kom over det?" Sannheten er at man aldri helt kommer over det før man igjen er sammen med sine kjære som har gått bort. Jeg vil aldri få en fylde av glede før vi er gjenforenet i den første oppstandelses morgen.

"For mennesket er ånd. Grunnstoffene er evige, og ånd og grunnstoff,

uadskillelig forenet, mottar en fylde av glede,

og når de er adskilt, kan ikke mennesket motta en fylde av glede."³

Men i mellomtiden kan vi, slik Frelseren lærte, fortsette med godt mot.⁴

Jeg har lært at den bitre, nesten uutholdelige smerten kan bli god når man vender seg til sin himmelske Fader og ber om hans trøst som kommer gjennom hans plan, hans Sønn Jesus Kristus og hans Talsmann, som er Den hellige ånd.

For en strålende velsignelse dette er i vårt liv. Ville det ikke vært tragisk om vi ikke følte stor sorg når vi mister et barn? Jeg er så takknemlig mot min Fader i himmelen for at han lar oss elske dypt og elske evig. Hvor takknemlig jeg er for evige familier. Hvor takknemlig jeg er for at Han har åpenbart nok en gang gjennom sine levende profeter den strålende forløsningsplan.

Husk da dere var i begravelsen til deres kjære, følelsene i deres hjerte da dere kjørte bort fra kirkegården og så dere tilbake for å se den ensomme kisten – og lurte på om deres hjerte ville breste.

Jeg vitner om at takket være vår Frelser Jesus Kristus vil disse følelsene

av sorg, ensomhet og fortvilelse en dag bli oppslukt i en fylde av glede. Jeg vitner om at vi kan stole på ham da han sa:

"Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere.

Ennå en liten stund, og verden ser meg ikke lenger. Men dere ser meg, for jeg lever, og dere skal leve."⁵

Jeg vitner, slik det står i *Forkynn mitt evangelium*, om at "når vi stoler på Jesu Kristi forsoning, kan han hjelpe oss å holde ut prøvelser, sykdommer og smerte. Vi kan fylles av glede, fred og trøst. Alt som er urettferdig i livet, kan rettes opp gjennom Jesu Kristi forsoning."⁶

Jeg vitner om at på den første oppstandelses strålende morgen vil deres og mine kjære komme frem fra graven som Herren selv lovet, og vi vil få en fylde av glede. Fordi han lever, skal de og vi også leve. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moroni 8:10–12.
2. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 176.
3. Lære og pakter 93:33–34.
4. Se Johannes 16:33.
5. Johannes 14:18–19.
6. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 52.

Av **eldste Russell M. Nelson**
i De tolv apostlers quorum

Spør misjonærene! De kan hjelpe deg!

Alle misjonærer, yngre og eldre, tjener med det ene håp om å gjøre livet bedre for andre mennesker.

Mine kjære brødre, søstre og venner, vi sender våre kjærlige hilsener til hver og en av dere. Vi gleder oss over president Thomas S. Monsons bekjentgjørelse i formiddag, som justerer minstealderen for misjonærtjeneste til 18 år for unge menn og 19 år for unge kvinner. Gjennom dette alternativet kan flere av våre unge nyte godt av velsignelsene av en misjon.

For to år siden, og kraftfullt understreket på nytt i formiddag, erklærte president Monson "at enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye."¹ Igjen forklarte han at for unge søstre er en misjon et ønskverdig alternativ, men ikke et ansvar. Og igjen oppfordret han mange flere modne ektepar til å tjene.

Forberedelse til en misjon er viktig. En misjon er en frivillig tjenestegjering for Gud og menneskeheten. Misjonærer støtter dette privilegiet med sine personlige sparepenger. Foreldre, familie, venner og givere til Kirkens misjonærfond kan også hjelpe. Alle misjonærer, yngre og eldre, tjener

med det ene håp om å gjøre livet bedre for andre mennesker.

Beslutningen om å reise på misjon vil forme den åndelige fremtid for misjonæren, hans eller hennes ektefelle og deres etterkommere i kommende generasjoner. Et ønske om å tjene er et naturlig resultat av ens omvendelse, verdighet og forberedelse.

I dette store verdensomspennende publikum er det mange av dere som ikke er tilknyttet Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og vet svært lite om oss og våre misjonærer. Dere er her eller hører eller ser på fordi dere ønsker å vite mer om de siste-dagers-hellige og hva våre misjonærer forkynner. Når dere lærer mer om oss, vil dere oppdage at vi deler mange av de samme verdiene. Vi oppfordrer dere til å beholde alt som er godt og sant, og deretter se om vi kan legge til mer. I denne verden fylt med utfordringer, trenger vi hjelp fra tid til annen. Religion, evig sannhet og våre misjonærer er viktige deler av denne hjelpen.

Våre unge misjonærer setter til side sin utdannelse, sitt yrke, stevnemøter og alt annet unge voksne pleier å gjøre på dette stadiet av livet. I 18 til

24 måneder setter de alt på vent på grunn av sitt dype ønske om å tjene Herren.² Noen av våre misjonærer tjener i sine mer modne år av livet. Jeg vet at deres familier blir velsignet. I vår egen familie virker for tiden åtte som heltidsmisjonærer – tre døtre, deres ektemenn og to barnebarn.

Noen av dere lurer kanskje på navnet *mormon*. Det er et kallenavn på oss. Det er ikke vårt virkelige navn, men vi er viden kjent som mormoner. Begrepet er avledet av en bok med hellig skrift kjent som Mormons bok.

Kirkens egentlige navn er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det er gjenopprettelsen av den opprinnelige Jesu Kristi Kirke. Da Han vandret på jorden, organiserte han sin kirke. Han kalte apostler, syttier og andre ledere som han ga prestedømmets myndighet til å handle i hans navn.³ Etter at Kristus og hans apostler døde, forandret menneskene ordiansene og læren. Den opprinnelige kirken og prestedømmet gikk tapt. Etter den mørke middelalderen, og under ledelse av vår himmelske Fader, bragte Jesus Kristus tilbake sin kirke. Nå lever den igjen, gjenopprettet, og fungerer under hans guddommelige rettledning.⁴

Vi følger Herren Jesus Kristus og forkynner om ham. Vi vet at etter sin strålende triumf over døden, viste den oppstandne Herre seg for sine disipler ved en rekke anledninger. Han spiste sammen med dem. Han vandret sammen med dem. Før sin endelige himmelfart befalte han dem: "Gå ... ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døver dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn."⁵ Apostlene fulgte disse instruksjonene. De kalte også andre til å hjelpe seg å oppfylle Herrens befaling.

I dag, under ledelse av vår tids apostler og profeter, har denne samme

Milano, Italia

befalingen blitt gitt til misjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Disse misjonærene virker i over 150 nasjoner. Som representanter for Herren Jesus Kristus gjør de sitt ytterste for å oppfylle den guddommelige befallingen – fornyet i vår tid av Herren selv – om å bringe evangeliets fylde ut til verden og velsigne mennesker overalt.⁶

Misjonærer i slutten av tenårene eller tidlig i 20-årene er unge i verdenslig erfaring. Men de er velsignet med gaver – som Den hellige ånds kraft, Guds kjærlighet og et vitnesbyrd om sannheten – som gjør dem til effektive ambassadører for Herren. De sprer evangeliets gode nyhet, som vil bringe sann glede og evig lykke til alle som gir akt på dets budskap. Og i mange tilfeller gjør de det i et land og på et språk som er fremmed for dem.

Misjonærer gjør sitt ytterste for å følge Jesus Kristus i både ord og gjerning. De forkynner om Jesus Kristus

og hans forsoning.⁷ De underviser om den bokstavelige gjenopprettelsen av Kristi opprinnelige kirke gjennom Herrens første profet i de siste dager, Joseph Smith.

Dere har kanskje tidligere møtt, eller ignorert, våre misjonærer. Mitt håp er at dere ikke må frykte dem, men lære av dem. De kan være en himmel-sendt ressurs for dere.

Det skjedde med Jerry, en protestantisk mann i midten av 60-årene som bor i Mesa, Arizona. Jerrys far var baptistprest, hans mor metodistprest. En dag fortalte Jerrys nære venn Pricilla ham om smerten hun følte fordi hennes barn døde under fødselen og fordi en bitter skilsmisse fulgte kort tid etterpå. Pricilla, som strever som alenemor, har fire barn – tre døtre og en sønn. Da hun åpnet sitt hjerte for Jerry, innrømmet hun at hun vurderte å ta sitt eget liv. Med all den styrke og kjærlighet Jerry kunne mønstre, prøvde han å hjelpe henne

å forstå at livet hennes hadde verdi. Han inviterte henne til å delta i hans kirke, men Pricilla forklarte at hun hadde gitt opp Gud.

Jerry visste ikke hva han skulle gjøre. Senere, mens han vannet trærne i hagen, ba denne troens mann til Gud om veiledning. Da han ba, hørte han en stemme i sitt sinn som sa: "Stopp guttene på syklene." Jerry ble litt forvirret og lurte på hva dette skulle bety. Da han reflekterte over denne tilskyndelsen, kikket han oppover gaten og så to unge menn i hvite skjorter og slips sykle i retning av hans hjem. Lamslått av denne "tilfeldigheten", så han dem sykle forbi. Så, da han skjønnte at situasjonen krevde at han handlet, ropte han: "Hei der, vær så snill å stoppe! Jeg må snakke med dere!"

Med et forundret, men opprømt blick, stoppet de unge mennene. Da de nærmet seg, så Jerry at de hadde navneskilt som identifiserte dem som misjonærer i Jesu Kristi Kirke av Siste

Dagers Hellige. Jerry så på dem og sa: "Dette kan høres litt rart ut, men jeg ba og ble bedt om å stoppe 'guttene på syklene'. Jeg så oppover gaten, og her er dere. Kan dere hjelpe meg?"

Misjonærene smilte, og en av dem sa: "Ja, det kan vi helt sikkert."

Jerry forklarte Pricillas bekymringsfulle situasjon. Snart møtte misjonærene Pricilla, hennes barn og Jerry. De snakket om hensikten med livet og Guds evige plan for dem. Jerry, Pricilla og hennes barn vokste i troen gjennom oppriktig bønn, sitt studium av Mormons bok og det kjærlige fellesskapet med medlemmer av Kirken. Jerrys allerede sterke tro på Jesus Kristus ble enda sterkere. Pricillas tvil og tanker om selvmord gikk over til håp og glede. De ble døpt og ble medlemmer av Kristi gjenopprettede kirke.⁸

Ja, misjonærer kan hjelpe på mange måter. For eksempel ønsker kanskje noen av dere å vite mer om deres forfedre. Dere vet kanskje navnene på deres foreldre og fire besteforeldre, men hva med de åtte oldeforeldrene?

Vet dere navnene deres? Vil dere vite mer om dem? Spør misjonærene! De kan hjelpe dere!⁹ De har lett tilgang til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges enorme slektshistoriske opptegnelser.

Noen av dere er medlemmer, men deltar for tiden ikke. Dere elsker Herren og tenker ofte på å komme tilbake til hans flokk. Men dere vet ikke hvordan dere skal begynne. Jeg foreslår at dere spør misjonærene!¹⁰ De kan hjelpe dere! De kan også hjelpe ved å undervise deres nærreste. Vi og misjonærene elsker dere og ønsker å bringe glede og evangeliets lys tilbake i deres liv.

Noen av dere ønsker kanskje å lære å overvinne en avhengighet eller hvordan dere kan leve lenger og nyte bedre helse. Spør misjonærene! De kan hjelpe dere! Uavhengige studier har vist at, som gruppe, har medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige god helse. Deres dødsrater er blant de laveste og deres levealder høyere enn noen som så

langt er rapportert i en veldefinert gruppe som har blitt studert over en lengre periode i USA.¹¹

Noen av dere føler kanskje at livet er travelt og hektisk, men dypt i deres hjerte føler dere en gnagende tomhet, uten mål eller mening. Spør misjonærene! De kan hjelpe dere! De kan hjelpe dere å lære mer om den sanne hensikten med livet – hvorfor dere er her på jorden og hvor det blir av dere etter døden. Dere kan lære hvordan Jesu Kristi gjengitte evangelium vil velsigne deres liv mer enn dere i dag kan forestille dere.

Hvis dere har bekymringer med hensyn til familien, spør misjonærene! De kan hjelpe dere! Å styrke ekteskap og familier er av største betydning for siste-dagers-hellige. Familier kan være sammen for evig. Be misjonærene lære dere hvordan dette er mulig for deres familie.

Misjonærer kan også hjelpe dere med deres ønske om mer kunnskap. Den menneskelige ånd lengter etter opplysning. Enten sannheten kommer fra et vitenskapelig laboratorium eller ved åpenbaring fra Gud, søker vi den! Guds herlighet er virkelig intelligens.¹²

Økning i lærdom omfatter åndelig så vel som timelig kunnskap. Vi understreker viktigheten av å forstå hellige skrifter. En uavhengig studie nylig avdekket at siste-dagers-hellige var de mest kunnskapsrike om kristendommen og Bibelen.¹³ Hvis dere ønsker å forstå Bibelen bedre, forstå Mormons bok bedre og få en bredere forståelse av menneskenes brorskap og Guds farskap, spør misjonærene! De kan hjelpe dere!

Mange av dere har et sterkt ønske om å hjelpe mennesker i nød. Fordi vi følger Jesus Kristus, er siste-dagers-hellige også drevet av denne umettelige trang.¹⁴ Enhver kan bli med oss

for å hjelpe de trengende og gi lindring til ofre for katastrofer hvor som helst i verden. Hvis dere ønsker å delta, spør misjonærene! De kan hjelpe dere!

Og hvis dere ønsker å vite mer om livet etter døden, om himmelen, om Guds plan for dere, hvis dere ønsker å vite mer om vår Herre Jesus Kristus, hans forsoning og gjenopprettelsen av hans kirke slik den opprinnelig ble grunnlagt, spør misjonærene! De kan hjelpe dere!

Jeg vet at Gud lever. Jesus er Kristus. Hans kirke er gjenopprettet. Jeg ber inderlig om at Gud må velsigne hver av dere og alle våre dyrebare misjonærer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, "Så møtes vi igjen," *Liahona*, nov. 2010, 5–6.
2. Se Lære og pakter 4:3.
3. Se Matteus 10:1; Lukas 6:13; 10:1; Efeserne 4:11–12.
4. Se Lære og pakter 1:30.
5. Matteus 28:19.
6. Se Lære og pakter 68:8; 84:62; 112:28.
7. Se 1 Korinterbrev 2:2; 2 Nephi 25:26.
8. Personlig korrespondanse fra W. Tracy Watson, tidligere president for Arizona Mesa misjon.
9. Der jeg har brukt oppfordringen "spør misjonærene", kan du også spørre en venn som er medlem av Kirken, om hjelp.
10. Aktivt deltagende slektninger, venner og ledere i Kirken vil også med glede hjelpe.
11. Se James E. Enstrom and Lester Breslow, "Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004," *Preventive Medicine*, årg. 46 (2008), 135.
12. Se Lære og pakter 93:36.
13. Se *U.S. Religious Knowledge Survey* (Pew Forum on Religion and Public Life, 28. sep. 2010), 7.
14. Se Ram Cnaan, Van Evans og Daniel W. Curtis, *Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints* (University of Pennsylvania School of Social Policy and Practice, 2012); "Mormon Volunteerism Highlighted in New Study" (16. mars 2012), <http://www.mormonnewsroom.org/article/mormon-volunteerism-report; Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society> (Pew Forum on Religion and Public Life, 12. jan. 2012), 43; Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 444–54.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Om anger og forsetter

Jo mer vi vier oss til å søke hellighet og lykke, jo mindre sannsynlig er det at vi vil komme til å angre på noe.

Om anger

President Monson, vi er glad i deg. Takk for den inspirerte og historiske bekjentgjørelsen om bygging av nye templer og misjonærtjeneste. På grunn av dem, er jeg sikker på at store velsignelser vil komme til oss og til mange fremtidige generasjoner.

Mine kjære brødre og søstre, mine kjære venner! Vi er alle dødelige. Jeg håper ikke dette kommer som en overraskelse på noen.

Ingen av oss vil være på jorden særlig lenge. Vi har et antall verdifulle år, som i et evig perspektiv knapt tilsvarer et lite øyeblikk.

Og så drar vi herfra. Våre ånder "blir tatt hjem til den Gud som ga [oss] liv".¹ Vi legger ned vårt legeme og legger bak oss det som hører denne verden til, idet vi går til det neste rike av vår tilværelse.

Når vi er unge, synes det som om vi vil leve evig. Vi tror et ubegrenset antall soloppganger venter like bakenfor horisonten, og fremtiden ser for oss ut som en ubrutt vei som fortsetter i det uendelige.

Jo eldre vi blir, jo mer har vi en tendens til å se tilbake og undre oss over hvor kort denne veien egentlig er. Vi lurer på hvordan årene kan ha gått så fort. Vi begynner å tenke på valgene vi har tatt og ting vi har

gjort. Samtidig husker vi mange gode øyeblikk som gir varme til vår sjel og glede til vårt hjerte. Men vi husker også det vi angre på – de tingene vi skulle ønske vi kunne gå tilbake og endre.

En sykepleier som pleier dødssyke, forteller at hun ofte har stilt sine pasienter et enkelt spørsmål når de har forberedt seg på å forlate dette livet.

"Er det noe du angre på?" spurte hun.²

Å være så nær den siste dagen av dødeligheten gir ofte klarhet i tanke og innsikt og perspektiv. Så når disse personene ble spurt hva de angret på, åpnet de sitt hjerte. De reflekterte over hva de ville endre om de bare kunne skru tiden tilbake.

Da jeg tenkte over hva de hadde sagt, slo det meg hvordan de grunnleggende prinsippene i Jesu Kristi evangelium kan påvirke vårt livs retning til det bedre, hvis vi bare vil anvende dem.

Det er ingenting mystisk ved evangeliets prinsipper. Vi har studert dem i Skriftene, vi har diskutert dem i Søndagsskolen, og vi har hørt dem fra talerstolen mange ganger. Disse guddommelige prinsipper og verdier er enkle og klare, de er vakre, dype og kraftfulle, og de kan helt klart hjelpe oss å unngå fremtidig anger.

Jeg skulle ønske jeg hadde tilbragt mer tid med menneskene jeg elsker

Kanskje den mest universelle anger døende pasienter uttrykte, var at de ønsket at de hadde tilbragt mer tid med dem de elsket.

Særlig menn sang denne universelle klagesangen: de beklaget “dypt at de hadde tilbragt så mye av sitt liv på arbeidets [daglige] tredemølle”.³ Mange hadde gått glipp av utsøkte minner som kommer av å tilbringe tid med familie og venner. De savnet å utvikle en dyp forbindelse med dem som betydde mest for dem.

Er det ikke sant at vi ofte får det så travelt? Og dessverre bærer vi til og med vår travelt som en hedersbevisning, som om det å ha det travelt i seg selv var en bragd eller et tegn på et førsteklasses liv.

Er det?

Jeg tenker på vår Herre og vårt Forbilde Jesus Kristus og hans korte liv blant innbyggerne i Galilea og Jerusalem. Jeg har prøvd å forestille meg at han haster fra møte til møte eller gjør flere ting samtidig for å fullføre en liste med presserende oppgaver.

Jeg kan ikke se det for meg.

I stedet ser jeg den medfølende og omsorgsfulle Guds Sønn målbevisst

leve hver dag. Når han var sammen med menneskene rundt seg, følte de seg viktige og elsket. Han kjente den uendelige verdien av menneskene han møtte. Han velsignet dem, tjente dem. Han løftet dem opp, helbredet dem. Han ga dem den dyrebare gaven som hans tid var.

I våre dager er det lett å bare late som vi tilbringer tid med andre. Med et museklikk kan vi få “kontakt” med tusenvis av “venner” uten å måtte møte en eneste av dem. Teknologi kan være en fantastisk ting, og den er svært nyttig når vi ikke kan være i nærheten av våre kjære. Min hustru og jeg bor langt unna dyrebare familiemedlemmer. Vi vet hvordan det er. Jeg tror imidlertid ikke at vi beveger oss i riktig retning, hverken individuelt eller som samfunn, når vår kontakt med familie eller venner stort sett består i å legge ut humoristiske bilder, videresende trivielle ting eller koble våre kjære til nettstedet. Jeg antar at denne type aktivitet har sin plass, men hvor mye tid er vi villige til å bruke på dette? Hvis vi ikke klarer å gi vårt beste og vår udelte tid til dem som virkelig er viktige for oss, vil vi en dag angre på det.

La oss bestemme oss for å verdsette dem vi er glad i ved å tilbringe

meningsfylt tid med dem, gjøre ting sammen og dyrke skattede minner.

Jeg skulle ønske jeg hadde levd opp til mitt potensial

En annen ting mange angret på, var at de ikke klarte å bli den personen de følte de kunne og burde ha vært. Når de så tilbake på sitt liv, innså de at de aldri hadde levd opp til sitt potensial, at for mange sanger aldri ble sunget.

Jeg snakker ikke her om å klatre oppover karrierestigen. Den stigen, uansett hvor høy den kan virke her på jorden, utgjør knapt et eneste steg på den store, evige reisen som venter oss.

Jeg snakker om å bli den personen Gud, vår himmelske Fader, mente vi skulle være.

Vi kommer til denne verden, som dikteren sa, “på skyer av herlighet”⁴ fra den førjordiske sfære.

Vår himmelske Fader ser vårt egentlige potensial. Han vet ting om oss som vi ikke vet selv. Han tilskyn-der oss i løpet av livet til å oppfylle vår skapelses mål, å leve et godt liv og å vende tilbake til hans nærhet.

Hvorfor bruker vi da så mye av vår tid og energi på ting som er så flyktige, så ubetydelige og så overfladiske?

Nekter vi å se galskapen i jakten på det trivielle og forbigående?

Ville det ikke være klokere av oss å "samle [oss] skatter i himmelen, der verken møll eller rust tærer, og tyver ikke bryter inn og stjeler"?⁵

Hvordan gjør vi det? Ved å følge Frelserens eksempel, ved å innlemme hans læresetninger i vårt daglige liv og ved virkelig å elske Gud og våre medmennesker.

Vi kan absolutt ikke gjøre dette med en slepe-med-føttene-, stirre-på-klokken-, syte-underveis-tilnærming til å bli en disippel.

Når det gjelder å etterleve evangeliet, skulle vi ikke være som gutten som dyppet tåen i vannet og deretter påsto at han hadde badet. Som sønner og døtre av vår himmelske Fader er vi i stand til så mye mer. I denne sammenheng strekker ikke gode intensjoner til. Vi må *gjøre*. Ikke minst må vi *bli* det vår himmelske Fader ønsker at vi skal være.

Å erklære vårt vitnesbyrd om evangeliet er bra, men å være et levende eksempel på det gjengitte evangelium er bedre. Å ønske å være mer trofaste mot våre pakter er godt. Å faktisk være trofast mot hellige pakter – inkludert å leve et dydig liv, betale tiende og offergaver, holde Visdomsordet og hjelpe de trengende – er mye bedre. Å bekjentgjøre at vi vil vie mer tid til familiebønn, skriftstudium og sunne familieaktiviteter er vel og bra, men å faktisk gjøre alle disse tingene jevnt og trutt vil bringe himmelske velsignelser i vårt liv.

En disippel søker hellighet og lykke. Det er veien til vårt beste og lykkeligste selv.

La oss bestemme oss for å følge Frelseren og arbeide med flid for å bli den personen vi var ment å bli. La oss lytte til og adlyde tilskyndelser fra Den hellige ånd. Når vi gjør det, vil

vår himmelske Fader åpenbare for oss ting vi aldri visste om oss selv. Han vil belyse veien videre og åpne våre øyne så vi kan se våre ukjente og kanskje uante talenter.

Jo mer vi vier oss til å søke hellighet og lykke, jo mindre sannsynlig er det at vi vil komme til å angre på noe. Jo mer vi setter vår lit til Frelserens nåde, jo mer vil vi føle at vi er på det spor vår Fader i himmelen har lagt for oss.

Jeg skulle ønske jeg hadde tillatt meg å være lykkelige

En annen ting de som visste at de var døende, angret på, kan være noe overraskende. De ønsket at de hadde tillatt seg å være lykkelige.

Så ofte lar vi oss lure av illusjonen om at det er noe like utenfor vår rekkevidde som ville bringe oss lykke: en bedre familiesituasjon, en bedre økonomisk situasjon eller slutten på en vanskelig prøvelse.

Jo eldre vi blir, jo mer ser vi tilbake og innser at ytre omstendigheter egentlig ikke betyr noe eller bestemmer vår lykke.

Vi betyr noe. *Vi* bestemmer vår lykke.

Du og jeg er i siste instans ansvarlige for vår egen lykke.

Min hustru Harriet og jeg elsker å

sykle. Det er flott å komme seg ut og nyte naturens skjønnhet. Vi har visse ruter vi liker å sykle, men vi er ikke så opptatt av hvor langt eller hvor fort vi sykler sammenlignet med andre syklistere.

Iblant syns jeg imidlertid vi kunne vært litt mer kappelystne. Jeg tror til og med vi kunne ha fått en bedre tid eller syklet i høyere hastighet om vi bare presset oss litt mer. Og noen ganger kan jeg til og med gjøre den store tabben å nevne denne tanken for min fantastiske hustru.

Hennes typiske reaksjon på mine forslag av denne art er alltid svært vennlig, svært klar og svært direkte. Hun smiler og sier: "Dieter, det er ingen konkurranse, men en tur. Nyt øyeblikket."

Hun har så rett!

Noen ganger i livet blir vi så fokusert på mållinjen at vi ikke klarer å finne glede på veien. Jeg drar ikke på sykkel tur med min hustru fordi jeg gleder meg til å bli ferdig. Jeg gjør det fordi opplevelsen av å være sammen med henne er god og hyggelig.

Virker det ikke tåpelig å spolere gode og gledelige opplevelser fordi vi stadig ser frem til øyeblikket da de vil ta slutt?

Lytter vi til vakker musikk mens vi venter på at den siste noten toner ut, før vi tillater oss å virkelig nyte den? Nei, vi lytter og føler variasjoner i melodi, rytme og harmoni gjennom hele komposisjonen.

Holder vi våre bønner med bare "amen" eller slutten i tankene? Naturligvis ikke. Vi ber for å være nær vår himmelske Fader, for å motta hans Ånd og føle hans kjærlighet.

Vi skulle ikke vente med å være lykkelige til vi når et fremtidig tidspunkt, bare for å oppdage at lykke allerede var tilgjengelig – hele tiden! Det er ikke meningen at vi bare skal

sette pris på livet i ettertid. “Dette er dagen som Herren har gjort ...,” skrev salmisten. “La oss fryde oss og glede oss på den.”⁶

Brødre og søstre, uavhengig av våre omstendigheter, uavhengig av våre utfordringer eller prøvelser, er det noe hver dag å omfavne og verdsette. Det er noe hver dag som kan bringe oss takknemlighet og glede hvis vi bare vil se og verdsette det.

Kanskje vi burde se mindre med øynene og mer med hjertet. Jeg elsker sitatet: “Man ser bare klart med hjertet. Alt det viktige er usynlig for øynene.”⁷

Vi er befalt å “takke for alle ting”.⁸ Er det ikke da bedre å se med våre øyne og vårt hjerte selv de små ting vi *kan* være takknemlige for, heller enn å forstørre det negative i vår nåværende tilstand?

Herren har lovet: “Den som mottar alle ting med takknemlighet, skal bli forherliget, og jordiske ting skal han få i tillegg, ja, ett hundre fold.”⁹

Brødre og søstre, med vår himmelske Faders rike velsignelser, hans generøse frelsesplan, de himmelske sannheter i det gjengitte evangelium og alt det vakre på denne jordiske reise, “har vi ikke grunn til å fryde oss?”¹⁰

La oss bestemme oss for å være lykkelige, uansett omstendigheter.

Om forsetter

En dag vil vi ta det uunngåelige skritt og krysse over fra denne jordiske sfære og inn i neste tilværelse. En dag vil vi se tilbake på vårt liv og lure på om vi kunne ha vært bedre, tatt bedre beslutninger eller brukt vår tid mer fornuftig.

For å unngå noe av den verste angeren i livet, ville det være klokt å sette oss noen forsetter i dag. La oss derfor:

- Bestemme oss for å tilbringe mer tid med dem vi elsker.
- Bestemme oss for å anstrenge oss mer oppriktig for å bli den personen Gud ønsker vi skal være.
- Bestemme oss for å finne lykke, uavhengig av våre omstendigheter.

Det er mitt vitnesbyrd at mye av morgendagens verste anger kan forebygges ved å følge Frelseren i dag. Hvis vi har syndet eller gjort feil – hvis vi har gjort valg som vi nå angrer på – så har vi den dyrebare gaven Kristi forsoning, som gjør det mulig for oss å bli tilgitt. Vi kan ikke gå tilbake i

tid og forandre fortiden, men vi kan omvende oss. Frelseren kan tørke bort våre tårer av anger¹¹ og fjerne byrden av våre synder.¹² Hans forsoning lar oss legge fortiden bak oss og gå videre med rene hender, et rent hjerte¹³ og en beslutning om å gjøre det bedre og bli bedre.

Ja, dette livet går fort, våre dager synes å svinne raskt, og døden virker skremmende til tider. Likevel vil vår ånd fortsette å leve og en dag bli gjenforenet med vårt oppstandne legeme for å motta udødelig herlighet. Jeg bærer høytidelig vitnesbyrd om at takket være den barmhjertige Kristus vil vi alle leve igjen og for evig. Takket være vår Frelser og Forløser vil vi en dag virkelig forstå og glede oss over betydningen av ordene “dødens brodd er oppslukt i Kristus”.¹⁴

Veien mot å oppfylle vårt guddommelige potensial som sønner og døtre av Gud, er evig. Mine kjære brødre og søstre, kjære venner, vi må begynne å gå på denne evige veien *i dag*. Vi kan ikke ta for gitt en eneste dag. Jeg ber om at vi ikke vil vente til vi er rede til å dø før vi virkelig lærer å leve. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 40:11.
2. Se Susie Steiner, “Top Five Regrets of the Dying,” *Guardian*, 1. feb. 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, i Steiner, “Top Five Regrets of the Dying.”
4. “Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,” *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Matteus 6:20.
6. Salmene 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, overs. Richard Howard (2000), 63.
8. Mosiah 26:39; se også Lære og pakter 59:7.
9. Lære og pakter 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Se Johannes’ åpenbaring 7:17.
12. Se Matteus 11:28–30.
13. Se Salmene 24:4.
14. Mosiah 16:8; se også 1 Korinterbrev 15:54.

Fremlagt av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det med det samme tegn.

Eldste Jay E. Jensen er avløst som

medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

De som vil være med og takke ham, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Craig C. Christensen som medlem av presidentskapet for De syttis quorumer.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot?

Det er foreslått at vi avløser med takknemlighet for hans utmerkede tjeneste, eldste Marlin K. Jensen som Kirkens historiker og skriver.

Alle som er enige, bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder eldste Steven E. Snow som Kirkens historiker og skriver.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot.

Det er foreslått at vi avløser eldstene Keith K. Hilbig, Jay E. Jensen, Marlin K. Jensen og Octaviano Tenorio som medlemmer av De syttis første quorum og utnevner dem til emeritus generalautoriteter.

Det er foreslått at vi avløser eldstene Keith R. Edwards og Larry W. Gibbons som medlemmer av De syttis annet quorum.

De som vil være med og takke disse brødre for deres fremragende tjeneste, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, område-syttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse, deres tro, hengivenhet og bønner. ■

Av eldste L. Tom Perry
i De tolv apostlers quorum

Bli gode foreldre

Det er mange muligheter for gode foreldre til å få tilgang til den hjelp og støtte de trenger for å lære sine barn Jesu Kristi evangelium.

Jeg nådde en spesiell milepæl i sommer – jeg feiret min 90-årsdag. Når man når visse milepæler i livet, er det nyttig og lærerikt å reflektere over hendelser og erfaringer fra fortiden. Dere unge mennesker som hører på eller leser denne talen, er kanskje ikke altfor imponert over mine 90 år, men da jeg ble født, ble det å leve så lenge som dette betraktet som en stor prestasjon. Hver dag er jeg takknemlig til vår himmelske Fader for at han velsigner meg med et langt liv.

Så mye har endret seg i løpet av min levetid. Jeg har sett utviklingen av den industrielle tidsalder og informasjonsalderen. Masseproduserte biler, telefoner og fly var de store nyvinnningene i mine unge år. I dag skjer nesten daglige forandringer i måten vi finner, deler og bruker informasjon på. I min alder undrer jeg meg over den hurtige utviklingen i den verden vi alle lever i. Så mange av dagens gjennombrudd setter fantasien i sving med sitt potensial til å forbedre vårt liv.

Gjennom alle de raske endringene som skjer rundt oss, ber vi oppriktig om og arbeider for å sikre at verdiene i Jesu Kristi evangelium består. Noen av dem står allerede i fare for å gå tapt. Øverst på listen over

disse verdiene, og dermed djevelens primære mål, står ekteskapets hellighet og den sentrale betydningen av familier. De danner et anker og den trygge havn i et hjem der hvert barn av en kjærlig himmelsk Fader kan bli påvirket til det gode og tilegne seg evige verdier.

Min egen familie begynte, i påvente av feiringen av denne 90-års-milepælen i mitt liv, å hjelpe meg å huske og sette pris på opplevelsene i mitt lange liv. Min niese samlet og delte for eksempel med meg flere brev jeg hadde skrevet til mine foreldre for nesten 70 år siden fra min utpost på øya Saipan i Stillehavet under andre verdenskrig.

Et av disse brevene gjorde meg spesielt nysgjerrig. Det var et brev jeg skrev til min mor som hun skulle åpne og lese på morsdagen i 1945. Jeg ønsker å dele noen utdrag med dere i håp om at dere vil forstå hvorfor jeg alltid vil være takknemlig til min kjærlige far og mor for det jeg lærte av deres undervisning i hjemmet. Mine foreldre er det fremste eksempel jeg har på gode foreldre som hadde sitt ekteskap og riktig barneoppdragelse som sin høyeste prioritet.

Mitt brev til morsdagen 1945 begynte:

“Kjære mamma,
de siste fire årene har jeg vært så uheldig å tilbringe morsdagen borte fra deg. Hvert år har jeg ønsket å være sammen med deg og fortelle deg hvor høyt jeg elsker deg og hvor mye jeg tenker på deg, men siden det nok en gang er umulig, vil jeg gjøre det nest beste og sende mine tanker i posten.

I år, mer enn noen av de andre årene, kan jeg forstå akkurat hva det å ha en flott mor har betydd for meg. For det første savner jeg de små tingene du pleide å gjøre for meg. Når jeg sto opp om morgenen, behøvde jeg aldri å bekymre meg for om jeg ville finne en ren skjorte og rene sokker. Alt jeg måtte gjøre, var å åpne en skuff, og jeg fant dem. Til måltidene visste jeg alltid at jeg ville finne noe jeg likte, tilberedt på best mulig måte. Om kvelden visste jeg alltid at jeg ville finne rene laken på sengen og akkurat nok tepper til å holde meg riktig komfortabel. Å bo hjemme var virkelig en stor glede.”

Da jeg leste disse to første avsnittene av brevet, ble jeg sjokkert over hvor sentimentale de hørtes ut. Kanskje det å bo i et telt og sove under et myggnett på en feltseng fikk meg til å tenke på å komme hjem til mitt svært spesielle hjem.

Brevet til min mor fortsatte:

“Men dypere er følelsen for deg på grunn av det eksempel du satte for meg. Livet ble gjort så koselig for oss som familie at vi ønsket å følge i dine fotspor, for å fortsette å oppleve den samme gleden som hadde vært vår i våre yngre dager. Du har alltid funnet tid til å ta familien med til dalen, og vi kunne regne med at du ville gjøre alt fra å klatre i fjell til å spille ball med oss. Du og pappa reiste aldri på ferier alene. Familien var alltid sammen med dere. Nå som jeg er borte fra hjemmet, liker jeg alltid å snakke om

mitt liv hjemme fordi det var så godt. Jeg kan ikke gå bort fra det dere lærte meg nå, fordi mine handlinger ville gjenspeile deres karakter. Livet er en stor utfordring for meg for å være verdig til å kalles sønn av Nora Sonne Perry. Jeg er svært stolt av denne tittelen, og jeg håper at jeg alltid vil være verdig til den.

Jeg håper at jeg neste år får være sammen med deg for å gjennomføre alt det fine jeg har planlagt for deg på morsdagen de siste fire årene.

Måtte Herren velsigne deg for alt det fantastiske du har gjort for denne urolige verden.

Kjærlig hilsen, Tom”¹

Da jeg leste brevet mitt om igjen, reflekterte jeg også over kulturen i familien, menigheten, staven og samfunnet jeg ble oppdratt i.

Kultur er definert som måten et folk lever på. Vi har en unik

evangeliekultur, et sett verdinormer, forventninger og en praksis som er felles for alle medlemmer i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Denne evangeliekulturen, eller levestilen, er basert på frelsesplanen, Guds bud og levende profeters læresetninger. Den kommer til uttrykk i hvordan vi oppdrar våre barn og i vår personlige livsførsel.

Den første instruksjon til Adam angående hans ansvar i jordelivet finnes i 1 Mosebok 2:24: “Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de skal være ett kjød.”

Sammenføyningen av en mann og en kvinne slik at de er juridisk og lov-messig gift, er ikke bare forberedelse til at fremtidige generasjoner skal arve jorden, men det bringer også den største glede og tilfredshet som finnes i dette jordelivet. Dette er ikke minst

sant når prestedømmets myndighet erklærer at et ekteskap er for tid og all evighet. Barn som blir født innen slike ekteskap, har en trygghet som ikke finnes andre steder.

Lærdommer som gis i hjemmet av gode foreldre, blir stadig viktigere i dagens samfunn, hvor djevelens innflytelse er så utbredt. Som vi vet, forsøker han å underminere og ødelegge selve grunnlaget for vårt samfunn – familien. På finurlige og nøye kamouflerte måter angriper han engasjementet for familieliv over hele verden og undergraver trofaste siste-dagers-helliges kultur og pakter. Foreldre må beslutte at undervisning i hjemmet er et svært hellig og viktig ansvar. Selv om andre institusjoner, som kirke og skole, kan bistå foreldre i å “lær[e] den unge den vei han [eller hun] skal gå” (Ordspråkene 22:6), er dette i siste instans foreldrenes ansvar.

Ifølge den store plan for lykke er det gode foreldre som er betrodd vår himmelske Faders barns omsorg og utvikling.

I vår bemerkelsesverdige foreldreforvaltning er det mange muligheter for gode foreldre til å få tilgang til den hjelp og støtte de trenger for å lære sine barn Jesu Kristi evangelium. La meg foreslå fem ting foreldre kan gjøre for å skape en sterkere familiekultur:

For det første kan foreldre be oppriktig til vår evige Fader om hjelp til å elske, forstå og veilede barna han har sendt til dem.

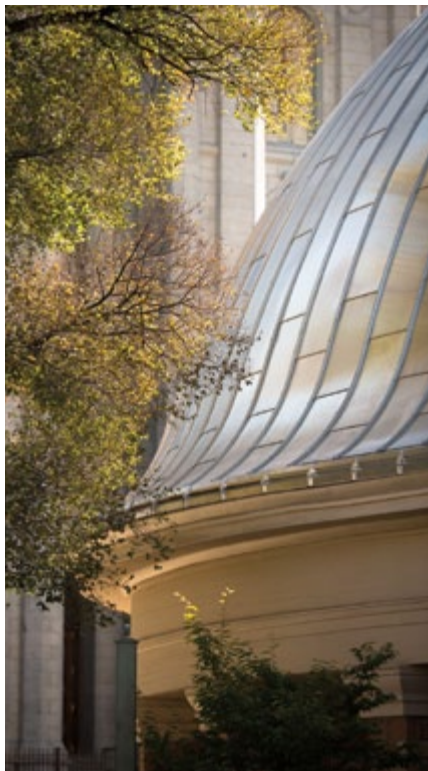
For det annet kan de ha familie-bønn, skriftstudium og familiens hjemmeaften og spise sammen så ofte som mulig, og gjøre middagen til en tid for kommunikasjon og undervisning i verdinormer.

For det tredje kan foreldre fullt ut benytte seg av Kirkens støttenettverk, kommunisere med sine barns Primærlærere, ungdomsledere og klasse- og quorumpresidentskaper. Ved å kommunisere med dem som er kalt og beskikket til å arbeide med deres barn, kan foreldre gi viktig forståelse av barnets spesielle og konkrete behov.

For det fjerde kan foreldrene bære sitt vitnesbyrd ofte for sine barn, forplikte dem til å holde Guds bud og love dem de velsignelser som vår himmelske Fader lover sine trofaste barn.

For det femte kan vi organisere våre familier basert på klare, enkle familieregler og forventninger, sunne familieaktiviteter, tradisjoner og ritualer, samt "familieøkonomi", der barna har ansvarsoppgaver i hjemmet og kan tjene lommepenger slik at de kan lære å budsjettere, spare og betale tiende av pengene de tjener.

Disse forslagene for å skape sterkere *familiekulturer* fungerer i

tospann med Kirkens kultur. Våre styrkede familiekulturer vil være en beskyttelse for våre barn mot "djevleens brennende piler" (1 Nephi 15:24), som er integrert i deres jevnaldrendes kultur, underholdning og kjendiskulturer, kreditt- og kravkulturer og Internett- og mediakulturer som de stadig blir utsatt for. Sterke familiekulturer vil hjelpe våre barn å "leve i verden", men ikke bli "av verden" (Johannes 15:19).

President Joseph Fielding Smith sa: "Foreldre har plikt til å lære sine barn de frelsende prinsipper i Jesu Kristi evangelium, slik at de vet hvorfor de skal la seg døpe, og de kan få et ønske i sitt hjerte om å fortsette å holde Guds bud etter dåpen, slik at de kan komme tilbake til hans nærhet. Ønsker dere, mine gode brødre og søstre, deres familier, deres barn? Ønsker dere å bli beseglet til deres fedre og mødre før dere ... ? I så fall må dere begynne å undervise ved vuggen. Dere må undervise både ved eksempel og ved forskrift."²

Erklæringen om familien lyder: "Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. 'Barn er en gave fra Herren' (Salmene 127:3).

Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlige borgere hvor de enn bor...

... Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere."³

Jeg tror det er etter guddommelig forordning at morsrollen vektlegger omsorg for og undervisning av neste generasjon. Men det er flott å se ekte menn og hustruer som har virkelige partnerskap der de forener sin innflytelse og kommuniserer effektivt både om sine barn og med sine barn.

Ondskapens fremstøt mot våre barn er mer underfundig og mer skamløs enn noensinne tidligere. Å bygge en sterkere familiekultur danner enda et beskyttende lag for våre barn, som isolerer dem mot verdslig innflytelse.

Gud velsigne dere gode mødre og fedre i Sion. Han har betrodd dere sine evige barn. Som foreldre er vi Guds partnere når det gjelder å tilveiebringe hans gjerning og herlighet blant hans barn. Det er vår hellige plikt å gjøre vårt aller beste. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Morsdagsbrev fra L. Tom Perry til sin mor, sendt fra Saipan, datert 3. mai 1945.
2. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1948, 153.
3. "Familien – En erklæring til verden," *Liahona*, nov. 2010, 129.

Av **eldste M. Russell Ballard**
i De tolv apostlers quorum

Arbeid ivrig

Store ting blir tilveiebragt og byrder blir lettet gjennom mange henders innsats, som "arbeide[r] ivrig for en god sak".

Eldste Perry, jeg tror du må være den yngste 90-åringen i hele Kirken. Dere så sikkert hvordan han spratt opp av stolen.

Mine kjære brødre og søstre, hver gang jeg nyter en frisk tomat som har modnet på planten, eller spiser en saftig fersken rett fra treet, går mine tanker 60 år tilbake, til da min far eide en liten ferskenhage i Holladay i Utah. Han hadde bikuber der for å pollinere ferskenblomstene, som til slutt vokste til svært store, deilige ferskener.

Far elsket sine milde honningbier og undret seg over hvordan tusenvis av dem i samarbeid forvandlet nektar samlet fra hans ferskenblomster, til søt, gylden honning – en av naturens nyttigste matvarer. Faktisk sier ernærings-eksperter at det er én av matvarene som inneholder alle stoffene – enzymer, vitaminer, mineraler og vann – som trengs for å opprettholde livet.

Min far forsøkte alltid å involvere meg i sitt arbeid med bikubene, men jeg overlot gjerne biene til ham. Men siden den gang har jeg lært mer om den svært organiserte bikuben – en koloni på cirka 60 000 bier.

Honningbier er sterkt motivert til å pollinere, samle nektar og kondensere nektar til honning. Det er deres storartede besettelse preget i deres genetiske sammensetning av vår Skaper.

Det er anslått at for å produsere bare dette ene pundet (0,45 kg) honning, må den gjennomsnittlige bikube med 20 000 til 60 000 bier til sammen besøke millioner av blomster og reise tilsvarende to ganger rundt jorden. I løpet av sin korte levetid på bare noen uker til fire måneder, er en enkelt bies bidrag av honning til bikuben bare en tolvtedel av en teskje.

Selv om det kan virke ubetydelig i forhold til totalen, er hver bies tolvtedel av en teskje honning avgjørende

for bikubens liv. Biene er avhengige av hverandre. Arbeid som ville vært overveldende for noen få bier å utføre, blir lettere fordi alle biene trofast gjør sin del.

Bikuben har alltid vært et viktig symbol i vår kirkes historie. Vi lærer i Mormons bok at Jaredittene hadde med seg honningbier (se Ether 2:3) da de reiste til Amerika for tusenvis av år siden. Brigham Young valgte bikuben som symbol for å oppmuntre og inspirere til det samarbeid og den energi som var nødvendig blant pionerene for å forvandle den golde ørkenen rundt Store Saltsjø til de fruktbare dalene vi har i dag. Vi nyter godt av deres kollektive visjon og flid.

Bikubesymbolet finnes både inne i og utenpå mange av våre templer. Denne talerstolen er laget av valnøtttre som vokste i president Gordon B. Hinckleys bakhage, og er utsmykket med utskårne bikubebilder.

All denne symbolikken vitner om ett faktum: store ting blir tilveiebragt og byrder blir lettet gjennom

mange henders innsats, hender som “arbeide[r] ivrig for en god sak” (L&p 58:27). Forestill dere hva de millioner av siste-dagers-hellige kunne utrette i verden hvis vi fungerte som en bikube i vårt fokuserte, konsentrerte engasjement for vår Herre Jesu Kristi læresetninger.

Frelseren lærte at det største og første bud er:

“Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand...

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.

På disse to bud hviler hele loven og profetene” (Matteus 22:37, 39–40).

Frelserens ord er enkle, men deres betydning er dyp og ytterst viktig. Vi skulle elske Gud og elske og ha omsorg for våre neste som oss selv. Forestill dere hva godt vi kan gjøre i verden hvis vi alle står sammen, forenet som Kristi etterfølgere, og ivrig ivaretar andres behov og tjener menneskene rundt oss – våre familier, våre venner, våre naboer og våre medborgere.

Som Jakobs brev forteller oss, er tjeneste selve definisjonen på ren religion (se Jakobs brev 1:27).

Vi leser om den tjeneste Kirkens medlemmer utfører rundt om i verden, og spesielt den humanitære tjeneste som utføres i krisetider – branner, oversvømmelser, orkaner og tornadoer. Denne sårt tiltrengte og høyt verdsette nødhjelpen skulle absolutt fortsette som en måte å bære hverandres byrder

på. Men hva med vår hverdag? Hva ville være den kumulative effekten av millioner av små barmhjertige handlinger utført daglig av oss, på grunn av vår oppriktige kristne kjærlighet til andre? Over tid ville dette hatt en transformerende effekt på alle vår himmelske Faders barn ved å overbringe hans kjærlighet til dem gjennom oss. Vår urolige verden trenger denne Kristi kjærlighet i dag mer enn noensinne, og den vil trenge den enda mer i årene som kommer.

Disse enkle, daglige tjenestegjerninger virker kanskje ikke som mye i og av seg selv, men når vi ser dem samlet, blir de akkurat som den tolvtedels teskjeen honning som en enkelt bie bidrar med til kubene. Det er kraft i vår kjærlighet til Gud og til hans barn, og når denne kjærligheten blir håndgripelig tilkjennegitt gjennom millioner av handlinger av kristen godhet, vil det blidgjøre og nære verden med livreddende nektar av tro, håp og nestekjærlighet.

Hva trenger vi å gjøre for å bli som de hengivne honningbiene og la denne hengivenheten bli en del av vår natur? Mange av oss er plikttoppfyllende når det gjelder å delta på våre møter i Kirken. Vi arbeider hardt i våre kall og spesielt på søndager. Dette fortjener utvilsomt ros. Men arbeider vårt sinn og vårt hjerte like ivrig for gode ting i løpet av resten av uken? Følger vi bare mekanisk, eller er vi virkelig omvendt til Jesu Kristi evangelium? Hvordan tar vi det troens frø som har blitt næret i

vårt sinn, og planter det dypt i vår sjels fruktbare jord? Hvordan oppnår vi den mektige forandring i hjertet som Alma sier er avgjørende for vår evige lykke og fred? (se Alma 5:12–21).

Husk at honning inneholder alle stoffene som er nødvendige for å opprettholde jordelivet. Kristi lære og evangelium er den eneste måten å oppnå evig liv på. Bare når vårt vitnesbyrd overgår det som er i vårt sinn og trenger dypt inn i vårt hjerte, vil vår motivasjon til å elske og tjene bli lik Frelserens. Det er da, og bare da, at vi blir dypt omvendte Kristi disipler, styrket av Ånden til å nå våre medmenneskers hjerter.

Når vårt hjerte ikke lenger higer etter det som hører verden til, vil vi ikke lenger trakte etter menneskers ære eller bare søke å tilfredsstille vår stolthet (se L&p 121:35–37). Snarere utvikler vi de Kristus-lignende egenskaper som Jesus lærte oss:

- Vi er milde og ydmyke og langmødige (se L&p 121:41).
- Vi er vennlige, uten hykleri eller svik (se L&p 121:42).
- Vi føler kjærlighet til alle mennesker (se L&p 121:45).
- Våre tanker er alltid dydige (se L&p 121:45).
- Vi ønsker ikke lenger å gjøre ond (se Mosiah 5:2).
- Den hellige ånd er vår faste følgesvenn, og prestedømmets lærdommer strømmer til vår sjel som himmelens dugg (se L&p 121:45–46).

Brødre og søstre, jeg oppmuntrer ikke til religiøs fanatisme. Tvert imot! Jeg foreslår bare at vi tar det neste logiske steg i vår fullstendige omvendelse til Kristi evangelium ved å samle dets læresetninger dypt i vårt hjerte og vår sjel, så vi vil handle og konsekvent

etterleve – med integritet – det vi sier vi tror på.

Denne integriteten forenkler vårt liv og forsterker vår følsomhet for Ånden og for andres behov. Den bringer glede inn i vårt liv og fred i sjelen – den slags glede og fred som kommer til oss når vi omvender oss fra våre synder og følger Frelseren ved å holde hans bud.

Hvordan gjør vi denne endringen? Hvordan innprenter vi denne Kristi kjærlighet i vårt hjerte? Det er en enkel daglig praksis som kan gjøre en forskjell for hvert medlem av Kirken, inkludert dere gutter og jenter, dere unge menn og dere unge kvinner, dere enslige voksne og dere fedre og mødre.

Denne enkle praksisen er: I deres morgenbønn hver nye dag ber dere

vår himmelske Fader om å veilede dere til å gjenkjenne en mulighet til å tjene et av hans dyrebare barn. Gå så gjennom dagen med hjertet fullt av tro og kjærlighet, på utkikk etter noen å hjelpe. Hold fokus, akkurat som honningbier fokuserer på blomstene de skal samle nektar og pollen fra. Hvis dere gjør dette, vil deres åndelige følsomhet vokse, og dere vil oppdage muligheter til å tjene som dere aldri før trodde var mulig.

President Thomas S. Monson har sagt at i mange tilfeller besvarer vår himmelske Fader en annen persons bønner gjennom oss – gjennom deg og meg – gjennom våre vennlige ord og gjerninger, gjennom våre enkle tjenestegjerninger og vår kjærlighet.

Og president Spencer W. Kimball sa: "Gud ser oss virkelig og våker over

oss. Men det er vanligvis gjennom et annet menneske han dekker våre behov. Derfor er det nødvendig at vi tjener hverandre" (*Læresetninger fra Kirkens presidenter: Spencer W. Kimball* [2006], 82).

Jeg vet at hvis dere gjør dette – hjemme, på skolen, på jobb og i kirken – vil Ånden veilede dere, og dere vil være i stand til å skjelne hvem som trenger en tjeneste som kanskje bare dere er i stand til å utføre. Dere vil bli tilskyndet av Ånden og praktfullt motivert til å hjelpe med å pollinere verden med Kristi rene kjærlighet og hans evangelium.

Og husk, i likhet med den lille honningbiens en tolvtedels teskje honning til kuben, hvis vi ganger vår innsats med titusener, til og med millioners innsats styrket av bønn, for å dele Guds kjærlighet med hans barn gjennom kristen tjeneste, vil det bli en kraftig virkning av godt som vil bringe Kristi lys til denne stadig mørkere verden. Bundet sammen vil vi bringe kjærlighet og medfølelse til vår egen familie og til den ensomme, den fattige, den sønderknuste og til de av vår himmelske Faders barn som søker etter sannhet og fred.

Det er min ydmyke bønn, brødre og søstre, at vi vil be i våre daglige bønner om inspirasjon til å finne noen som vi kan utføre meningsfylt tjeneste for, inkludert tjenesten med å dele evangeliets sannheter og vårt vitnesbyrd. Måtte vi, på slutten av hver dag, være i stand til å svare "ja" på følgende spørsmål: "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag? Har jeg hjulpet en sjel i nød?" (*Salmer*, nr. 173).

Dette er Guds verk. Måtte vi delta i det like trofast som de hengivne små honningbiene deltar i sitt. Det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Mexico City, Mexico

Av **eldste Larry Echo Hawk**
i De sytti

“Kom til meg, O du Israels hus”

Når vi kommer til vår Frelser Jesus Kristus og renser vårt hjerte, vil vi alle være redskaper til å oppfylle de mektige løftene i Mormons bok.

Jeg meldte meg frivillig til tjeneste i Det amerikanske Marineinfanteri under Vietnam-krigen. Kort tid etter min ankomst til Quantico i Virginia for grunnopplæring, sto jeg i givakt foran køyen min på kasernen sammen med 54 andre rekrutter i Marineinfanteriet. Jeg møtte mitt rekruttbefal, en krigsherdet veteran, da han sparket opp døren til kasernen og braste inn mens han skrek ord ladet med bannskap.

Etter denne skremmende presentasjonen begynte han i den ene enden av kasernen og konfronterte hver rekrutt med spørsmål. Uten unntak fant rekruttbefalet metodisk noe ved hver rekrutt å latterliggjøre, med høyt, vulgært språk. Nedover raden kom han, mens hver marineinfanterist ropte tilbake sitt svar som beordret: “Ja” eller “Nei, sersjant.” Jeg kunne ikke se nøyaktig hva han gjorde, for vi hadde fått ordre om å stå i givakt med blikket rett frem. Da det var min tur, fikk jeg med meg at han tok skipssekken min og tømte innholdet ut på madrassen min bak meg. Han så gjennom tingene mine, og kom så tilbake til meg. Jeg stålsatte meg mot angrepet hans. I

hånden hadde han min Mormons bok. Jeg forventet at han ville kjeft på meg. I stedet kom han nærmere og hvisket: “Er du mormon?”

Som beordret, ropte jeg: “Ja, sersjant.”

Igjen ventet jeg det verste. I stedet stoppet han opp og løftet hånden som holdt min Mormons bok, og med svært rolig stemme sa han: “Tror du på denne boken?”

Igjen ropte jeg: “Ja, sersjant.”

På dette tidspunktet var jeg sikker på at han ville skrike nedsettende ord om mormoner og Mormons bok, men han bare sto der i stillhet. Etter en stund gikk han tilbake til køyen og la forsiktig fra seg min Mormons bok. Han gikk så forbi meg uten å stoppe og fortsatte med å latterliggjøre og ringeakte med grovt språk alle gjenværende rekrutter.

Jeg har ofte lurt på hvorfor den tøffe sersjanten i Marineinfanteriet sparte meg den dagen. Men jeg er takknemlig for at jeg kunne si uten å nøle: “Ja, jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige” og “Ja jeg vet at Mormons bok er sann.” Dette vitnesbyrdet er en dyrebar gave

gitt meg gjennom Den hellige ånd ved hjelp av to misjonærer og en veileder i prestenes quorum.

Da jeg var 14 år gammel, lærte to misjonærer, Lee Pearson og Boyd Camphuysen, min familie Jesu Kristi gjengitte evangelium, og jeg ble døpt. To år senere utfordret min veileder i prestenes quorum, Richard Boren, meg til å lese Mormons bok. Jeg tok utfordringen, og jeg leste minst 10 sider hver kveld til jeg var ferdig.

På tittelsiden leste jeg at den er “skrevet til lamanittene, som er en levning av Israels hus, og også til jøde og hedning”. I innledningen til Mormons bok – et annet testamente om Jesus Kristus står det at lamanittene “er noen av de amerikanske indianeres forfedre”. Da jeg leste Mormons bok, virket det for meg som om den handlet om mine amerikansk-indianske forfedre. Den forteller historien om et folk – noen av dem ble senere beskrevet som “lamanitter” – som utvandret fra Jerusalem til et “lovete land” (1 Nephi 2:20) cirka 600 F.KR. Det er en beretning om Guds handlemåte med disse oldtidsinnbyggerne et eller annet sted på det amerikanske kontinent. Den inneholder en beretning om Jesu Kristi tjenestegjering blant dem etter sin oppstandelse. Skriftsteder i Mormons bok viser at med tiden ble de spredt ut over det amerikanske kontinent og øyene i de nærliggende havområder (se Alma 63:9–10). Deres profeter forutsa at store skarer av hedninger til slutt ville komme til dette lovede land, og Guds vrede ville være over lamanittene, og de ville bli adspredt, slått og nesten tilintetgjort (se 1 Nephi 13:10–14).

Min oldefar Echo Hawk, en Pawnee-indianer, ble født på midten av 1800-tallet i det som nå kalles Nebraska. Da han var 19 år gammel, ble Pawnee-folket tvunget til å gi fra

seg sitt 9,3 millioner hektar store hjemland for å gjøre plass til nybyggere. I 1874 ble Pawnee-folket ført flere hundre kilometer sydover til et lite reservat som lå i Oklahomas indianerterritorium. Antallet Pawnee-indianere hadde gått ned fra over 12 000 til mindre enn 700 da de kom til Oklahoma. Pawnee-indianerne, i likhet med andre stammer, hadde blitt adspredt, bekjempet og nesten utslettet.

Mormons bok har et spesielt budskap til lamanittenes etterkommere, en levning av Israels hus. Nephi uttrykte dette budskapet mens han tolket farens syn om disse siste dager: "Og på den dag skal levningen av vår ætt vite at de er av Israels hus og at de er

Herrens pakts folk. Da skal de også vite og komme til kunnskap om sine forfedre, og også få kunnskap om sin Forløseres evangelium som ble forkynt til deres fedre av ham. Derfor skal de komme til kunnskap om sin Forløser og om sannheten i hans lære, så de kan vite hvordan de kan komme til ham og bli frelst" (1 Nephi 15:14).

Mormons bok er hellig skrift. Den inneholder fylden av det evige evangelium. Profeten Joseph Smith skrev at "Mormons bok [er] den mest korrekte av alle jordens bøker, sluttstenen i vår religion, og at et menneske ville komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok" (*Læresetninger fra Kirkens*

presidenter – Joseph Smith [2007], 64). Dermed har den et budskap til alle verdens innbyggere.

Som en 17 år gammel gutt som leste Mormons bok for første gang, fokuserte jeg på Moronis løfte: "Når dere mottar dette, vil jeg be dere innstendig om å spørre Gud den evige Fader, i Jesu Kristi navn om ikke disse ting er sanne. Og hvis dere spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og har tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for dere ved Den Hellige Ånds kraft" (Moroni 10:4).

Da jeg knelte i bønn, fikk jeg et sterkt åndelig vitnesbyrd om at Mormons bok er sann. Dette vitnesbyrdet har hjulpet meg å stake ut min kurs gjennom livet.

Jeg oppfordrer alle til å lese Mormons bok – et annet testamente om Jesus Kristus.

Jeg vil spesielt be levningen av Israels hus, etterkommere av folket i Mormons bok, hvor dere enn måtte være, om å lese Mormons bok om og om igjen. Lær om løftene som finnes i Mormons bok. Følg Jesu Kristi undervisning og eksempel. Inngå og hold pakter med Herren. Søk etter og følg Den hellige ånds veiledning.

Jeg avslutter med ordene som ble uttalt av Amaleki, en annen profet i Mormons bok: "Og nå, mine elskede brødre, vil jeg dere skal komme til Kristus, som er Israels hellige, og ta del i hans frelse og hans forløsningskraft. Ja, kom til ham, ofre hele deres sjel som et offer til ham og vedbli i faste og bønn og hold ut til enden, og så sant Herren lever, vil dere bli frelst" (Omni 1:26).

Når vi kommer til vår Frelser Jesus Kristus og renser vårt hjerte, vil vi alle være redskaper til å oppfylle de mektige løftene i Mormons bok. Det er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste Robert C. Gay
i De sytti

Hva kan vel et menneske gi til vederlag for sin sjel?

Vi skal forsake alle våre synder, store eller små, for Faderens belønning som er evig liv.

Frelseren stilte en gang sine disipler følgende spørsmål: “Hva kan vel et menneske gi til vederlag for sin sjel?”¹

Dette er et spørsmål min far lærte meg å tenke nøye gjennom for mange år siden. Da jeg vokste opp, ga mor og far meg oppgaver i huset og betalte meg ukelønn for dette arbeidet. Jeg brukte ofte disse pengene, litt over 50 cent i uken, til å gå på kino. Den gangen kostet en kinobillett 25 cent for en 11-åring. Dermed hadde jeg 25 cent igjen å bruke på sjokolade, som kostet 5 cent per stykk. En film og fem sjokolader! Det kunne ikke bli stort bedre enn det.

Alt var vel til jeg fylte 12. Da jeg sto i kø en ettermiddag, innså jeg at billettprisen for en 12-åring var 35 cent, og det betydde to sjokolader mindre. Ikke helt forberedt på å gjøre dette offeret, rasjonaliserte jeg: “Du ser ut akkurat som du gjorde for en uke siden.” Så gikk jeg og ba om billetten til 25 cent. Kassamedarbeideren blunket ikke engang, og jeg kjøpte mine

vanlige fem sjokolader istedenfor tre.

Opprømt over mitt kunststykke, løp jeg senere hjem for å fortelle min far om mitt store varp. Mens jeg buste ut med detaljene, sa han ingenting. Da jeg var ferdig, bare så han på meg og sa: “Gutten min, vil du selge sjelen for en nikkell?” Hans ord gjennombrøt mitt 12 år gamle hjerte. Det er en lærdom jeg aldri har glemt.

Mange år senere stilte jeg det samme spørsmålet til en mindre aktiv bærer av Det melkisedekske prestedømme. Han var en flott mann som elsket sin familie. Han hadde imidlertid ikke vært i kirken på mange år. Han hadde en talentfull sønn som spilte på et elitesportslag som trente og spilte kamper på søndag. Dette laget hadde vunnet flere store mesterskap. Da vi møttes, minnet jeg ham på at som prestedømsbærer var han lovet at hvis han foredlet sin ed og pakt, ville han få “alt som [vår] Fader har”.² Så spurte jeg ham: “Er et nasjonalt mesterskap verdt mer enn alt Faderen har?” Han sa mildt: “Jeg ser poenget

ditt”, og så avtalte han å snakke med biskopen.

I dag er det så lett å bli oppslukt av verdens støy – til tross for våre gode hensikter. Verden presser oss til å “[se] forbi målet”.³ Noen spurte meg nylig: “Betyr virkelig én drink noe?” Kan dere se at dette er motstanderens spørsmål? Kain spurte: “Hvem er Herren at jeg skulle kjenne ham?”⁴ og mistet deretter sin sjel. Med rettferdiggjørelse av små synder, seirer Satan. For en flaske melk,⁵ et feilstavet navn,⁶ en linsevelling,⁷ har fødselsretter og arvelodd blitt byttet bort.

Når vi overveier nikkelen eller de nasjonale mesterskapene i vårt liv, kan vi enten rettferdiggjøre våre handlinger, som Kain, eller søke å underkaste oss Guds vilje. Spørsmålet foran oss er ikke om vi gjør ting som må korrigeres, for det gjør vi alltid. Spørsmålet er snarere om vi vil “vike tilbake” eller “fullende” oppfordringen til vår sjel om å gjøre Faderens vilje.⁸

Herren elsker vår rettferdighet, men ber oss fortsatt omvende og underkaste oss. I Bibelen leser vi at det var en rik ung mann som holdt budene, som knelte foran Frelseren og spurte hva han måtte gjøre for å få evig liv. Han gikk bedrøvet bort da Frelseren sa: “Én ting mangler du: ... selg alt du eier.”⁹

En annen velstående, men verdslig mann, lamanittenes konge, Lamoni, stilte imidlertid det samme spørsmålet om evig liv, og sa: “Hva skal jeg gjøre så jeg kan bli født av Gud og få denne ugudelige ånd revet ut av mitt bryst og motta hans Ånd? ... Jeg vil gi fra meg mitt rike så jeg kan få del i denne store glede.”¹⁰

Husker dere svaret Herren ga kongen gjennom hans tjener Aaron? “Hvis du vil omvende deg fra alle dine synder og vil bøye deg ned for Gud og påkalle hans navn i tro, og ha tro

på at du skal få, da skal du få det håp som du ønsker.”¹¹

Da kongen forsto hvilket offer som var nødvendig, ydmyket han seg, falt på kne og ba: “O Gud, ... jeg vil forsake alle mine synder for å kjenne deg.”¹²

Dette er byttet Frelseren ber oss om å gjøre: Vi skal forsake alle våre synder, store eller små, for Faderens belønning som er evig liv. Vi skal glemme rettferdiggjørende historier, unnskyldninger, bortforklaringer, forsvarsmekanismer, utsettelse, utseende, personlig stolthet, dømmende tanker og å gjøre ting på vår måte. Vi skal ta avstand fra all verdslighet og påta oss Guds bilde i vårt ansikt.¹³

Brødre og søstre, husk at denne befalingen er mer enn bare å unnlate å gjøre dårlige ting. Med en engasjert fiende må vi også handle og ikke sitte i en “tankeløs sløvhetstilstand”.¹⁴ Å påta oss Guds bilde betyr å hjelpe hverandre. Det finnes aktive synder

og unnlattelsessynder, og vi må heve oss over begge.

Mens jeg var misjonspresident i Afrika, lærte jeg for alltid denne store sannheten. Jeg var på vei til et møte da jeg så en ung gutt som var alene og gråt hysterisk i veikanten. En stemme inni meg sa: “Stopp og hjelp gutten.” Like snart som jeg hørte stemmen, på brøkdelen av et sekund, rasjonaliserte jeg: “Du kan ikke stoppe. Du vil komme for sent. Du er den presiderende embedsmann, og kan ikke komme for sent.”

Da jeg kom til møtet huset, hørte jeg den samme stemmen gjenta: “Gå og hjelp gutten.” Jeg ga så bilnøkklene mine til et medlem av Kirken som het Afasi, og ba ham bringe gutten til meg. Cirka 20 minutter senere var det noen som klappet meg på skulderen. Den unge gutten var utenfor.

Han var cirka 10 år gammel. Vi fant ut at hans far var død og hans mor var i fengsel. Han bodde i slummen

i Accra sammen med en formynder som ga ham mat og et sted å sove. For å fortjene kost og losji, solgte han tørrfisk på gaten. Men etter denne dagens salg, stakk han hånden i lommen og fant et hull i den. Han hadde mistet alt han hadde tjent. Afasi og jeg visste umiddelbart at dersom han kom hjem uten penger, ville han bli kalt en løgner, mest sannsynlig slått og deretter kastet ut på gaten. Det var i dette skremmende øyeblikket at jeg først så ham. Vi roet ham, erstattet hans tap og kjørte ham hjem til formynderen.

Da jeg dro hjem den kvelden, tenkte jeg på to store sannheter. For det første visste jeg som aldri før at Gud er oppmerksom på hver enkelt av oss og aldri vil svikte oss, og for det annet visste jeg at vi alltid må lytte til Åndens røst inni oss og “straks”¹⁵ gå hvor den leder oss, uavhengig av frykt eller ubehageligheter.

En dag spurte disiplene Frelseren hvem som var den største i himmelens

sanne kirke, at vår Frelser står ved roret og leder den gjennom sin utvalgte profet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 16:26.
2. Lære og pakter 84:38.
3. Jakobs bok 4:14.
4. Moses 5:16.
5. En flaske melk og dens myse (rik på fløte) sto sentralt i en tvist mellom Thomas B. Marsh sin hustru og fru Harris, som hadde avtalt å samarbeide om å lage ost. Da fru Harris oppdaget at fru Marsh ikke lot den fete delen av melken være med, men beholdt den for seg selv, klaget fru Harris, og kvinnene kranglet. Thomas Marsh tok saken til biskopen, som tok parti med fru Harris. Det gikk fra biskopen til høyrådet til Det første presidentskap, og alle var enige om at fru Marsh gjorde feil. Dette skapte splid mellom Thomas Marsh og Brødrene. Kort tid etter dette vitnet Thomas Marsh for en fredsdommer i Missouri at mormonene var fiendtlig innstilt til delstaten Missouri. (Se George A. Smith, "Discourse," *Deseret News*, 16. april 1856, 44.)
6. Da profeten Joseph Smith kalte Simonds Ryder som misjonær, oppdaget Ryder at hans navn var stavet "Rider" i den trykte åpenbaringen. Han ble fornærmet, og dette førte til at han falt fra og til slutt deltok i å rulle profeten i tjære og fjær. Ryder visste ikke at Joseph Smith vanligvis dikterte åpenbaringer for sine skrivere, og ikke var delaktig i selve skrivingen. (Se Milton V. Backman jr., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830–1838* [1983], 93–94; Donald Q. Cannon og Lyndon W. Cook, red., *Far West Record: Minutes of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1830–1844* [1983], 286.)
7. I 1 Mosebok 25 leser vi at Esau selger sin fødselsrett til Jakob for "brød og linsevelling" (verse 34).
8. Se Lære og pakter 19:18–19.
9. Se Markus 10:21–22.
10. Alma 22:15.
11. Alma 22:16.
12. Alma 22:18.
13. Se Alma 5:14–19.
14. Alma 60:7.
15. Markus 1:18.
16. Matteus 18:11.
17. Jakobs bok 1:8.
18. Lære og pakter 58:27.
19. Se Lukas 15:11–32.
20. Se Joseph Smith – Historie 1:15–16.
21. Neal A. Maxwell, *Deposition of a Disciple* (1976), 88.
22. Se Lære og pakter 19:38.

rike. Han ba dem omvende seg og være ydmyke og underdanige som små barn. Så sa han: "Menneskesønnen er kommet for å frelse det som [er] fortapt."¹⁶ Han definerte vår misjon med denne ene setningen. Vi skal redde de fortapte, de siste og de minste. Det er ikke nok å unngå ondskap. Vi må "påta [oss] hans kors"¹⁷ og "arbeide ivrig"¹⁸ for å hjelpe andre til omvendelse. Med medfølelse og kjærlighet omfavner vi den fortapte,¹⁹ besvarer ropene fra foreldreløse i panikk, bønnene fra dem som er i mørke og fortvilelse,²⁰ og nødsignale fra familiemedlemmer i nød. "Satan trenger ikke få alle til å være som Kain eller Judas ...," sa eldste Neal A. Maxwell. "Han trenger bare å få dyktige menn ... til å se på seg selv som sofistiskerte nøytrale."²¹

Etter en stavskonferanse nylig kom en tenåringsgutt bort til meg og

spurte: "Er Gud glad i meg?" Måtte vårt liv i tjeneste alltid bekrefte at Gud aldri svikter noen.

Så til spørsmålet: "Hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?" Satan vil at vi skal selge vårt liv for denne verdens sjokolader og mesterskap. Frelseren kaller oss imidlertid til vederlagsfritt å bytte ut våre synder, påta oss hans bilde og bringe det inn i hjertet til dem som er innenfor vår rekkevidde. For dette kan vi motta alt det som Gud har, som vi blir fortalt er mer enn alle denne verdens samlede skatter.²² Kan dere forestille dere det?

På en reise til Nicaragua nylig, la jeg merke til en plakett i det beskjedne hjemmet til en familie vi besøkte. Det sto: "Mitt vitnesbyrd er min kosteligste besittelse." Det samme gjelder meg. Mitt vitnesbyrd er min sjels skatt, og med mitt hjertes integritet bærer jeg mitt vitnesbyrd om at denne kirken er Guds

Av eldste Scott D. Whiting

i De sytti

Tempelstandard

De høye standardene for tempelbygging i denne kirken er et forbilde og symbol på hvordan vi skulle leve vårt eget liv.

Mens jeg nylig fikk omvisning i det vakre Brigham City Utah tempel, ble jeg minnet om en opplevelse jeg hadde mens jeg var koordinator for åpent hus, gjeninnvielsen og den kulturelle markeringen for det historiske Laie Hawaii tempel.

Noen måneder før ferdigstilling av det omfattende oppussingsarbeidet, ble jeg invitert på omvisning i templet sammen med administrerende direktør i Tempelavdelingen, eldste William R. Walker, og hans medarbeidere i Tempelavdelingen. I tillegg var endel representanter for hovedentreprenørfirmaet tilstede. Formålet med omvisningen var blant annet å gjennomgå fremdriften og kvaliteten på det utførte arbeidet. Da denne omvisningen fant sted, var arbeidet om lag 85 prosent ferdigstilt.

På vår vei gjennom templet lyttet jeg og iakttok eldste Walker og hans medarbeidere mens de inspiserer arbeidet og samtalte med hovedentreprenøren. Nå og da så jeg en mann stryke hånden langs veggene mens vi beveget oss fra rom til rom. Noen ganger etter å ha gjort dette, gned han fingrene sammen for så å henvende seg til hovedentreprenøren og si: "Jeg kjenner partikler på denne vegg. Partikler er ikke tempelstandard. Dere må pusse denne veggen om

igjen." Entreprenøren tok pliktoppfylgende notater for hver anmerkning.

Da vi nærmet oss et område i templet som svært få noensinne ville få se, stoppet den samme mannen oss og rettet vår oppmerksomhet mot et nylig installert, vakkert blyglassvindu. Dette vinduet var cirka 60 cm bredt og 180 cm høyt og hadde et lite, integrert geometrisk mønster i farget glass. Han pekte på en liten, farget glassrute på 5 kvadratcentimeter som var en del av det enkle mønsteret, og sa: "Den ruten er skjev." Jeg så på ruten, og i mine øyne satt den helt fint. Men ved nærmere ettersyn med måleutstyr i hånden, kunne jeg se at det var en feil og at denne lille ruten faktisk sto 3 mm skjevt. Instruksjoner ble deretter gitt til entreprenøren om at dette vinduet måtte erstattes fordi det ikke holdt tempelstandard.

Jeg må innrømme at jeg ble overrasket over at et helt vindu måtte erstattes på grunn av en så liten, knapt merkbar feil. Det var da ganske usannsynlig at noen ville vite om eller legge merke til dette vinduet, med tanke på dets utilnærmelige plassering i templet.

Da jeg kjørte hjem fra templet den dagen, tenkte jeg på hva jeg hadde lært av denne erfaringen – eller snarere hva jeg trodde jeg lærte. Det var

ikke før flere uker senere, da jeg ble invitert på omvisning i det nå ferdige templet, at min forståelse av den tidligere omvisningen ble klarere.

Da jeg kom inn i det totalrenoverte Laie Hawaii tempel, ble jeg overveldet av dets skjønnhet og kvaliteten på arbeidet. Dere forstår sikkert min forventning da jeg nærmet meg de "kornete" veggene og det "defekte" vinduet. Hadde entreprenøren pusset veggene på nytt? Ble vinduet virkelig erstattet? Da jeg nærmet meg de kornete veggene, ble jeg overrasket over å se at vakre tapeter nå hang på alle veggene. Min første tanke var: "Så det var slik entreprenøren rettet feilen – han dekket over den." Men nei, jeg fant ut at det alltid hadde vært planen å tapetsere disse veggene. Jeg lurte på hvorfor noen få, knapt synlige partikler betydde noe når tapet skulle dekke dem. Jeg nærmet meg så ivrig området med det defekte vinduet, og ble overrasket over å se en vakker potteplante som gikk fra gulv til tak rett foran vinduet. Igjen tenkte jeg: "Så det var slik entreprenøren fikset den skjeve lille ruten – han skjulte den." Da jeg kom nærmere, dyttet jeg bladene til side og smilte da jeg så at vinduet faktisk hadde blitt byttet. Den tidligere skjeve lille ruten sto nå pent og jevnt i mønsteret. Jeg fant ut at det alltid hadde vært en del av innredningen å ha en plante foran dette vinduet.

Hvorfor skulle vegger med noen partikler og et vindu med en liten asymmetri kreve ekstra arbeid og til og med utskiftning, når få menneskelige hender eller øyne noen gang ville merke det? Hvorfor ble en entreprenør forventet å holde slike høye standarder?

Da jeg forlot templet i dype tanker, fant jeg svaret da jeg så opp på den nyoppussede ytterveggen og så disse ordene: "Helliget Herren, Herrens hus".

Denne kirkens templer er nøyaktig det vi sier de er. Disse hellige bygningene er bygget for vår bruk, og innenfor deres vegger blir hellige og frelsende ordinanser utført. Men det skulle ikke være noen tvil om hvem sitt hus det egentlig er. Ved å forlange høye byggestandarder ned til hver minste detalj, viser vi ikke bare vår kjærlighet og respekt for den Herre Jesus Kristus, men vi viser også alle iakttagere at vi hedrer og tilber Ham hvis hus det er.

I åpenbaringen gitt til profeten Joseph Smith om å bygge et tempel i Nauvoo, befalte Herren:

“Kom med alt deres gull og deres sølv og deres kostelige stener og med alle deres gamle kostbarheter, og med

alle som har kunnskap om gamle kostbarheter og, ... ha med ... alle jordens dyrebare trær,

... og [bygg] et hus til mitt navn hvor Den Aller Høyeste kan bo.”¹

Dette følger et mønster etablert av kong Salomo i Det gamle testamente da han bygde et tempel for Herren med kun de beste materialer og den beste utførelse.² I dag fortsetter vi å følge dette mønsteret, med passende moderasjon, når vi bygger Kirkens templer.

Jeg lærte at selv om jordiske øyne og hender kanskje aldri vil se eller føle en mangel, kjenner Herren nivået av vår innsats og vet om vi har gjort vårt aller beste. Det samme gjelder våre egne personlige anstrengelser for å

leve et liv som er verdig templets vel-signelser. Herren har gitt følgende råd:

“Og såfremt mitt folk bygger et hus til meg i Herrens navn og ikke lar noe urent komme inn der og ikke lar det bli besmittet, skal min herlighet hvile over det,

ja, og mitt nærvær skal være der, for jeg vil komme inn der, og alle de rene av hjertet som kommer inn der, skal se Gud.

Men hvis det blir besmittet, vil jeg ikke komme inn der, og min herlighet skal ikke være der, for jeg vil ikke komme inn i vanhellige templer.”³

I likhet med entreprenøren, når vi blir oppmerksomme på elementer i vårt eget liv som er i strid med Herrens læresetninger, når vår innsats

har vært mindre enn vårt aller beste, skulle vi raskt korrigere alt som er galt, idet vi erkjenner at vi ikke kan skjule våre synder for Herren. Vi må huske på at “når vi forsøker å skjule våre synder ... , se, da trekker himlene seg tilbake, [og] Herrens Ånd bedrøves”.⁴

Jeg lærte også at de høye standardene for tempelbygging i denne kirken er et forbilde og symbol på hvordan vi skulle leve vårt eget liv. Vi kan hver for oss anvende den lære apostelen Paulus ga den tidlige kirken da han sa:

“Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?

Dersom noen ødelegger Guds tempel, da skal Gud ødelegge ham. For Guds tempel er hellig, og det er dere.”⁵

Vi er alle laget av de fineste materialer, og vi er det mirakuløse resultat av guddommelig håndverk. Men når vi kommer over ansvarsalderen og går ut på syndens og fristelsens slagmark, kan vårt eget tempel få behov for renovering og reparasjoner. Kanskje det er vegger inni oss som er kornete og trenger pussing, eller vinduer i vår sjel som trenger utskifting slik at vi kan stå på hellige steder. Heldigvis er ikke de tempelstandarder vi er bedt om å oppfylle, det samme som fullkommenhet, selv om vi strekker oss etter den, men snarere at vi holder budene og gjør vårt beste for å leve som Jesu Kristi disipler. Det er min bønn at vi alle forsøker å leve et liv som er verdig templets velsignelser ved å gjøre vårt beste, ved å gjøre de nødvendige forbedringer og eliminere feil og ujevnheter slik at Guds Ånd alltid kan bo i oss. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 124:26–27.

2. Se 1 Kongebok 6–7.

3. Lære og pakter 97:15–17.

4. Lære og pakter 121:37.

5. 1 Korinterbrev 3:16–17; se også vers 19.

Av eldste Neil L. Andersen

i De tolv apostlers quorum

Deres prøvede tro

Som den intense ilden som forvandler jern til stål, blir vi åndelig foredlet og styrket hvis vi holder oss trofaste under den brennende prøven på vår tro.

For ti år siden da min hustru Kathy og jeg bodde i São Paulo, Brasil, presiderte president David Marriott over Brasil São Paulo Interlagos misjon. Han og hans hustru Neill og deres sønner Will, Wesley og Trace bodde i nærheten av oss. De hadde forlatt sitt hjem, sin virksomhet og mange i familien sin for å ta imot et kall fra profeten til å reise på misjon.

President Marriott ringte meg en ettermiddag. Deres kjære, rettskafne 21 år gamle datter Georgia, som studerte fiolin ved Indiana University, hadde blitt påkjørt av en lastebil da hun syklet hjem etter et møte i Kirken. Ifølge den første rapporten gikk det bra med Georgia. Noen timer senere ble hennes tilstand dramatisk forverret.

Familie og venner begynte å faste og be om et mirakel for Georgia. Hennes mor satt på flyet fra Brasil hele natten. Da hun kom til Indiana neste dag, ble hun møtt av sine voksne barn, som med tårer i øynene forklarte at de hadde vært sammen med Georgia da hun gikk bort.

Jeg iakttok familien Marriott da dette skjedde og i månedene og årene som fulgte. De gråt, de ba, de snakket om Georgia, de følte enorm smerte og sorg, men deres tro sviktet ikke. På formiddagens møte hørte vi om

lignende stor tro hos familiene Bowen og Wilberger.¹

Troens gave er en uvurderlig åndelig begavelse. “Dette er det evige liv,” ba Jesus, “at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.”²

Vår tro fokuserer på Gud vår Fader og hans Sønn Jesus Kristus, vår Frelser og Forløser. Den blir styrket av vår kunnskap om at evangeliets fylde er gjengitt til jorden, at Mormons bok er Guds ord og at profeter og apostler i dag har prestedømmets nøkler. Vi verdsetter vår tro, arbeider for å styrke vår tro, ber om økt tro og gjør alt i vår makt for å beskytte og forsvare vår tro.

Apostelen Peter identifiserte noe han kalte “deres prøvede tro”³. Han hadde opplevd den. Husk Jesu ord:

“Simon, ... Satan krevde å få dere i sin makt for å sikte dere som hvete.

Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte.”⁴

Peter oppfordret senere andre: “Undre dere *ikke*,” sa han, “over den ild som kommer over dere til prøvelse, som om det var noe merkelig som hendte dere.”⁵

Disse store prøvelser er til for å gjøre dere sterkere, men de har potensial til å redusere eller ødelegge deres

tillit til Guds Sønn, og til å svekke deres beslutning om å holde deres løfter til ham. Disse prøvelsene er ofte kamuflert, noe som gjør dem vanskelige å identifisere. De slår rot i våre svakheter, våre sårbarheter, våre følelser eller i de tingene som betyr mest for oss. En reell, men håndterlig prøve for én, kan være en heftig prøve for en annen.

Hvordan forblir du “standhaftig og urokkelig”⁶ under en prøve på tro? Du fordyper deg i de tingene som bidro til å bygge kjernen i troen: du utøver tro på Kristus, du ber, du grunner på Skriftene, du omvender deg, du holder budene og du tjener andre.

Når du møter en prøve på tro – samme hva du gjør, så trekker du deg ikke bort fra Kirken! Å distansere deg fra Guds rike under en prøve på tro, er som å forlate en sikker stormkjeller akkurat idet tornadoen kommer til syne.

Apostelen Paulus sa: “Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk.”⁷ Det er innenfor det tilfluktssted som Kirken er, at vi beskytter vår tro. Når vi møter sammen med andre som tror, ber vi og finner svar på våre bønner. Vi tilber gjennom musikk, utveksler vitnesbyrd om Frelseren, tjener hverandre og føler Herrens Ånd. Vi tar del i nadverden, mottar prestedømmets velsignelser og går i templet. Herren erklærte:

“I dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt.”⁸ Når dere står overfor en prøve på tro, hold dere i trygghet blant Guds husfolk. Det er alltid en plass til dere her. Ingen prøve er så stor at vi ikke kan overvinne den sammen.⁹

President Thomas S. Monson har sagt: “Samfunnets moralske kompass [har endret seg i høyt tempo]. Adferd som før ble regnet som upassende og umoralsk, blir nå ... av stadig flere ansett som akseptabel.”¹⁰

Det er mange enslige voksne i Kirken som er godt forbi sine unge voksne år. Selv om deres nåværende liv er annerledes enn de hadde forventet, holder de kyskhetsloven.¹¹ Det kan være en prøve på deres tro. Jeg uttrykker min dype respekt og beundring for disse Kristi disipler.

“Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ektemann og hustru.”¹² I Det nye testamente hevet Frelseren moralnormen for sine tilhenger da han erklærte: “Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.”¹³ Han lærte oss at vi ikke skulle fordømme andre, men han var ikke redd for å snakke direkte: “Gå,” sa han, “og synd ikke mer.”¹⁴

Vår familie har en venn. Dere kjenner sikkert noen som henne,

eller kanskje dere er som henne. Alltid trofast, tjener edelt i Kirken, blir beundret i jobben, elsket av sin familie, og selv om hun forventet ekteskap og barn, er hun enslig. “Jeg bestemte meg,” sa hun, “for å sette min ... lit til Jesus Kristus. Å dra til templet ofte hjelper meg å holde et mer evig fokus. Det minner meg på at jeg aldri er alene. Jeg har tro på ... at ingen ... velsignelse vil bli holdt tilbake ... så lenge jeg ... er trofast mot mine pakter, inkludert kyskhetsloven.”¹⁵

En annen venn utførte en enestående misjon, etterfulgt av krevende akademisk utdanning. Han håpet å få en familie. Hans prøve på tro: tiltrekning til samme kjønn. Han skrev nylig til meg: “Jeg er lovet i min patriarkalske velsignelse at jeg vil få min egen familie en dag. Om det vil skje i dette livet eller det neste, vet jeg ikke. Men det jeg vet er at jeg ikke ønsker å gjøre noe som vil svekke de velsignelser Gud har lovet både meg og mine etterkommere... Etterlevelse av [kyskhetsloven] er en utfordring, men kom vi ikke til jorden for å konfrontere utfordringene og vise Gud vår kjærlighet og respekt for ham ved å holde hans bud? Jeg er velsignet med god helse, evangeliet, en kjærlig familie og lojale venner. Jeg er takknemlig for mine mange velsignelser.”¹

Verden protesterer, hvordan kan dere kreve så mye? Herren svarer:

“Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier...”

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker.”¹⁷

Disse to Kristi etterfølgere og titusenere som dem, har følt Frelserens løfte: “Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke.”¹⁸

Her er en annen prøve. Det har alltid vært noen som ønsker å bringe Kirken i vanry og ødelegge tro. I dag bruker de Internett.

Noe av informasjonen om Kirken, uansett hvor overbevisende den er, er rett og slett ikke sann. I 1985 kom en kollega inn på mitt forretningskontor i Florida. Han hadde en artikkel i tidskriftet *Time* med tittelen “Mormonismens røtter bestrides”. Den handlet om et nylig oppdaget brev, angivelig skrevet av Martin Harris, som var uforenlig med Joseph Smiths beretning om da han fant platene til Mormons bok.¹⁹

Min kollega spurte om denne nye informasjonen ville ødelegge Mormonkirken. Artikkelen siterte en mann som sa han ville forlate Kirken på grunn av dokumentet. Senere var det angivelig andre som forlot Kirken.²⁰ Jeg er sikker på at det var en prøve på deres tro.

Noen måneder senere avdekket eksperter (og falskneren tilsto) at brevet var rent bedrageri. Jeg husker at jeg virkelig håpet at de som hadde forlatt Kirken på grunn av dette bedraget, ville finne veien tilbake.

Noen stiller spørsmål ved sin tro når de finner en uttalelse fra en kirkeleder for mange år siden som virker uforenlig med vår lære. Det er et viktig prinsipp som styrer Kirkens lære. Læren fremsettes av alle 15 medlemmer av Det første presidentskap og De

tolvs quorum. Den er ikke skjult i et uklart avsnitt av en tale. Sanne prinsipper fremsettes ofte og av mange. Vår lære er ikke vanskelig å finne.

Kirkens ledere er ærlige, men ufullkomne mennesker. Husk Moronis ord: “Fordøm meg ikke på grunn av min ufullkommenhet, heller ikke min far ... Men takk heller Gud for at han har vist dere vår ufullkommenhet, så dere kan lære å bli visere enn vi har vært.”²¹

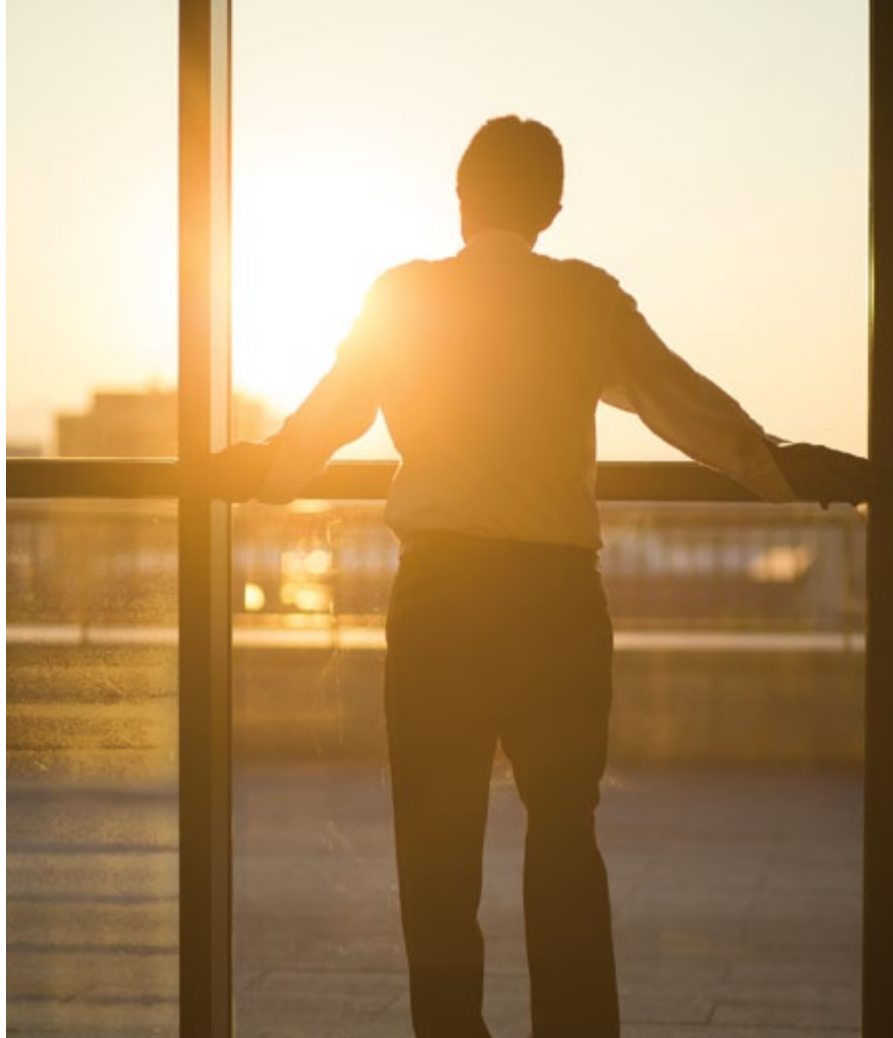
Joseph Smith sa: “Jeg har aldri sagt at jeg var fullkommen, men det finnes ingen feil i åpenbaringene.”²² Miraklet ved Guds hånd i historien og fremtiden til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige kan bare forstås gjennom linsen av åndelig søken. President Ezra Taft Benson sa: “Enhver blir til slutt presset opp mot troens vegg, og må

... ta stilling til disse tingene.”²³ Ikke bli overrasket når det skjer med dere!

Pr. definisjon vil prøvelser sette oss på prøve. Det kan være sjelkvaler, forvirring, søvnløse netter og puter som er våte av tårer. Men våre prøvelser behøver ikke være åndelig skjebnesvangre. De trenger ikke å føre oss bort fra våre pakter eller fra Guds husfolk.

“Husk at det er på vår Forlørsers klippe som er Kristus, Guds Sønn, at dere må bygge deres grunnvoll, så djævelen, når han sender ut sine mektige vinder, ja, sine piler i hvirvelvinden, ja, når all hans hagl og hans mektige storm slår mot dere, skal det ikke ha noen makt over dere til å trekke dere ned i elendighetens og den evige pines avgrunn fordi klippen dere

er bygget på, er en sikker grunnvoll, og hvis menneskene bygger på denne grunnvoll, kan de ikke falle.”²⁴

Som den intense ilden som forvandler jern til stål, blir vi åndelig foreddet og styrket hvis vi holder oss trofaste under den brennende prøven på *vår* tro.

Eldste D. Todd Christofferson forklarte hva han lærte av en personlig prøvelse: “Selv om jeg led den gangen, er jeg nå takknemlig for at jeg ikke fikk en rask løsning på problemet. Det faktum at jeg var nødt til å be Gud om hjelp nesten daglig i flere år, lærte meg virkelig å be og få svar, og det lærte meg tro på Gud i praksis. Jeg ble kjent med min Frelser og min himmelske Fader på en måte og i en grad som kanskje ellers ikke ville vært mulig, eller som ville ha tatt mye lenger tid å få til... Jeg lærte å stole på Herren av hele mitt hjerte. Jeg lærte å vandre med ham dag for dag.”²⁵

Peter beskrev disse erfaringene som “langt mer kostbar[e] enn ...

gull.”²⁶ Moroni tilføyde at et vitnesbyrd følger etter at “deres tro er prøvd”.²⁷

Jeg begynte med historien om familien Marriott. I forrige uke var Kathy og jeg sammen med dem ved Georgias grav. Det har gått ti år. Familie og venner snakket om kjærligheten og minnene de har om Georgia. De hadde hvite heliumballonger for å feire hennes liv. Mellom tårene talte Georgias mor ømt om den økte tro og forståelse hun har fått, og Georgias far fortalte meg om det lovede vitnesbyrd som har kommet til ham.

Med tro kommer prøver på tro, som igjen gir økt tro. Herrens betryggende forsikring til profeten Joseph Smith er det samme løftet han gir dere i deres prøve på tro: “Hold stø kurs, ... frykt ikke ... for Gud skal være med deg evindeligh og alltid.”²⁸ Om dette bærer jeg mitt hellige vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Shayne M. Bowen, “Because I Live, Ye Shall Live Also,” og Ann M. Dibb,

“Jeg vet det. Jeg etterlever det. Jeg elsker det,” fra møtet lørdag formiddag på generalkonferansen i oktober 2012.

2. Johannes 17:3.
3. 1 Peter 1:7.
4. Lukas 22:31–32.
5. 1 Peter 4:12; uthevelse tilføyd.
6. Alma 1:25.
7. Efeserne 2:19.
8. Lære og pakter 84:20.
9. Se Mosiah 18:8–10.
10. Thomas S. Monson, “Stå på hellige steder,” *Liahona*, nov. 2011, 82.
11. Se Ezra Taft Benson, “The Law of Chastity,” *New Era*, jan. 1988, 4–7; “The Law of Chastity” i *Brigham Young University 1987–88 Speeches* (1988), 1–5, speeches. byu.edu; se også *Evangeliets prinsipper* (2009), 219–28.
12. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
13. Matteus 5:28.
14. Johannes 8:11.
15. Privat korrespondanse, 2012.
16. Privat korrespondanse, 2012.
17. Jesaja 55:8–9.
18. Johannes 14:27.
19. Se Richard N. Ostling, “Challenging Mormonism’s Roots,” *Time*, 20. mai 1985, 44.
20. Se Gordon B. Hinckley, “Herre, øk vår tro,” *Lys over Norge*, jan. 1988, 51.
21. Mormon 9:31.
22. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 515.
23. Ezra Taft Benson, “Mormons bok er Guds ord,” *Lys over Norge*, aug. 1975, 42.
24. Helaman 5:12.
25. D. Todd Christofferson, “Gi oss i dag vårt daglige brød”, (Kirkens skoleverks temakveld, 9. jan. 2011), lds.org/broadcasts.
26. 1 Peter 1:7; se også 1 Peter 4:13.
27. Ether 12:6.
28. Lære og pakter 122:9; President George Q. Cannon sa: “Uansett hvor alvorlig prøvelsen er, hvor dyp nøden er, hvor stor lidelsen er, vil [Gud] aldri svikte oss. Det har han aldri, og det vil han aldri. Han kan ikke gjøre det. Det er ikke hans karakter. Han er uforanderlig, den samme i går, den samme i dag, og han vil være den samme gjennom de evige tidsaldre som kommer. Vi har funnet denne Gud. Vi har gjort ham til vår venn ved å adlyde hans evangelium, og han vil stå sammen med oss. Vi kan passere gjennom den brennende ildovn, vi kan passere gjennom dype farvann, men vi skal ikke bli oppslukt eller overveldet. Vi skal komme ut av alle disse prøvelser og vanskeligheter bedre og renere på grunn av dem, hvis vi bare stoler på vår Gud og holder hans bud” (“Remarks”, *Deseret Evening News* Mar. 7, 1891, 4); se også Jeffrey R. Holland, “Come unto Me,” *Ensign*, april 1998, 16–23.

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Beskytt barna

Ingen burde motsette seg bønnen om at vi står sammen for å øke vår omtanke for våre barns velferd og fremtid – den oppvoksende generasjon.

Vi kan alle huske våre følelser da et lite barn gråt og strakte seg opp mot oss for å få hjelp. En kjærlig himmelsk Fader gir oss disse følelsene for å drive oss til å hjelpe hans barn. Vennligst husk disse følelsene mens jeg taler om vårt ansvar for å beskytte og handle for barns velbefinnende.

Jeg taler fra Jesu Kristi evangeliums perspektiv, herunder hans frelsesplan. Dette er mitt kall. Kirkens lokale ledere har ansvar for et begrenset geografisk område, som en menighet eller stav, men en apostel er ansvarlig for å vitne for hele verden. Alle barn i hver nasjon, av enhver rase og tro, er Guds barn.

Selv om jeg ikke taler om politikk, kan jeg, i likhet med andre kirkeledere, ikke tale om barns velferd uten følger for de valgene som blir gjort av borgere, offentlige tjenestemenn og arbeidere i private organisasjoner. Vi er alle under Frelserens befaling om å elske og ha omsorg for hverandre, og spesielt for de svake og forsvarsløse.

Barn er svært sårbare. De har liten eller ingen evne til å beskytte eller forsørge seg selv og liten innflytelse på så mye som er viktig for deres velvære. Barn trenger andre til å tale for seg, og de trenger beslutningstakere

som setter deres velbefinnende foran egoistiske voksnes interesser.

I.

Over hele verden blir vi sjokkert over de millioner av barn som blir utsatt for onde voksnes forbrytelser og egoisme.

I noen krigsherjede land blir barn bortført for å tjenestegjøre som soldater i stridende hærer.

En FN-rapport anslår at over to millioner barn hvert år blir ofre for prostitusjon og pornografi.¹

I lys av frelsesplanen er et av de mest alvorlige overgrep mot barn å nekte dem fødsel. Dette er en verdensomspennende trend. Den nasjonale fødselsraten i USA er den laveste på 25 år,² og fødselsraten i de fleste europeiske og asiatiske land har vært lavere enn dødsratene i mange år. Dette er ikke bare et religiøst spørsmål. Når oppvoksende generasjoner avtar i antall, vil kulturer og til og med nasjoner bli uthulet og til slutt forsvinne.

En årsak til den synkende fødselsraten er praksisen med abort. På verdensbasis er det anslått at det foretas mer enn 40 millioner aborter i året.³ Mange lover tillater eller til og med fremmer abort, men for oss er

dette et stort onde. Andre overgrep mot barn som finner sted under svangerskapet, er fosterets svekkelse som følge av mors mangelfulle ernæring eller bruk av narkotika.

Det er en tragisk ironi i de mange barn som blir eliminert eller skadet før fødselen, mens skarer av ufruktbare par lengter etter og søker barn å adoptere.

Overgrep eller omsorgssvikt mot barn som skjer etter fødselen, er mer synlig for offentligheten. På verdensbasis dør nesten åtte millioner barn før sin femte fødselsdag, for det meste av sykdommer som både kan behandles og forebygges.⁴ Verdens helseorganisasjon melder at ett av fire barn er underutviklet, mentalt og fysisk, på grunn av mangelfull ernæring.⁵ Ettersom vi bor og reiser over hele verden, ser vi ledere i Kirken mye av dette. Primærs generalpresidentskap rapporterer om barn som lever under forhold som er "utenfor vår fatteevne". En mor på Filippinene sa: "Noen ganger har vi ikke nok penger til mat, men det er greit, for det gir meg anledning til å undervise mine barn om tro. Vi samles og ber om hjelp, og barna ser Herren velsigne oss."⁶ I Syd-Afrika møtte en Primær-arbeider en liten jente, ensom og trist. I utydelige svar på kjærlige spørsmål, sa hun at hun hadde ingen mor, ingen far og ingen bestemor – bare en bestefar til å ta vare på seg.⁷ Slike tragedier er vanlige på et kontinent hvor mange omsorgspersoner er døde av aids.

Selv i rike land blir små barn og ungdom svekket av vanskjøtsel. Barn som vokser opp i fattigdom, har dårligere helsetilbud og manglende utdanningsmuligheter. De blir også utsatt for farlige miljøer i sine fysiske og kulturelle omgivelser, og til og med for sine foreldres forsømmelse.

Eldste Jeffrey R. Holland fortalte nylig om noe en politimann som er medlem av Kirken, opplevde. Under en utrykning fant han fem små barn som lå tett sammen og prøvde å sove uten sengetøy på et skittent gulv i en bolig hvor deres mor og andre drakk og festet. I leiligheten fantes ingen mat til å lindre deres sult. Etter å ha bredt over barna i en provisorisk seng, knelte politimannen ned og ba om deres beskyttelse. Da han gikk mot døren, fulgte et av barna på cirka seks år etter ham, grep ham i hånden og tryglet: “Vil du være så snill å adoptere meg?”⁸

Vi minnes vår Frelzers undervisning da han satte et lite barn foran sine tilhengere og erklærte:

“Og den som tar imot ett slikt lite barn for mitt navns skyld, tar imot meg.

Men den som forfører én av disse små som tror på meg, for ham var det bedre om en kvernstein ble hengt om halsen på ham og han ble senket i havets dyp” (Matteus 18:5–6).

Når vi overveier farene som barn skulle beskyttes mot, skulle vi også ta med psykisk mishandling. Foreldre eller andre omsorgspersoner eller lærere eller jevnaldrende som nedverdiger, mobber eller ydmyker barn og unge, kan påføre skade som er mer varig enn fysisk skade. Å få et barn eller en ungdom til føle seg verdiløs, ikke elsket eller uønsket kan påføre alvorlig og langvarig skade for hans eller hennes følelsesmessige velvære og utvikling.⁹ Ungdommer som sliter med en eller annen eksepsjonell tilstand, inkludert tiltrekning til samme kjønn, er spesielt sårbare og trenger kjærlig forståelse – ikke mobbing eller utfrysing.¹⁰

Med Herrens hjelp kan vi omvende oss og forandre oss og bli mer kjærlige og hjelpsomme mot barn – våre egne og andre rundt oss.

II.

Det er få eksempler på fysiske eller psykiske trusler mot barn som er så alvorlige som de som kommer av deres forhold til foreldre eller foresatte. President Thomas S. Monson har talt om det han kalte de “skammelige gjerninger” som overgrep mot barn er, der en mor eller far har ødelagt eller vansiret et barn fysisk eller følelsesmessig.¹¹ Jeg sørget da jeg måtte studere de sjokkerende bevisene i slike saker under min tjeneste i Utahs høyesterett.

Av største betydning for barns velbefinnende er om foreldrene er gift, ekteskapets art og varighet, og i videre forstand, kulturen rundt og forventningene til ekteskap og barnepass der de bor. To familieforskere forklarer: “Gjennom alle tider har ekteskapet først og fremst vært en institusjon for forplantning og barneoppdragelse. Det har gitt det kulturelle bånd som søker å knytte faren til sine barn ved å binde ham til barnas mor. Men i nyere tid har barn i økende grad blitt presset ut i periferien.”¹²

En jusprofessor ved Harvard beskriver dagens lov og holdning til ekteskap og skilsmisse: “Vår tids amerikanske historie om ekteskap, som fortalt i loven og i mye av populærlitteraturen, lyder noe sånt som dette:

Ekteskapet eksisterer primært for de enkelte ektefellers tilfredsstillelse. Hvis det slutter å oppfylle denne funksjonen, kan ingen klandres, og en eller begge ektefeller kan avslutte det når de vil... Barn kommer knapt nok inn i bildet. I beste fall er de ganske skyggeaktige figurer i bakgrunnen.”¹³

Våre ledere i Kirken har sagt at å betrakte ekteskap “bare som en kontrakt som kan inngås for fornøydelsens skyld ... og brytes ved første vanskelighet, ... er et onde som medfører alvorlig fordømmelse”, spesielt hvis “barn må lide”.¹⁴ Og barn blir påvirket av skilsmisse. Over halvparten av skilsmisene i et av de senere år involverte par med mindreårige barn.¹⁵

Mange barn ville hatt velsignelsen av å bli oppdratt av begge foreldrene om bare foreldrene hadde fulgt denne inspirerte undervisningen i familieerklæringen: “Mann og hustru har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn... Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov [og] til å lære dem å elske og tjene hverandre.”¹⁶ Den mest effektive undervisning av barn er ved deres foreldres eksempel. Foreldre som skiller seg, gir uunngåelig en negativ lærdom.

Det finnes helt klart tilfeller der en skilsmisse er nødvendig for barnas beste, men dette er unntaket.¹⁷ I de fleste ekteskapskonflikter skulle de stridende foreldrene legge mye større vekt på hensynet til barna. Med hjelp fra Herren kan de klare det. Barn trenger den følelsesmessige og personlige styrke som kommer av å bli oppdratt av to foreldre som er forenet i sitt ekteskap og sine mål. Som en som ble oppdratt av en enkemor, vet jeg av erfaring at dette ikke alltid er mulig, men det er idealet som skulle tilstrebes når det er mulig.

Barn er de første ofre for gjeldende lover som tillater skilsmisse hvor ingen behøver å ha skyld. Fra barnas ståsted er skilsmisse for enkelt. Idet han oppsummerte flere tiår med samfunnsvitenskapelig forskning, konkluderte en omhyggelig forsker med at “den familiestruktur som gir de beste resultater for barn, i gjennomsnitt, er to biologiske foreldre som forblir gift”.¹⁸ En skribent i *New York Times* bemerket “det slående faktum at selv mens det tradisjonelle ekteskapet har gått tilbake i USA, ... har bevisene tårnet seg opp for institusjonens betydning

for barns velbefinnende”.¹⁹ Denne realitet skulle gi viktig veiledning til foreldre og fremtidige foreldre i deres beslutninger angående ekteskap og skilsmisse. Vi trenger også at politikere, beslutningstakere og embedsmenn øker sin oppmerksomhet rundt hva som er best for barn, i motsetning til de selviske interessene til velgere og høyrøstede talsmenn for voksnes interesser.

Barn blir også ofre for ekteskap som ikke blir noe av. Få mål på vår oppvoksende generasjons velferd er mer urovekkende enn en rapport nylig om at 41 prosent av alle barn i USA ble født av ugifte kvinner.²⁰ Ugifte mødre har store utfordringer, og bevisene er klare for at deres barn har en betydelig ulempe sammenlignet med barn oppdratt av gifte foreldre.²¹

De fleste barn født av ugifte mødre – 58 prosent – hadde foreldre som var samboere.²² Uansett hva vi måtte mene om at disse parene unnlater å gifte seg, viser studier at deres barn lider betydelige ulemper sammenlignet med andre.²³ For barn spiller den relative stabiliteten i ekteskapet en rolle.

Vi bør kunne regne med de samme

ulempene for barn som oppdras av par av samme kjønn. Samfunnsvitenskapelig litteratur er kontroversiell og politisk ladet med hensyn til den langsiktige virkningen av dette på barn, hovedsakelig fordi, som en skribent i *New York Times* sa, “homofile ekteskap er et sosialt eksperiment, og som med de fleste eksperimenter vil det ta tid å forstå konsekvensene.”²⁴

III.

Jeg har talt på vegne av barn – barn overalt. Enkelte vil kanskje avvise noen av disse eksemplene, men ingen burde motsette seg bønningen om at vi står sammen for å øke vår omtanke for våre barns velferd og fremtid – den oppvoksende generasjon.

Vi snakker om Guds barn, og med hans mektige hjelp kan vi gjøre mer for å hjelpe dem. I denne bønningen henvender jeg meg ikke bare til sistedagers-hellige, men også til alle med religiøs tro og andre som har et verdssystem som får dem til sette andres behov foran sine egne, spesielt når det gjelder barns velferd.²⁵

Religiøse personer er også bevisste Frelserens undervisning i Det nye

testamente om at rene små barn er våre forbilder på ydmykhet og lærevillighet:

“Sannelig sier jeg dere: Uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.

Den som gjør seg liten som dette barn, han er den største i himlenes rike” (Matteus 18:3–4).

I Mormons bok leser vi at den oppstandne Herre lærer nephittene at de må omvende seg og bli døpt “og bli som et lite barn”, ellers kunne de ikke arve Guds rike (3 Nephi 11:38; se også Moroni 8:10).

Jeg ber om at vi vil ydmyke oss som små barn og strekke oss ut for å beskytte våre små barn, for de er fremtiden for oss, for vår kirke og for våre nasjoner. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se UNICEF, *The State of the World's Children 2005: Childhood under Threat* (2004), 26.
2. Se Haya El Nasser, “National Birthrate Lowest in 25 Years,” *USA Today*, 26. juli 2012, A1.
3. Se Gilda Sedgh og andre, “Induced Abortion: Incidence and Trends Worldwide from 1995 to 2008,” *The Lancet*, bind 379, nr. 9816 (18. feb. 2012), 625–32.
4. Se UNICEF, “Young Child Survival and Development,” <http://www.unicef.org/childsurvival/index.html>.
5. Se World Health Organization, *World Health Statistics 2012* (2012), 109, 118.
6. Rapport fra Primærs generalpresidentskap, 13. september 2012.
7. Rapport fra Primærs generalpresidentskap.
8. Se Jeffrey R. Holland, “Israel, Israel, Gud deg kaller” (Kirkens skoleverks andakt for unge voksne, 9. sep. 2012), lds.org/broadcasts; se også R. Scott Lloyd, “Zion Not Only Where, but How We Live, Says Elder Holland,” *Deseret News*, 10. sep. 2012, B2.

9. Se Kim Painter, “Parents Can Inflict Deep Emotional Harm,” *USA Today*, 30. juli 2012, B8; Rachel Lowry, “Mental Abuse as Injurious as Other Forms of Child Abuse, Study Shows,” *Deseret News*, 5. aug. 2012, A3.
10. Se “End the Abuses,” *Deseret News*, 12. juni 2012, A10.
11. Thomas S. Monson, “En liten gutt skal gjete dem,” *Liahona*, juni 2002, 2.
12. W. Bradford Wilcox og Elizabeth Marquardt, red., *The State of Our Unions: Marriage in America* (2011), 82.
13. Mary Ann Glendon, *Abortion and Divorce in Western Law: American Failures, European Challenges* (1987), 108.
14. David O. McKay, “Structure of the Home Threatened by Irresponsibility and Divorce,” *Improvement Era*, juni 1969, 5.
15. Se Diana B. Elliott og Tavia Simmons, “Marital Events of Americans: 2009,” *American Community Survey Reports*, aug. 2011.
16. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
17. Se Dallin H. Oaks, “Skilsmisse,” *Liahona*, mai 2007, 71.
18. Charles Murray, *Coming Apart: The State of White America, 1960–2010* (2012), 158.
19. Ross Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate,” *New York Times*, 11. juni 2012, <http://douthat.blogs.nytimes.com/2012/06/11/gay-parents-and-the-marriage-debate>.
20. Se Joyce A. Martin og andre, “Births: Final Data for 2010,” *National Vital Statistics Reports*, årg. 61, nr. 1 (aug. 2012), 10.
21. Se William J. Doherty og andre, *Why Marriage Matters: Twenty-One Conclusions from the Social Sciences* (2002); W. Bradford Wilcox og andre, *Why Marriage Matters: Thirty Conclusions from the Social Sciences*, 3. utg. (2011).
22. Se Martin, “Births: Final Data for 2010,” 10–11.
23. Se Wilcox, *Why Marriage Matters*.
24. Douthat, “Gay Parents and the Marriage Debate.” Den seneste og mest grundige studien finner betydelige ulemper for unge voksne med foreldre som hadde forhold til personer av samme kjønn før barnet fylte 18 (se Mark Regnerus, “How Different Are the Adult Children of Parents Who Have Same-Sex Relationships? Findings from the New Family Structures Study,” *Social Science Research*, årg. 41 [2012], 752–70).
25. Siste-dagers-hellige går spesielt inn for at å være foreldre er et av de viktigste målene i livet (se Pew Research Center's Forum on Religion and Public Life, *Mormons in America: Certain in Their Beliefs, Uncertain of Their Place in Society*, 12. jan. 2012, 10, 16, 51).

Av **eldste D. Todd Christofferson**
i De tolv apostlers quorum

Brødre, vi har arbeid å gjøre

Som menn i prestedømmet har vi en viktig rolle å spille i samfunnet, hjemme og i Kirken.

Brødre, mye har blitt sagt og skrevet de siste årene om utfordringene menn og gutter står overfor. Et utvalg av boktitler, for eksempel, omfatter *Hvorfor det ikke finnes gode menn igjen*, *Menneskes fall*, *Menneskes endelikt*, *Hvorfor gutter svikter* og *Mann deg opp*. Interessant nok synes de fleste av disse å ha blitt skrevet av kvinner. I alle fall er en rød tråd gjennom disse analysene at i mange samfunn i dag får menn og gutter motstridende og fornedrende signaler om sine roller og sin verdi i samfunnet.

Forfatteren av *Mann deg opp* beskrev det slik: "Det har vært en nesten universell regel for sivilisasjoner at mens jenter ble kvinner rett og slett ved å nå fysisk modenhet, måtte gutter bestå en prøve. De måtte demonstrere mot, fysisk styrke eller mestring av de nødvendige ferdigheter. Målet var å bevise sin kompetanse som beskytter av kvinner og barn, og dette var alltid deres primære sosiale rolle. I dag, som kvinner beveger seg fremover i en avansert økonomi, er imidlertid forsørger-ektemenn og fedre nå valgfritt, og de karakteregenskaper mennene

trenge for å spille sin rolle – heltomot, sinnsro, mot, troskap – er foreldede, og til og med litt pinlige."¹

I sin iver etter å fremme muligheter for kvinner, noe vi applauderer, finnes det dem som nedvurderer menn og deres bidrag. De synes å se på livet som en konkurranse mellom mann og kvinne – at den ene må dominere den andre, og nå er det kvinnes tur. Noen hevder at en karriere er alt og ekteskap og barn bør være helt frivillig – derfor, hvorfor trenger vi menn?² I altfor mange Hollywood-filmer, TV-programmer og til og med reklamer blir menn fremstilt som inkompetente, umodne eller selvopptatte. Denne kulturelle emaskulasjonen av menn har en skadelig virkning.

I USA, for eksempel, meldes det: "Jenter utkonkurrerer nå gutter på alle nivåer, fra grunnskole til høyere studier. Innen åttende klasse, for eksempel, er bare 20 prosent av guttene kyndige i skriving og 24 prosent kyndige i lesing. Unge menns resultater på opptaksprøvene til universiteter i 2011 var de verste på 40 år. Ifølge USAs senter for utdanningsstatistikk

(NCES) er det 30 prosent mer sannsynlig at gutter avbryter sin skolegang enn jenter, både på videregående skole og på universitetet... Det anslås at kvinner vil ta 60 prosent av bachelor-, 63 prosent av master- og 54 prosent av doktorgradene innen 2016. To tredjedeler av elevene som får spesialundervisning, er gutter."³

Noen menn og unge menn har tatt de negative signalene som en unnskyldning for å unngå ansvar og aldri virkelig bli voksne. I en bemerkning som altfor ofte stemmer, sa en universitetsprofessor: "Mennene kommer til forelesningene med sine baseball-caps bak frem og [sine dårlige] 'tekstbehandleren spiste leksene mine'-unnskyldninger. I mellomtiden sjekker kvinnene sine avtalebøker og ber om anbefalinger til jusstudiet."⁴ En kvinnelig filmanmelder uttrykte det ganske kyniske synet at "det vi kan regne med menn for, hvis vi er heldige og velger å ha en partner, er at de er nettopp det – en partner. En som står på sin egen plass samtidig som han respekterer at vi står på vår."⁵

Brødre, det kan ikke være slik med oss. Som menn i prestedømmet har vi en viktig rolle å spille i samfunnet, hjemme og i Kirken. Men vi må være menn som kvinner kan stole på, som barn kan stole på, og som Gud kan stole på. I Kirken og Guds rike i disse siste dager har vi ikke råd til å ha gutter og menn som lar ting skure og gå. Vi har ikke råd til unge menn som mangler selvdisiplin og lever bare for å bli underholdt. Vi har ikke råd til unge voksne menn som står på stedet hvil i livet, som ikke tar på alvor det å stifte familie og gjøre et reelt bidrag i denne verden. Vi har ikke råd til ektemenn og fedre som ikke utfører åndelig lederskap i hjemmet. Vi har ikke råd til at de som utøver Det hellige prestedømme etter Guds Sønn

orden, kaster bort sin styrke på pornografi eller tilbringer sitt liv i cyberspace (ironisk nok er de *av* verden, men ikke *i* verden).

Brødre, vi har arbeid å gjøre.

Unge menn, dere må gjøre det bra på skolen, og deretter fortsette deres utdanning utover videregående skole. Noen av dere vil ønske å ta universitetsstudier og ha en karriere i næringslivet, landbruket, Staten eller andre yrker. Noen vil utmerke seg i kunst, musikk eller undervisning. Andre vil velge en militær karriere eller lære et håndverk. I årenes løp har jeg hatt en rekke håndverkere som har arbeidet med prosjekter og reparasjoner i hjemmet mitt, og jeg har beundret disse mennenes harde arbeid og dyktighet. Uansett hva dere velger, er det viktig at dere blir dyktige, slik at dere kan forsørge en familie og yte et bidrag til det gode i deres lokalsamfunn og land.

Jeg så nylig en video som viser en dag i livet til en 14 år gammel ung

mann i India som heter Amar. Han står opp tidlig og utfører to jobber, før og etter skolen, seks og en halv dag i uken. Hans inntekt utgjør en vesentlig del av hans families levebrød. Han skynder seg hjem på sin slitte sykkel fra sin andre jobb etter at det har blitt mørkt, og klarer på et eller annet vis å klemme inn et par timer med lekser før han faller ned på sengen på gulvet mellom sovende søsken ved 23-tiden. Selv om jeg aldri har møtt ham, er jeg stolt av ham for hans flid og mot. Han gjør det aller beste han kan med sine begrensede ressurser og muligheter, og han er en velsignelse for sin familie.

Dere voksne menn – fedre, enslige voksne, ledere, hjemmelærere – vær verdige forbilder, og hjelp den oppvoksende generasjon av gutter å bli menn. Lær dem sosiale og andre ferdigheter: hvordan delta i en samtale, hvordan bli kjent med og samhandle med andre, hvordan forholde seg til kvinner og jenter, hvordan tjene,

hvordan være aktiv og nyte rekreasjon, hvordan ha hobbyer uten å bli avhengig, hvordan korrigere feil og ta bedre valg.

Så til alle som lytter, hvor dette budskapet enn måtte nå dere, sier jeg som Herren sa til Josva: "Vær frimodig og sterk!" (Josva 1:6). Fatt mot og forbered dere så godt dere kan, uansett omstendighet. Forbered dere til å bli en god ektemann og far, forbered dere til å være en god og produktiv borger, forbered dere til å tjene Herren, hvis prestedømme dere bærer. Uansett hvor dere er, er deres himmelske Fader oppmerksom på dere. Dere er ikke alene, og dere har prestedømmet og Den hellige ånd.

Av de mange stedene det er behov for dere, er et av de aller viktigste deres prestedømsquorum. Vi trenger quorumer som gir åndelig næring til medlemmene på søndag, og som også tjener. Vi trenger ledere for quorumer som fokuserer på å gjøre Herrens

arbeid og på å støtte quorumsmedlemmene og deres familier.

Overvei misjonærarbeid. Unge menn, dere har ingen tid å miste. Dere kan ikke vente med å forberede dere til dere er 17 eller 18 år. Quorumer i Det aronske prestedømme kan hjelpe sine medlemmer å forstå prestedømmets ed og pakt og gjøre seg klar for ordinasjon til eldste. De kan hjelpe dem å forstå og forberede seg til templets ordinanser, og de kan hjelpe dem å bli klar for fremgangsrike misjoner. Quorumer i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen kan hjelpe foreldre å forberede misjonærer som kjenner Mormons bok og som vil komme til misjonsmarken fullt ut forpliktet. Og i hver menighet og gren kan de samme quorumene lede an i et effektivt samarbeid med heltidsmisjonærene som tjenestegjør der.

Et beslektet arbeid som hviler primært på prestedømmets skuldre, er Frelserens kall, gjentatt av president Thomas S. Monson, om å redde dem som har drevet bort fra evangeliet eller som har blitt misfornøyde av en eller annen grunn. Vi har hatt fantastisk suksess med dette arbeidet, inkludert utmerket arbeid av unge menn. Et quorum i Det aronske prestedømme i Rio Grande spanske menighet i Albuquerque i New Mexico rådførte seg med hverandre om hvem de kunne bringe tilbake, og deretter dro de som gruppe for å besøke hver av dem. En sa: "Da de kom til døren, følte jeg meg viktig," og en annen sa: "Jeg blir glad inni meg når noen faktisk vil ha meg til å gå i kirken. Det får meg til å ønske å gå i kirken nå." Da quorumsmedlemmene inviterte én ung mann til å komme tilbake, ba de ham om å bli med dem på neste besøk, og det gjorde han. De inviterte ham ikke bare til å gå i kirken. De gjorde ham umiddelbart til en del av quorumet.

Et annet krevende, men stimulerende prestedømsarbeid er det som gjelder slektshistorie og templet. Se etter et brev fra Det første presidentskap som kommer snart, som vil fornye oppfordringen og gi en høyere visjon for denne viktige delen av arbeidet vi har å gjøre.

Våre quorumer utgjør også et brorskap av gjensidig støtte. President Gordon B. Hinckley sa en gang: "Det vil bli en vidunderlig dag, brødre – det vil bli en dag som oppfyller Herrens hensikt – når prestedømsquorumet vårt blir en kilde til styrke for alle som tilhører det, når enhver slik mann ved passende anledninger kan være i stand til å si: 'Jeg er medlem av et prestedømsquorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg er rede til å hjelpe mine brødre med alle deres behov, og jeg stoler på at også de står klar til å hjelpe meg med mine... Ved å arbeide sammen kan vi uten forlegenhet og uten frykt stå imot enhver motgangsvind som måtte blåse, det være seg av økonomisk, sosial eller åndelig art.'"⁶

Til tross for våre beste anstrengelser, går ikke ting alltid etter planen, og en særlig "motgangsvind" som kan komme inn i en manns liv, er arbeidsledighet. En av Kirkens tidlige velferdsbrosjyrer lød: "En mann som er arbeidsledig, er av spesiell betydning for Kirken fordi han er fratatt sin arv og er på prøve slik Job var på prøve – på sin integritet. Når dagene går over til uker og måneder og kanskje år med motgang, blir sårene dypere... Kirken kan ikke håpe å frelse en mann på søndag dersom den i løpet av uken er et selvtillfreds vitne til korsfestelsen av hans sjel."⁷

I april 2009 fortalte tidligere rådgiver i Det presiderende biskopsråd, Richard C. Edgley, historien om et eksemplarisk quorum som mobiliserte

for å hjelpe et annet medlem som hadde mistet jobben:

"Phil's Auto i Centerville i Utah er et vitnesbyrd om hva prestedømslederskap og et quorum kan utrette. Phil var medlem av et eldstenes quorum og arbeidet som mekaniker ved et lokalt bilverksted. Dessverre fikk verkstedet der Phil arbeidet, økonomiske problemer, og Phil måtte slutte. Han følte seg knust da dette skjedde.

Da hans biskop, Leon Olson, og eldstenes quorumpresidentskap hørte at Phil hadde mistet jobben, overveiet de ydmykt hvordan de kunne hjelpe Phil på fote igjen. Han var jo medlem av quorumet, en bror, og han trengte hjelp. De kom frem til at Phil hadde ferdigheter til å drive eget foretak. Et av quorumsmedlemmene sa han hadde en gammel låve som kanskje kunne brukes som verksted. Andre quorumsmedlemmer kunne samle nødvendig verktøy og utstyr til det nye verkstedet. Nesten alle i quorumet kunne hjelpe til med å rydde og vaske den gamle låven.

De fortalte Phil om sine ideer, og deretter fortalte de quorumsmedlemmene om sin plan. Låven ble rengjort og satt i stand, verktøy samlet, og alt ble satt i orden. Phil's Auto ble en suksess og flyttet senere til bedre og mer permanente lokaler – alt fordi hans quorumsbrødre tilbød hjelp i en krisesituasjon."⁸

Slik det har blitt gjentatt av profeter i årenes løp: "Den aller viktigste del av Herrens verk som du noensinne kommer til å utføre, vil du utføre innenfor veggene i ditt eget hjem."⁹ Vi har mye å gjøre for å styrke ekteskapet i samfunn som i økende grad bagatelliserer dets betydning og hensikt. Vi har mye å gjøre for å lære våre barn "å be og vandre rettskaffent for Herren" (L&p 68:28). Vår oppgave er intet mindre enn å hjelpe våre barn

å oppleve den mektige forandring i hjertet eller omvendelse til Herren som omtales så treffende i Mormons bok (se Mosiah 5:1–12; Alma 26).

Sammen med Hjelpeforeningen kan prestedømsquorumene bygge opp foreldre og ekteskap, og quorumer kan gi prestedømmets velsignelser til aleneforelder-familier.

Ja, brødre, vi har arbeid å gjøre. Takk for ofrene dere gjør og det gode dere gjør. Hold det gående, og Herren vil hjelpe dere. Til tider vet dere kanskje ikke helt hva dere skal gjøre eller hva dere skal si – bare gå videre. Begynn å handle, og Herren forsikrer at “en vid dør skal ... åpnes for [dere]” (L&p 118:3). Begynn å snakke, og han lover: “Dere skal ikke bli gjort til skamme for menneskene, for det skal bli gitt dere i samme stund, ja, i samme øyeblikk, hva dere skal si” (L&p 100:5–6). Det er sant at vi på mange måter er ordinære og ufullkomne, men vi har en fullkommen Mester som utførte en fullkommen forsoning, og vi kan motta hans nåde og

hans prestedømme. Når vi omvender oss og renser vår sjel, blir vi lovet at vi vil bli undervist og begavet med kraft fra det høye (se L&p 43:16).

Kirken og verden og kvinner trenger sårt menn, menn som utvikler sine evner og talenter, og som er villige til å arbeide og ofre, som vil hjelpe andre å oppnå lykke og frelse. De roper: “Stå opp, Guds menn!”¹⁰ Måtte Gud hjelpe oss å gjøre det. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Kay S. Hymowitz, *Manning Up: How the Rise of Women Has Turned Men into Boys* (2011), 16.
2. “Når man spør unge mennesker i dag hva som vil gjøre dem til voksne, nevner nesten ingen ekteskap. Det er langt mer sannsynlig at de ser ting som har med jobb å gjøre – fullføre utdannelse, økonomisk uavhengighet, en heltidsjobb – som tegn på at de er der. Arbeid, karriere, uavhengighet: dette er de viktigste kildene til identitet i dag” (Hymowitz, *Manning Up*, 45). Presset på kvinner til å slutte seg til denne anti-ekteskapetikken er spesielt intens. En bidragsyter til *Times* i London skrev: “Ingen, ikke min familie eller mine lærere, sa noensinne: ‘Å ja, og forresten ønsker du kanskje å være hustru og mor også. De

var så bestemt på at vi skulle følge en ny, egalitær, moderne bane at de historiske ambisjoner til generasjoner av kvinner – å gifte seg og stifte familie – bevisst ble strøket fra deres visjon for vår fremtid” (Eleanor Mills, “Learning to Be Left on the Shelf,” *Sunday Times*, 18. april 2010, www.thetimes.co.uk; in Hymowitz, *Manning Up*, 72). En annen forfatter i 40-årene siterte noen reaksjoner på en artikkel hun skrev om at hun angret å ikke ha giftet seg: “Jeg er helt forferdet over ditt behov for en mann,” “Skaff deg litt selvtillit!” “Du har tatt avhengighet til et helt nytt lavmål,” og “hvis datteren min vokser opp og ønsker en mann halvparten så mye som du gjør, vil jeg vite at jeg har gjort noe galt i min oppdragelse av henne” (Lori Gottlieb, *Marry Him: The Case for Settling for Mr. Good Enough* [2010], 55).

Den gode nyheten er at de fleste, herunder velutdannede unge voksne, ikke tror på anti-ekteskap-, anti-familie-hysteriet. “Ifølge en studie utført av en økonom ved University of Pennsylvania, var 86 prosent av universitetsutdannede hvite kvinner i USA i 2008 gift innen de fylte 40 år, sammenlignet med 88 prosent av de med mindre enn en fire års utdannelse. Tallene for hvite, universitetsutdannede menn er noe tilsvarende: 84 prosent av dem var gift innen de fylte 40 i 2008. Den konvensjonelle visdom, som forresten ikke underbygges av forskning, vil kanskje ha det til at ekteskapet er en dårlig avtale for kvinner. Men universitetsutdannede hvite kvinner synes ikke å tro det. De er de mest sannsynlige av noen gruppe til å tro at ‘gifte generelt er lykkeligere enn ugifte’... Det store flertallet – 70 prosent – av førsteårsstudenter tror at å ha en familie er ‘vesentlig’ eller ‘svært viktig’ for deres fremtid” (Hymowitz, *Manning Up*, 173–74).

3. Philip G. Zimbardo og Nikita Duncan, *The Demise of Guys: Why Boys Are Struggling and What We Can Do about It* (2012), e-bok; se kapitlet “Behind the Headlines.”
4. Barbara Dafoe Whitehead, *Why There Are No Good Men Left: The Romantic Plight of the New Single Woman* (2003), 67.
5. Amanda Dickson, “‘Hunger Games’ Main Character a Heroine for Our Day,” *Deseret News*, 2. april 2012, www.deseretnews.com.
6. Gordon B. Hinckley, “Prestedømsquorumenes ansvar for velferd,” *Lys over Norge*, april 1978, 121.
7. *Helping Others to Help Themselves: The Story of the Mormon Church Welfare Program* (1945), 4.
8. Richard C. Edgley, “Dette er din telefonsamtale,” *Liahona*, mai 2009, 54.
9. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 134.
10. “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, nr. 323.

Av biskop Gary E. Stevenson
Presiderende biskop

Vær tapre i mot, styrke og virkelyst

Kvalifiser dere, i likhet med de 2000 unge soldatene, ved å være tapre og modige som verdige prestedømsbærere.

I kveld føler jeg meg spesielt velsignet som kan tale som biskop til de unge mennene, bærere av Det aronske prestedømme, som er samlet fra hele verden til generalkonferansens prestedømsmøte. Jeg vil dele med dere en fortelling fra Mormons bok som beskriver Helaman og hans 2000 unge soldater. Dette skriftstedet vil gi innsikt i karakteren til disse oldtidens unge menn – og inspirasjon for dere, siste dagers unge menn. Jeg siterer et favorittskriftsted: “Og de var alle unge menn, og de var overmåte tapre og modige og også fulle av styrke og virkelyst. Men se, dette var ikke alt, for de var menn som alltid var pålitelige i hva som helst de ble betrodd.”¹ Mot, styrke, virkelyst og pålitelighet – beundringsverdige egenskaper!

Jeg ønsker å fokusere på den første egenskapen som beskriver dem: “Tapre og modige.” For meg beskriver dette disse unge mennenes overbevisning om tappert å gjøre det som er rett, eller som Alma sier det: “å stå som Guds vitner til alle tider ... og på alle steder.”² De 2000 unge soldatene hadde utallige anledninger til å vise sitt mot. Hver av dere vil også ha avgjørende øyeblikk i livet som krever mot.

En venn av meg, John, fortalte meg om et av disse øyeblikkene i sitt liv.

For noen år siden kom John inn på et prestisjefyllt japansk universitet. Han var en del av det internasjonale studentprogrammet sammen med mange andre toppstudenter fra hele verden. Noen søkte seg inn i håp om å utdype sin forståelse av kulturen og språket, mens andre så det som et springbrett til et yrke og ansettelse i Japan, men alle hadde reist hjemmefra for å studere i et fremmed land.

Kort tid etter Johns ankomst, gikk det rykter blant de utenlandske studentene om en fest på taket av en privatbolig. Den kvelden dro John og to venner til den oppgitte adressen.

Etter å ha tatt heisen til øverste etasje av bygningen, gikk John og hans venner opp den smale trappen til taket og begynte å omgås med de andre. Utover kvelden begynte stemningen å forandre seg. Støyen, volumet på musikken og alkoholen ble sterkere, og det samme ble Johns uro. Så plutselig begynte noen å organisere studentene i en stor sirkel i den hensikt å dele marihuanasigaretter. John gjorde en grimase og informerte raskt sine to venner om at det var på tide å dra. Nesten

spottende svarte en av dem: “John dette er lett – vi bare står i sirkelen, og når det er vår tur, sender vi den bare videre istedenfor å røyke den. Da slipper vi å dumme oss ut foran alle ved å dra.” Dette hørtes lett ut for John, men det hørtes ikke riktig ut. Han visste at han måtte tilkjenne sin hensikt og handle. Han mannet seg opp og fortalte dem at de kunne gjøre som de ville, men han ville dra. Én venn bestemte seg for å bli og sluttet seg til sirkelen. Den andre fulgte motvillig John ned trappen og inn i heisen. Til deres store forbauselse strømmet japansk politi ut da heisdørene åpnet seg, og hastet opp trappen til taket. John og vennen hans gikk inn i heisen og dro.

Da politiet kom til toppen av trappen, kastet studentene raskt narkotikaen utfor taket for ikke å bli tatt. Etter å ha sikret trappen, stilte imidlertid politifolkene alle på taket opp på linje og ba hver student rekke frem begge hender. De gikk så nedover linjen og luktet omhyggelig på hver av studentenes tommel og pekefinger. Alle som hadde holdt marihuana, enten de hadde røkt den eller ikke, ble antatt skyldige, og det fikk store konsekvenser. Nesten uten unntak ble studentene som hadde blitt igjen på taket, utvist fra sine respektive universiteter, og de som ble dømt for en forbrytelse, ble trolig deportert fra Japan. Drømmer om en utdanning, år med forberedelser og muligheten for fremtidig arbeid i Japan ble knust på et øyeblikk.

La meg så fortelle dere hva som skjedde med disse tre vennene. Den vennen som ble igjen på taket, ble utvist fra universitetet i Japan som han hadde arbeidet så hardt for å komme inn på, og ble pålagt å reise hjem. Den vennen som forlot festen sammen med John den kvelden, fullførte studiene i Japan og fortsatte så studiene ved to av de beste universitetene i

USA. Hans karriere bragte ham tilbake til Asia, hvor han har hatt enorm faglig suksess. Han er fortsatt takknemlig for Johns modige eksempel. Når det gjelder John, har konsekvensene i hans liv vært umåtelige. Hans opphold i Japan dette året ga ham et lykkelig ekteskap og senere to sønner. Han har vært en meget vellykket forretningsmann, og nylig ble han professor ved et japansk universitet. Tenk hvor annerledes livet ville vært om han ikke hadde hatt mot til å forlate festen denne viktige kvelden i Japan.³

Unge menn, det vil være tilfeller da dere, i likhet med John, vil måtte vise deres rettskafne mot i påsyn av deres

jevnaaldrende, og konsekvensen kan være latterliggjøring og forlegenhet. I deres verden vil dessuten trefninger med motstanderen bli utkjempet på en stille, ensom slagmark foran en skjerm. Teknologien med dens betydelige fordeler bringer også utfordringer som generasjoner før dere ikke hadde. En fersk nasjonal undersøkelse avdekket at dagens tenåringer blir fristet i foruroligende grad hver dag, ikke bare på skolen, men også i cyberspace. Den viste at tenåringer som ble eksponert for bilder av drikking eller narkotikabruk på nettsamfunn, hadde tre til fire ganger større sannsynlighet for å bruke alkohol eller narkotika.

I en kommentar til undersøkelsen uttalte en tidligere amerikansk statssekretær: "Årets undersøkelse avdekker en ny type mektig gruppepress – digitalt gruppepress. Digitalt gruppepress går utover barnets venner og barna de vanker sammen med. Det invaderer hjemmet og et barns soverom via Internett."⁴ Å utvise rettskaffent mot vil ofte være noe så subtilt som å klikke eller ikke klikke. Misjonærer lærer i *Forkynn mitt evangelium*: "Det du velger å tenke og gjøre når du er alene og tror at ingen ser deg, er et godt mål på din dyd."⁵ Vær tapre! Vær sterke! "Stå på hellige steder og vær urokkelige."⁶

Unge menn, jeg lover at Herren vil styrke dere. "For Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts [ånd]."⁷ Han vil belønne dere for deres mot og rettferdige adferd – med lykke og glede. Slikt mot vil være et biprodukt av deres tro på Jesus Kristus og hans forsoning, deres bønner og deres lydighet mot budene.

President N. Eldon Tanner sa: "Én ung gutt i skolegården kan utøve en mektig innflytelse til det gode. Én ung mann på fotballaget, på universitetsområdet eller blant sine medarbeidere kan, ved å etterleve evangeliet, hedre sitt prestedømme, og ved å stå for det rette, gjøre umåtelig mye godt. Ofte vil dere oppleve mye kritikk og latterliggjøring også av dem som tror som dere gjør, selv om de kan respektere dere for å gjøre det rette. Men husk at Frelseren selv ble plaget, latterliggjort, spyttet på og til slutt korsfestet fordi han ikke ville vakle i sin overbevisning. Har dere noen gang tenkt over hva som ville ha skjedd om han hadde gitt etter og sagt: 'Å, hva er vitsen?' og oppgitt sin misjon? Ønsker vi å være tapere, eller ønsker vi å være tapre tjenere til tross for all motstand og ondskap i verden? La oss ha mot til

å stå frem og bli regnet som sanne, hengivne tilhengere av Kristus.”⁸

Jeg oppfordrer dere til å kvalifisere dere, i likhet med de 2000 unge soldatene, ved å være tapre og modige som verdige prestedømsbærere. Husk at det dere gjør, hvor dere går og hva dere ser, vil forme hvem dere blir. Hvem ønsker dere å bli? Bli en verdig diakon, en verdig lærer, en verdig prest. Sett dere som mål å være verdige til å komme inn i templet nå og å være verdige til å motta deres neste ordinans ved riktig alder og til slutt å motta Det melkisedekske prestedømme. Dette er en rettferdighetens vei som inviterer guddommelig hjelp. Herren sa: “I dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegett.”⁹

Foreldre, prestedømsledere og profetiske prioriteringer som finnes

i *Plikt overfor Gud og Til styrke for ungdom*, vil veilede dere underveis.

President Thomas S. Monson ga nylig følgende råd:

“For å ta kloke [avgjørelser] trenger vi mot – mot til å si nei og mot til å si ja...

Jeg ber dere innstendig om å bestemme dere nå for ikke å avvike fra den vei som vil føre dere til vårt mål, evig liv sammen med vår Fader i himmelen.”¹⁰

Akkurat som de 2000 soldatene lystret sin leder Helamans kamprop og mønstret sin tapperhet og sitt mot, kan dere gjøre det samme ved å følge deres profet og leder, president Thomas S. Monson.

Mine unge bærere av Det aronske prestedømme, til slutt vil jeg bære mitt vitnesbyrd om Gud Faderen og

Jesus Kristus og Joseph Smiths ord: “Brødre, skal vi ikke gå fremad i en så stor sak? Gå fremover og ikke tilbake! Friskt mot, brødre, og fremad til seier!”¹¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 53:20.
2. Mosiah 18:9.
3. Personlig historie fortalt til forfatteren.
4. Joseph A. Califano jr., grunnlegger og emeritusformann av Det nasjonale senter for avhengighet og rusmisbruk ved Columbia University, i en pressemelding om forskningen, *casacolumbia.org*.
5. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 118.
6. Lære og pakter 87:8.
7. 2 Timoteus 1:7.
8. N. Eldon Tanner, “For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, nov. 1975, 74–75.
9. Lære og pakter 84:20.
10. Thomas S. Monson, “Valgets tre komponenter,” *Liahona*, nov. 2010, 68.
11. Lære og pakter 128:22.

Av **eldste Anthony D. Perkins**
i De sytti

Ta dere i vare

Hold deg på prestedømmets vei ved å styrke din omvendelse og din familie... Unngå tragedie ved å gi akt på åndelige varselskilt satt opp langs veien av Gud og profeter.

Da jeg var ung mann, pleide familien å kjøre over Rocky Mountains for å besøke besteforeldre. Veien begynte på malurtsletter, steg opp gjennom bratte furudekte åssider og smøg seg til slutt gjennom ospelunder og fjellsletter der vi kunne se nesten i det uendelige.

Men denne vakre veien var ikke helt trygg. Mye av veien var skåret inn i den bratte fjellsiden. For å beskytte reisende bygget veiutbyggerne autovern og satte opp skilt med teksten: "Vær oppmerksom: Fallende steiner." Vi kunne se at det var god grunn til disse advarslene. Steiner og steinblokker lå strødd langs elveleiet langt nedenfor veien. En gang imellom kunne vi se deformerte bilvrak i dalbunnen, en tragisk dokumentasjon på sjåfører som ikke var oppmerksomme.

Prestedømmets ed og pakt

Brødre, hver av dere har inngått, eller vil snart inngå i Det melkisedekske prestedømmes ed og pakt.¹ Med denne pakten følger en strålende reise som begynner med å motta både det lavere og det høyere prestedømme, utvikler seg gjennom å foredle våre kall og klatrer stadig oppover til Guds flotteste utsikter og til vi mottar "alt som [Faderen] har".²

Den kloke planlegger av denne himmelske veien har reist varselskilt for vår reise. Prestedømmets ed og pakt inneholder denne selvransakende advarselen: "Nå gir jeg dere en befaling at dere skal ta dere i vare."³

Hvorfor skulle Gud befale oss å ta oss i vare? Han vet at Satan er reell⁴ og ønsker å trekke vår sjel ned i elendighetens avgrunn.⁵ Gud vet også at i prestedømsbærere ligger det et "naturlig menneske"⁶ på lur, tilbøyelig til villfarelse.⁷ Derfor oppfordrer profeter oss til å "avlegge det gamle menneske"⁸ og ikle oss Kristus⁹ ved tro, omvendelse, frelsende ordinanser og daglig etterlevelse av evangeliet.

Unngå tragedie

Mens han klatrer opp prestedømmets vei, kan en gutt eller mann bli dratt ned hvis han ikke er oppmerksom. Har dere blitt overrasket og sønderknust på grunn av det uventede fallet til en fremragende ung mann, nylig hjemvendt misjonær, respektert prestedømsleder eller et kjært familiemedlem?

Historien om David i Det gamle testamente er et tragisk eksempel på bortkastet prestedømskraft. Selv om han beseiret Goliat som ung og levde rettskaffent i flere tiår,¹⁰ var denne

profeten og kongen fortsatt åndelig sårbar. I det avgjørende øyeblikket da han fra sitt tak så den vakre Batsaba bade, sto ingen moralsk livvakt i nærheten og ropte: "Ta deg i vare, David, din dåre!" Hans mangel på årvåkenhet angående seg selv¹¹ og når det gjaldt å følge Åndens tilskyndelser,¹² førte til tapet av hans evige familie.¹³

Brødre, hvis selv den mektige David kan bli feiet av veien til opphøyelse, hvordan kan vi unngå en lignende skjebne?

Det doble autovernet av dyp personlig omvendelse og sterke familieforhold holder oss på den himmelske landevei.

Ettersom han vet dette, løsner Satan omvendelsesknusende og familiesplittende steinblokker så de faller på vår prestedømsvei. Heldigvis har Jesus Kristus og hans profeter satt varselskilt langs veien. De advarer oss konsekvent mot omvendelsesknusende stolthet¹⁴ og familiesplittende synder som sinne, grådighet og begjær.

For lenge siden sa Moses: "Ta deg i vare at du ikke glemmer Herren."¹⁵ I vår fartsfylte og underholdningsmettede verden er menneskene fortsatt snare til å glemme Herren, "til å begå misgjerninger og til å bli villedet av den onde."¹⁶

Styrk omvendelse og styrk familien

For å holde oss trygt på prestedømmets vei midt i fjellskred av fristelser, minner jeg om seks grunnleggende prinsipper som styrker omvendelsen og styrker familien.

For det første åpner alltid bønn døren til guddommelig hjelp til å "seire over Satan".¹⁷ Hver gang Jesus varsler prestedømsbærere om å "ta seg i vare, for Satan ønsker å sikte [dem]", foreskriver han bønn som den fristelsesbekjempende handling.¹⁸ President

Thomas S. Monson har sagt: "Hvis noen av oss har vært sene til å følge rådet om alltid å be, er det ikke noe bedre tidspunkt å begynne enn nå... En mann rager aldri høyere enn når han kneler."¹⁹

For det annet knytter et studium av gamle og nyere skrifter oss til Gud. Herren minnet Kirkens medlemmer om å "være på vakt – hvordan de verdsetter [profetene] – så de ikke betrakter dem som noe ubetydelig og derved kommer under fordømmelse og snubler og faller".²⁰ For å unngå denne tankevekkende fordømmelsen skulle vi flittig lese Skriftene samt Kirkens tidsskrifter og nettstedet som gjør oss i stand til å "bli rådet på en fortløpig og personlig måte av [Herrens] utvalgte profet".²¹

For det tredje: Verdig deltagelse i ordinanser forbereder oss til å motta "Den Hellige Ånd som [vår] veileder".²² Da Frelseren advarte: "Vokt dere så dere ikke blir ført vill," lovet han at vi ikke vil bli det hvis vi søker "oppriktig etter de beste gaver" fra Ånden.²³ Verdig deltagelse i nadverden hver uke kvalifiserer medlemmer til at

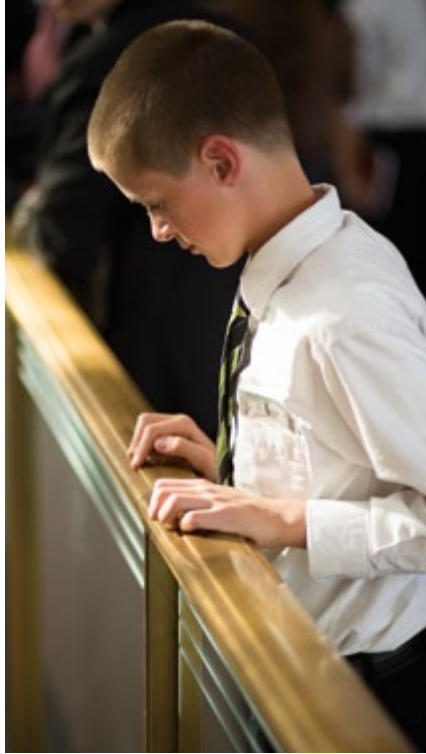
"hans Ånd alltid kan være hos dem".²⁴ Gjennom tempelarbeid kan vi "motta en fylde av Den Hellige Ånd".²⁵

For det fjerde: Å vise oppriktig kjærlighet står sentralt i personlig omvendelse og familieforhold. Kong Benjamin sa: "Vokt dere så det ikke oppstår stridigheter blant dere."²⁶ Glem aldri at Satan er "stridighetens far"²⁷ og ønsker at familiemedlemmer "slås og tretter".²⁸ Brødre, hvis vi følelsesmessig, verbalt eller fysisk mishandler et familiemedlem, eller mobber noen, mister vi prestedømmets kraft.²⁹ Velg å styre sinne. Familiemedlemmer skulle høre velsignelser fra vår munn, ikke forbannelser. Vi skal bare påvirke andre med overtalelse, langmodighet, mildhet, ydmykhet, oppriktig kjærlighet, godhet og nestekjærlighet.³⁰

For det femte: Å adlyde tiende-loven er et vesentlig element av tro og harmoni i familien. Fordi Satan bruker grådighet og jakten på eiendeler til å feie familier av den celestiale landevei, sier Jesus: "Ta dere i vare for all havesyke."³¹ Begjær begrenses når vi planlegger vår inntekt, betaler

en ærlig tiende og et rundhåndet fasteoffer, budsjetterer nødvendige utgifter, unngår unødig gjeld, sparer til fremtidige behov og blir timelig selvhjulpne. Guds løfte til oss er: "Søk da først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!"³²

For det sjette: Full etterlevelse av kyskhetsloven gir selvtilit til å stå "i Guds nærhet" med Den hellige ånd som vår stadige ledsager.³³ Satan angriper dyd og ekteskap med et skred av uanstendighet. Da Herren minnet ekteskapsbrytere på å "være på vakt og omvende seg hurtig", gikk hans definisjon utover fysisk ekteskapsbrudd til de begjærlige tanker som kommer før det.³⁴ Profeter og apostler i vår tid har talt ofte og tydelig om pornografiens pest. President Gordon B. Hinckley sa: "[Pornografi] er som en rasende storm som ødelegger enkeltpersoner og familier og alt som en gang var sunt og vakkert. Tiden er inne for alle som driver med slikt, til å trekke seg ut av hengemyren."³⁵ Hvis dere blir fristet til å bryte kyskhetsloven i noen form, følg eksemplet til Josef i Egypt, som "flyktet ut av huset".³⁶

Disse seks grunnleggende prinsippene hjelper prestedømsbærere å fortsette opp den himmelske landevei trygt mellom de åndelige autovernene personlig omvendelse og familieforhold. Unge menn, å adlyde disse prinsippene vil forberede dere til tempelpakter, misjonærtjeneste på heltid og evig ekteskap. Ektemenn og fedre, etterlevelse av disse prinsippene kvalifiserer dere til å presidere over hjemmet i rettferdighet og være familiens åndelige leder, med deres hustru som en likeverdige partner.³⁷ Prestedømmets vei er en reise fylt med glede.

Hold deg på prestedømmets vei

Tilbake til mine erfaringer som ung mann. Jeg husker én kryssing av Rocky Mountains. Etter å ha passert et "Vær oppmerksom: Fallende steiner"-skilt, la min far merke til at grus og små steiner landet på asfalten foran oss. Han bremsset og stoppet nesten akkurat idet en steinblokk på størrelse med en basketball suste forbi oss. Pappa ventet på at steinraset skulle stanse før han fortsatte. Min fars konstante oppmerksomhet og umiddelbare handling sørget for at vår familie trygt nådde vårt endelige mål.

Brødre, Satan ønsker å "ødelegge menneskenes sjeler".³⁸ Hvis din sjel er på vei til kanten av et åndelig stup, stopp nå før du faller, og styr tilbake på rett kurs.³⁹ Hvis du føler at din sjel ligger havarert i en dalbunn istedenfor høyt på prestedømmets vei fordi du ikke brydde deg om varselskiltet og syndet, vitner jeg om at gjennom oppriktig omvendelse og kraften i Jesu Kristi sonoffer kan du bli løftet opp og bragt tilbake på Guds himmelske landevei.⁴⁰

Jesus sa: "Ta dere i vare for ... hykleri."⁴¹ Hvis du er uverdige til å utøve prestedømmet, snakk med biskopen, som kan hjelpe deg å

omvende deg. Vær trygg på at selv om Frelseren bekrefter: "Vær på vakt, ... og avstå fra synd,"⁴² lover han også: "Jeg, Herren, tilgi[r] dere... Gå bort og synd ikke mer."⁴³

Jeg oppfordrer alle gutter og menn til å holde seg på prestedømmets vei ved å styrke deres omvendelse og styrke deres familie. Bønner, skriftsteder og ordinanser styrker omvendelsen. Kjærlighet, tiende og kyskheter styrker familieband. Unngå tragedie ved å gi akt på åndelige varselskilt satt opp langs veien av Gud og profeter. Streb etter å følge Jesu Kristi fullkomne eksempel, han som "ble utsatt for fristelser, men ga ikke akt på dem".⁴⁴

Jeg lover at hvis menn holder prestedømmets pakt om å "ta dere i vare",⁴⁵ kan vi og våre familier være sikre på at vi trygt og med glede vil nå vårt opphøyede mål i det celestiale rike. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 84:33–44.
2. Lære og pakter 84:38.
3. Lære og pakter 84:43.
4. Se Joseph Smith – Historie 1:16; se også Moses 1:12–22.
5. Se Helaman 5:12; se også 2 Nephi 1:13; Helaman 7:16.
6. Mosiah 3:19; se også 1 Korinterbrev 2:14.
7. "Come, Thou Fount of Every Blessing," *Hymns* (1948), nr. 70.
8. Se Kolosserne 3:8–10; se også Efeserne 4:22–24.

9. Galaterne 3:27; se også Romerne 13:14.
10. Se 1 Samuelsbok 13:14; 17:45–47.
11. Se 2 Samuelsbok 11:1–17.
12. "Dere vil ikke gjøre store feil uten først å bli advart av Åndens tilskyndelser" (Boyd K. Packer, "Råd til ungdom," *Liahona*, nov. 2011, 18).
13. Se Lære og pakter 132:39; se også Bible Dictionary, "David."
14. Se Lære og pakter 23:1; 25:14; 38:39; se også Ezra Taft Benson, "Vær på vakt mot stolthet," *Lys over Norge*, juli 1989, 3–4.
15. 5 Mosebok 6:12; se også 5 Mosebok 8:11–19.
16. Alma 46:8.
17. Lære og pakter 10:5.
18. Se Lære og pakter 52:12–15; se også Lukas 22:31–32; Alma 37:15–17; 3 Nephi 18:18–19.
19. Thomas S. Monson, "Kom til Ham i bønn og tro," *Liahona*, mars 2009, 4.
20. Lære og pakter 90:5; se også Lære og pakter 41:1, 12.
21. Gordon B. Hinckley, "Faith: The Essence of True Religion," *Ensign*, nov. 1981, 5.
22. Lære og pakter 45:57.
23. Lære og pakter 46:8; se også Efeserne 4:14; Lære og pakter 52:14–16; Kolosserne 2:8.
24. Moroni 4:3; Lære og pakter 20:77; se også 3 Nephi 18:1–11.
25. Lære og pakter 109:15.
26. Mosiah 2:32.
27. Se 3 Nephi 11:29–30.
28. Mosiah 4:14.
29. Se Lære og pakter 121:36–37; se også Lære og pakter 63:61–63.
30. Se Lære og pakter 121:41–45.
31. Lukas 12:15; se også Lære og pakter 38:39.
32. Matteus 6:33; se også 3 Nephi 13:33.
33. Lære og pakter 121:45–46; se også Lære og pakter 67:11; Moses 1:11.
34. Se Lære og pakter 63:14–16; se også Matteus 5:27–28; 3 Nephi 12:27–30.
35. Gordon B. Hinckley, "Et tragisk onde blant oss," *Liahona*, nov. 2004, 59, 62; se også Dallin H. Oaks, "Pornografi," *Liahona*, mai 2005, 87–90; Jeffrey R. Holland, "Ingen plass for min sjels fiende," *Liahona*, mai 2010, 44–46.
36. 1 Mosebok 39:12.
37. Se *Håndbok 2: Kirkeens administrasjon* (2010), 2.3.
38. Lære og pakter 10:27; se også 1 Peter 5:8.
39. Se Lære og pakter 3:9–10; 1 Korinterbrev 10:12–13; 2 Peter 3:17.
40. Se Alma 13:27–29; Lære og pakter 109:21.
41. Lukas 12:1; se også Lære og pakter 50:6–9.
42. Lære og pakter 82:2.
43. Lære og pakter 82:1, 7.
44. Lære og pakter 20:22; se også Hebreerne 2:17–18; 4:14–16.
45. Lære og pakter 84:43; se også 5 Mosebok 4:9; Mosiah 4:29–30.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Gleden ved prestedømmet

La oss omfavne og forstå prestedømmets underverk og privilegium. La oss akseptere og elske de ansvarsoppgaver vi blir bedt om å utføre.

Gleden ved å fly

For mange år siden bestemte et par andre flykapteiner og jeg oss for å oppfylle en guttedrøm om å restaurere et antikt fly. Sammen kjøpte vi en nedslitt 1938-modell Piper Cub og startet arbeidet med å gjenopprette den til opprinnelig stand. Prosjektet var et kjærlighetsarbeid. Det hadde spesiell betydning for meg fordi jeg hadde lært å fly i et lignende fly som ung mann.

Dette flyet ble første gang bygget bare 35 år etter at brødrene Wright foretok sin berømte første flyvning. Bare tanken på det får meg til å føle meg svært gammel.

Motoren hadde ikke el-start. Mens man pumpet bensin inn i motoren fra cockpiten, måtte en annen på bakken ta tak i propellen og sveive den rundt til motoren startet. Hver motorstart var et øyeblikk med spenning og mot.

Når flyet kom opp i luften, ble det klart at en Piper Cub ikke var bygget for fart. Når det var sterk motvind, virket det faktisk som om vi ikke var i bevegelse i det hele tatt. Jeg husker jeg fløy sammen med min tenåringsønn, Guido, over autobahn i Tyskland, og

ganske riktig, bilene under oss passerte oss lett!

Men, å, som jeg elsket dette lille flyet! Det var den perfekte måten å oppleve flyvingens underverk og skjønnhet på. Man kunne høre, føle, lukte, smake og se hva flyvning handlet om. Brødrene Wright uttrykte det på denne måten: “[Ingenting] kan måle seg med det flyvere nyter mens de blir båret gjennom luften på store hvite vinger.”¹

Tidligere i år hadde jeg, til sammenligning, det privilegium å fly i et sofistikert F-18-jagerfly med de verdensberømte Blue Angels, det amerikanske Sjøforsvarets flyoppvisningsteam. Det var som å ta en flytur over og gjennom minnenes dal, ettersom jeg nøyaktig 50 år tidligere, nesten på dagen, hadde avsluttet min opplæring som jagerflyver i Luftforsvaret.

Opplevelsen i F-18 var selvfølgelig helt forskjellig fra den i Piper Cub. Den viste meg en mer dynamisk skjønnhet ved flyvning. Det var som å bruke aerodynamikkens eksisterende lover på en mer fullkommen måte. Men å fly med Blue Angels minnet meg også snart på at det å være

jagerpilot passer best for unge mennesker. For å sitere brødrene Wright igjen: “Mer enn noe annet er følelsen [av å fly] en fullkommen fred, blandet med en spenning som belaster hver nerve til det ytterste.”² I tillegg minnet min flytur med Blue Angels om en helt annen måte å ha “engler” rundt seg på som bærer deg opp.

Om dere spurte meg hvilken av disse to flyopplevelsene jeg likte best, vet jeg ikke om jeg kunne ha svart. På noen åpenbare måter var de svært forskjellige, for å si det mildt. Men på andre måter var de stort sett like.

I både Piper Cub og F-18 følte jeg spenningen, skjønnheten og gleden ved å fly. I begge kunne jeg føle dikterens kall til å “[kutte] jordens mutte bånd og [danse] over himmelen på latter-forsølvede vinger”.³

Det samme prestedømme overalt

Dere spør dere kanskje hva disse to vidt forskjellige flyopplevelsene har å gjøre med vårt møte i dag eller med det prestedømme vi har det privilegium å bære, eller med den prestedøstmstjeneste vi alle elsker så høyt?

Brødre, er det ikke slik at våre individuelle opplevelser av tjeneste i prestedømmet, alle kan være ganske forskjellige? Vi kan si at noen av dere flyr i F-18-jetfly, mens andre flyr i Piper Cub. Noen av dere tilhører menigheter og staver der hver stilling, fra assistent til høyprestenes gruppeleder til sekretær i diakonenes quorum, er fylt med en aktiv prestedømsbærer. Det er deres privilegium å delta i en menighetsorganisasjon som er godt bemannet.

Andre av dere bor i områder av verden hvor det bare er en liten håndfull av Kirkens medlemmer og prestedømsbærere. Dere føler dere kanskje alene og tynget ned av vekten

av alt som må gjøres. For dere må det kanskje mye direkte engasjement til for å få prestedømsstjenestens motor startet. Iblant kan det til og med synes som om grenen eller menigheten ikke går fremover i det hele tatt.

Men uansett hva deres ansvar eller omstendigheter måtte være, vet vi alle at det alltid er en spesiell glede som kommer av trofast prestedømsstjeneste.

Jeg har alltid elsket å fly, enten det var i en Piper Cub, en F-18 eller et annet fly. I Piper Cuben klaget jeg aldri over mangel på fart, og i F-18 surmulte jeg ikke når belastningen av de akrobatiske manøvrene nådeløst avslørte realitetene av min frem-skredne alder.

Ja, det er alltid noe ufullkomment i enhver situasjon. Ja, det er lett å finne ting å klage over.

Men brødre, vi bærer Det hellige prestedømme etter Guds Sønnns orden! Hver av oss har fått hender lagt på vårt hode og mottatt Guds prestedømme. Vi har fått myndighet til og ansvar for å handle i hans navn som hans tjenere på jorden. Enten det er i en stor menighet eller en liten gren, er vi

kalt til å tjene, velsigne og handle i alle ting til det gode for alle og alt som blir betrodd oss. Kan det finnes noe mer spennende?

La oss forstå, verdsette og føle gløden ved tjeneste i prestedømmet.

Gleden ved prestedømmet

Min kjærlighet til flyvning påvirket hele mitt liv. Men så forfriskende og lykksalige mine erfaringer som pilot enn var, har mine erfaringer som medlem av denne kirken vært mye dypere, mer gledelige og langt mer uutgrunnelige. Når jeg har engasjert meg i tjeneste i Kirken, har jeg følt Guds allmakt så vel som hans milde barmhjertighet.

Som pilot har jeg rørt ved himmelene. Som medlem av Kirken har jeg følt himmelens omfavnelse.

En gang iblant savner jeg å sitte i en cockpit. Men å utføre tjeneste sammen med mine brødre og søstre i Kirken kompenserer enkelt for det. Å kunne føle den opphøyde fred og glede som kommer av å være en liten del av denne store sak og oppgave, er noe jeg ikke vil gå glipp av for alt i verden.

I dag er vi samlet som en enorm gruppe prestedømsbærere. Det er vår hellige glede og vårt privilegium å tjene Herren og våre medmennesker, å gi det beste som finnes i oss til den edle sak å oppløfte andre og bygge opp Guds rike.

Vi vet og forstår at prestedømmet er Guds evige kraft og myndighet. Vi kan enkelt fremsi denne definisjonen fra hukommelsen. Men forstår vi virkelig betydningen av det vi sier? La meg gjenta: *Prestedømmet er Guds evige kraft og myndighet.*

Tenk på det. Ved prestedømmet skapte og styrer Gud himlene og jorden.

Ved denne kraft forløser og opphøyer Han sine barn, og derved "tilveiebringe[s] mennesket udødelighet og evig liv".⁴

Profeten Joseph Smith forklarte at prestedømmet er "den kanal Den allmechtige begynte å åpenbare sin herlighet gjennom ved begynnelsen av denne jords skapelse. Gjennom dette prestedømme har han fortsatt å åpenbare seg til menneskenes barn ned til denne tid, og gjennom dette

prestedomme vil han fortsette å gjøre sin vilje kjent inntil tidens ende.”⁵

Vår allmektige Fader i himmelen har betrodd oss prestedømsmyndighet – jordiske mennesker som, pr definisjon, er fulle av feil og mangler. Han gir oss myndighet til å handle i hans navn for å frelse hans barn. Med denne store kraft har vi myndighet til å forkynne evangeliet, forrette de frelsende ordinanser, bidra til å bygge opp Guds rike på jorden og velsigne og tjene våre familier og våre medmennesker.

Tilgjengelig for alle

Det er det hellige prestedomme vi bærer.

Prestedommet, eller noe ansvar innenfor det, kan ikke kjøpes eller forlanges. Bruken av prestedommets kraft kan ikke påvirkes, domineres eller fremtvinges av stilling, rikdom eller innflytelse. Det er en åndelig kraft som virker ifølge himmelsk lov. Det kommer fra vår alles store himmelske Fader. Dets kraft kan kun kontrolleres og styres ved rettferdighetens prinsipper,⁶ ikke selvrettferdighet.

Kristus er kilden til all sann prestedømsmyndighet og -kraft på jorden.⁷ Det er hans verk som vi har det privilegium å hjelpe til med. “Og ingen

kan hjelpe til med dette arbeidet med mindre han er ydmyk og full av kjærlighet, har tro, håp og kjærlighet og er måteholden i alt som han blir betrodd å ta vare på.”⁸

Vi handler ikke for personlig vinning, men vi søker å tjene og løfte opp andre. Vi leder ikke med makt, men ved “overtalelse, ... langmodighet, ... mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet”.⁹

Den allmektige Guds prestedomme er tilgjengelig for verdige menn uansett hvor de måtte være – uansett opphav, uansett hvor beskjedne deres omstendigheter er, nært eller fjernt. Det er tilgjengelig uten penger eller noen verdslig pris. For å omskrive oldtidsprofeten Jesaja, kan *alle* som er tørste, komme til vannene, og ingen penger trengs for å komme og spise!¹⁰

Og på grunn av vår Frelser Jesu Kristi evige og ufattelige forsoning kan Guds prestedomme være tilgjengelig selv om dere har snublet eller vært uverdige tidligere. Gjennom åndelig foredling og omvendelsens rensende prosess kan dere “stå opp og la deres lys skinne”!¹¹ På grunn av vår Frelser og Forløseres grenseløse, tilgivende kjærlighet kan dere løfte blikket, bli rene og verdige og utvikle dere til rettferdige og edle sønner av Gud

– verdige bærere av den allmektige Guds helligste prestedomme.

Prestedommets underverk og privilegium

Jeg synes litt synd på dem som ikke fatter og verdsetter prestedommets underverk og privilegium. De er som passasjerer på et fly som bruker tiden til å surmule over størrelsen på pakken med peanøtter mens de svever gjennom luften, langt over skyene – noe oldtidens konger ville ha gitt alt de eide for å prøve og oppleve bare én gang!

Brødre, vi er velsignet ved å være ydmyke deltagere i denne store prestedømsmyndighet og kraft. La oss løfte blikket og se, gjenkjenne og akseptere denne muligheten for hva den egentlig er.

Gjennom rettferdig, kjærlig og trofast prestedomstjeneste vil vi være i stand til å oppleve den sanne betydningen av åpenbaringen: “Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere.”¹²

La oss omfavne og forstå prestedommets underverk og privilegium. La oss akseptere og elske de ansvarsoppgaver vi blir bedt om å utføre – ansvarsoppgaver i våre hjem og i våre enheter i Kirken, uansett hvor store eller små de måtte være. La oss stadig vokse i rettferdighet, engasjement og prestedomstjeneste. La oss finne gleden av å tjene i prestedommet!

Vi kan gjøre dette best ved å anvende prinsippene kunnskap, lydighet og tro.

Det betyr for det første at vi må kjenne og tilegne oss læren om prestedommet som finnes i Guds åpenbarte ord. Det er viktig for oss å forstå pakten og budene som prestedommet virker ved.¹³

Sobral, Brazil

La oss deretter være kloke og handle på denne vår tilegnede kunnskap, jevnt og trutt og hederlig. Når vi adlyder Guds lover, disiplinerer vårt sinn og legeme og innretter våre handlinger etter mønstre for rettferdighet lært oss av profetene, vil vi oppleve gleden av prestedømsstjeneste.

Og til slutt, la oss utdype vår tro på vår Herre Jesus Kristus. La oss påta oss hans navn og hver dag forplikte oss til igjen å gå på disippelens vei. La våre gjerninger gjøre vår tro fullkommen.¹⁴ Gjennom disippelskap kan vi bli fullkomne ett skritt om gangen ved å tjene familie, medmennesker og Gud.

Når vi tjener i prestedømmet av hele vårt hjerte, av makt, sinn og styrke, har vi et løfte om opphøyd kunnskap, fred og åndelige gaver. Når vi hedrer det hellige prestedømme, vil Gud hedre oss, og vi vil "stå ulastelige for [ham] på den ytterste dag".¹⁵

At vi alltid må ha øyne å se med og et hjerte å føle underverket og gleden av vår store og mektige Guds prestedømme med, er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wilbur Wright, i James Tobin, *To Conquer the Air: The Wright Brothers and the Great Race for Flight* (2003), 238.
2. Brødrene Wright, i Tobin, *To Conquer the Air*, 397.
3. John Gillespie Magee jr.: "High Flight", i Diane Ravitch, red., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
4. Moses 1:39.
5. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 108–9.
6. Se Lære og pakter 121:36.
7. Se Hebreerne 5:4–10; Lære og pakter 107:3.
8. Lære og pakter 12:8.
9. Lære og pakter 121:41.
10. Se Jesaja 55:1.
11. Lære og pakter 115:5.
12. Lære og pakter 84:88.
13. Se Lære og pakter 84:33–44; 121:34–46.
14. Se Jakobs brev 2:22.
15. Lære og pakter 4:2.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Hjelp dem å sikte høyt

Med veiledning vil de dere leder, kunne se, ønske og tro at de kan oppnå sitt fulle potensial for tjeneste i Guds rike.

Jeg er så takknemlig for denne muligheten til å være på dette store prestedømmet og ha hørt slike fantastiske læresetninger og vitnesbyrd. Det har fått meg til å tenke på min egen erfaring. Nesten alt jeg har vært i stand til å oppnå som prestedømsbærer, skyldes at noen som kjente meg, så ting i meg som jeg ikke kunne se.

Som ung far ba jeg for å få vite hvilke bidrag mine barn kunne gjøre i Herrens rike. For guttene visste jeg at de kunne få prestedømsmuligheter. For jentene visste jeg at de ville yte tjeneste som Herrens representanter. Alle ville utføre hans arbeid. Jeg visste at hver av dem var et individ, og derfor hadde Herren gitt dem egne talenter som hver enkelt kunne bruke i hans tjeneste.

Jeg kan ikke gi enhver far og ungdomsleder detaljene for hva som er best for dere å gjøre. Men jeg kan love dere at dere vil være til velsignelse for dem med å hjelpe dem å gjenkjenne de åndelige gaver de ble født med. Enhver er forskjellig og har et eget bidrag å gjøre. Ingen er dømt til å mislykkes. Når dere søker åpenbaring for å se de talenter Gud ser i dem dere leder i prestedømmet – spesielt de unge – vil dere bli velsignet med å løfte deres blikk til den tjeneste de

kan utføre. Med deres veiledning vil de dere leder, kunne se, ønske og tro at de kan oppnå sitt fulle potensial for tjeneste i Guds rike.

Med mine egne barn, ba jeg om åpenbaring for å få vite hvordan jeg kunne hjelpe hver enkelt av dem å forberede seg til konkrete muligheter til å tjene Gud. Og så prøvde jeg å hjelpe dem å visualisere, håpe på og arbeide mot denne fremtiden. Jeg laget en planke med utskjæringer til hver sønn med et sitat fra Skriftene som beskrev hans spesielle gaver og et bilde som representerte denne gaven. Under bildet og inskripsjonen skar jeg inn datoene for hver gutts dåp og ordinasjon til prestedømssembeder, med hans høyde avmerket på datoen for hver milepæl.

Jeg skal beskrive plankene med utskjæringer jeg laget til hver sønn for å hjelpe ham å se sine åndelige gaver og hva han kunne bidra med i Herrens verk. Dere kan bli inspirert til å gjenkjenne, slik jeg gjorde, bestemte gaver og unike muligheter for hver av ungdommene dere er glad i og leder.

Da min eldste sønn ble diakon og ørnespeider, så jeg for meg et bilde av en ørn da jeg tenkte på ham og hans fremtid. Vi bodde i Idaho nær foten av South Teton-fjellet, der vi gikk tur sammen og så ørnene sveve. Dette

bildet i mitt sinn ga meg følelsen av Jesajas ord:

“Han gir den trette kraft, og den som ingen krefter har, gir han stor styrke.

Gutter blir trette og utmattet, og unge menn snubler.

Men de som venter på Herren, får ny kraft. De løfter vingene som ørner. De løper og blir ikke utmattet, de går og blir ikke trette.”¹

Med denne eldste sønnen hadde vi faktisk avsluttet turen før toppen av South Teton fordi min sønn ble sliten. Han ville stoppe. Han sa: “Vil jeg alltid angre på at vi ikke nådde toppen? Gå

videre du, pappa – jeg vil ikke at du skal være skuffet.”

Jeg svarte: “Jeg vil aldri bli skuffet, og du vil aldri angre. Vi vil alltid huske at vi gikk opp hit sammen.” Øverst på høydeplanken hans skar jeg inn en ørn og inskripsjonen “på ørnevinger”.

I årenes løp steg min sønn høyere som misjonær enn jeg hadde forestilt meg i mine villeste forhåpninger. I utfordringene på misjonsmarken virket noe av det han sto overfor, å være utenfor hans rekkevidde. For gutten dere løfter, kan det være, som det var for min sønn, at Herren løftet ham høyere i å forkynne evangeliet på et

vanskelig språk enn jeg hadde trodd var mulig. Hvis dere vil prøve med enhver ung mann å se hans prestedømsmuligheter, lover jeg at Herren vil fortelle dere så mye som dere trenger. Gutten kan ha potensial også utover hva Herren vil åpenbare for dere. Hjelp ham å sikte høyt.

Gutten dere oppmuntrer, kan virke for sjenert til å være en effektiv prestedømsstjener. En annen av mine sønner var så sjenert som liten gutt at han ikke ville gå inn i en butikk og snakke med en ekspeditør. Han var for redd. Jeg var bekymret mens jeg ba angående hans prestedømsfremtid. Jeg tenkte på ham på misjonsmarken – og det virket ikke lovende. Jeg ble ledet til et skriftsted i Ordspråkene: “De ugudelige flykter uten at noen forfølger dem, men de rettferdige er trygge som ungløven.”²

Jeg skar “Trygg som ungløven” inn i planken hans, under et bilde av et stort løvehode som brølte. På misjon og i årene som fulgte, oppfylte han håpet i min utskjæring. Min en gang sjenerte sønn forkynte evangeliet med stor overbevisning og møtte farer med tapperhet. Han ble foredlet i sitt ansvar for å representere Herren.

Dette kan skje for den unge mannen dere leder. Dere må bygge opp hans tro på at Herren kan forvandle ham til en tjener som er modigere enn den sjenerte gutten dere nå ser.

Vi vet at Herren gjør sine tjenere modige. Den unge Joseph som så Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus i et skogholt, ble forvandlet til en åndelig kjempe. Parley P. Pratt så dette da profeten Joseph Smith irectesatte de sjofle vaktene som holdt dem i fangenskap. Eldste Pratt skrev:

“Med ett reiste han seg og talte med en tordenrøst, som en brølende løve, og uttalte, så vidt jeg kan huske, følgende ord:

‘STILLE, dere djevler i helvetes dyp. I Jesu Kristi navn irettesetter jeg dere og befaler dere å være stille. Jeg vil ikke leve et eneste minutt til og høre et slikt språk. Slutt å snakke slik, ellers skal dere eller jeg dø I DETTE ØYEBLIKK!’”

Om denne opplevelsen skrev eldste Pratt: “Verdighet og majestet har jeg sett kun én gang, i lenker ved midnatt i et fangehull i en ukjent landsby i Missouri.”³

Herren vil gi sine rettferdige tjenere muligheter til å være trygge som løver når de taler i hans navn og som vitner i hans prestedømme.

En annen sønn hadde, til og med som gutt, hatt en stor vennekrets som ofte søkte hans selskap. Han hadde lett for å knytte bånd med andre. Da jeg ba og prøvde å forutse hans bidrag i Guds rike, følte jeg at han ville ha evnen til å bringe folk sammen i kjærlighet og enhet.

Dette førte meg til beretningen i Lære og pakter som beskriver prestedømmeseldsters anstrengelser for å bygge Sion i Missouri, til bifallsrop av engler som så deres innsats og deres bidrag. Dette krevde stort offer. Åpenbaringen i Lære og pakter lyder: “Likevel er dere velsignet, for det vitnesbyrd dere har båret, er nedtegnet i himmelen så englene kan se det, og de fryder seg over dere, og deres synder er dere tilgitt.”⁴

På min sønns høydeplanke skar jeg inn: “Englene fryder seg over deg.”

Denne sønnens store evne til å samle og påvirke folk strakte seg langt utover hans år på skolen. Sammen med andre prestedømsbærere

organiserte han stavsaktiviteter som ga ungdommene i hans område tro til å holde ut og til og med seire i vanskelige situasjoner. Når han utviklet tro i disse unge mennene og kvinnene, var han med på å bygge utposter av Sion i Amerikas urbane sentra. I utskjæringen lot jeg englene blåse i trompeter – kanskje ikke nøyaktig sånn de gjorde det – men det var lettere å skjære ut en trompet enn et rop.

Engler fryder seg når prestedømsledere over hele verden bygger Sion i sine menigheter, staver og misjoner. Og de vil fryde seg over de unge menn og kvinner dere hjelper å bygge opp Sion der de er og i de omstendigheter de måtte befinne seg i. Sion er et resultat av mennesker som er bundet ved pakt og kjærlighet. Jeg oppfordrer dere til å hjelpe deres ungdom å delta.

For en av mine sønner ble jeg tilskyndet til å skjære ut en sol – det vil si solen på himmelen – og ordene fra Frelserens forbønn: “Dette er det evige liv.” Nær slutten av sitt virke på jorden ba Frelseren til sin Fader:

“Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.

Jeg har herliggjort deg på jorden idet jeg har fullført den gjerning som du har gitt meg å gjøre.”⁵

Min sønn har utført prestedøms-tjeneste på tre kontinenter, men først og fremst i sitt hjem og i sin familie. Han har bygget sitt liv rundt dem. Han arbeider nær hjemmet og kommer ofte hjem for å spise lunsj sammen med sin hustru og sine yngste barn. Hans

familie bor svært nær søster Eyring og meg. De tar seg av hagen vår som om det var deres egen. Denne sønnen lever ikke bare for å kvalifisere seg til evig liv, men også for å leve evig omgitt av takknemlige familiemedlemmer som han samler rundt seg.

Evig liv er å leve i enhet, i familier og med Faderen, Sønnen og Den helige ånd. Evig liv er bare mulig gjennom Guds prestedømmes nøkler, som ble gjengitt gjennom profeten Joseph Smith. Å holde dette evige målet frem for ungdommene dere leder, er den største gave dere kan gi dem. Dere vil gjøre det først og fremst ved eksempel i deres egen familie. De dere leder har kanskje ingen familie i Kirken, men jeg utfordrer dere til å hjelpe dem å føle og ønske familiekjærlighet på begge sider av sløret.

Høydeplankene jeg har beskrevet, er bare én måte å hjelpe unge mennesker å få et glimt av den storhet Gud ser i dem, deres fremtid og den unike tjeneste han har forberedt dem til å utføre. Han vil hjelpe dere å se hvordan dere kan gjøre det for deres barn eller for andre ungdommer dere leder. Men når dere ydmykt søker å få et glimt av denne fremtiden selv, og å kommunisere det til den unge på tomannshånd, vil dere få vite at Gud elsker alle sine barn som enkeltpersoner og ser flotte og unike gaver i hver av dem.

Som far ble jeg velsignet med å se en stor fremtid i Guds rike for mine døtre så vel som mine sønner. Når jeg ydmykt søkte veiledning, ble jeg vist en måte å hjelpe mine døtre å se hvilken tillit Gud hadde vist dem som tjenere som kunne bygge opp hans rike.

Da mine døtre var unge, så jeg at vi kunne hjelpe andre å føle kjærlighet til dem på den andre siden av sløret, gjennom alle slektsledd. Jeg visste at

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Oktober 2012

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Forstædægiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Amnerådægiver

DE TOLV APOSTLERS QUORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

Ronald A. Rusband

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Todd R. Collier

Richard J. McInnes

Craig C. Christensen

DE SYTTIS FØRSTE QUORUM
(i alfabetisk rækkefølge)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Aldem

Mervyn B. Arnold

David S. Borter

Shayne M. Bowen

Craig A. Candon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Cobridge

Claudio R. 'Mi. Costa

Legrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

Larry Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gomeret

Robert C. Goy

Carlos A. Godoy

Christofa Golden Jr.

Genri W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pijo

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sirati

Steven E. Snow

Ulisses Soares

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

W. Christopher Woodell

William R. Walker

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

DE SYTTIS ANNET QUORUM
(i alfabetisk rækkefølge)

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Mohm

James B. Martino

Jairo Mazzagardi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DET PRæsIDERENDE BISKOPSRÅD

Gérard Gussé
Præsiderende biskop

Gary E. Stevenson
Præsiderende biskop

Dean M. Davies
Ammendagiver

Takket være det president Thomas S. Monson betegnet som "større dekning av konferansen enn noensinne," kan siste-dagers-hellige over hele verden nyte velsignelsene fra generalkonferansen. Avbildet fra øverst til venstre med klokken: Medlemmer og misjonærer i Quelimane, Mosambik; Tallin, Estland; Warszawa, Polen; Mexico City, Mexico; Edinburgh, Skottland; Taipei, Taiwan og Gaborone, Botswana.

kjærligheten kommer av tjeneste og vekker håp om evig liv.

Så vi laget brødfjeler som vi la et hjemmebakt brød på, og gikk sammen for å levere vår gave til enker, enke-menn og familier. Min inskripsjon på hver brødfjel lød: "J'aime et J'espere," fransk for "Jeg elsker og jeg håper". Beviset på deres unike åndelige gaver vistest ikke bare i brødfjelene jeg skar ut, men enda tydeligere da vi delte dem ut til dem som trengte det, midt i smerte eller tap, som en forsikring om at Frelserens kjærlighet og forsoning kunne frembringe et fullkomment, klart håp. Dette er det evige liv, for mine døtre og for hver enkelt av oss.

Nå tenker dere kanskje: "Bror Eyring, sier du at jeg må lære treskjæring?" Svaret er nei. Jeg lærte treskjæring med hjelp fra en snill og begavet mentor, daværende eldste Boyd K. Packer. Den lille dyktighet jeg har oppnådd, kan tilskrives hans store begavelse som treskjærer og hans tålmodighet som lærer. Bare himmelen kan gi en slik mentor som president Packer. Men det er mange måter å forme barns hjerter på, uten å lage treplanker med utskjæringer eller høydeplanker til dem.

For eksempel gjør ny kommunikasjonsteknologi det mulig å sende budskap om tro og håp over store avstander som skiller oss, umiddelbart og til liten eller ingen kostnad. Min hustru hjelper meg å gjøre dette. Vi begynner med å snakke i telefon med barnebarn eller barn vi kan nå. Vi ber dem fortelle historier om sine personlige suksesser og tjeneste som de har utført. Vi ber dem også sende bilder av disse aktivitetene. Vi bruker disse bildene til å illustrere et par avsnitt med tekst. Vi legger til ett eller to vers fra Mormons bok. Kanskje Nephi og Mormon ikke ville være særlig imponert over den åndelige kvaliteten på innholdet vårt eller den begrensede

innsats som kreves for å lage det vi kaller "Familiedagboken: De mindre plater". Men søster Eyring og jeg blir velsignet av innsatsen. Vi føler inspirasjon når vi velger skriftsteder og de korte vitnesbyrdene vi skriver. Og vi ser tegn i deres liv på at deres hjerter blir vendt til oss og til Frelseren og oppover.

Det finnes andre måter å nå ut på. Dere er allerede engasjert i mange av dem. Deres vaner med familiebønn og skriftlesning vil skape flere varige minner og større forandringer i hjertet enn dere kanskje er klar over nå. Selv tilsynelatende timelige aktiviteter, for eksempel å være tilstede på et sportsarrangement eller se en film, kan forme et barns hjerte. Det som teller er ikke aktiviteten, men følelsene som kommer når dere gjør den. Jeg har oppdaget en god prøve for å finne aktiviteter med potensial til å gjøre en stor forskjell i et ungt menneskes liv. Det er at de foreslår aktiviteten på grunn av en interesse de føler har kommet til dem som en gave fra Gud. Av egen erfaring vet jeg det er mulig.

Da jeg ble diakon i en alder av 12, bodde jeg i New Jersey, 8 mil fra New York City. Jeg drømte om å bli en stor baseball-spiller. Min far gikk med på å ta meg med til en kamp som ble spilt i det gamle og sagnomsuste Yankee Stadium i Bronx. Jeg kan fortsatt se for meg slaget da Joe DiMaggio slo en home run opp på tribunen mens far satt ved siden av meg, den eneste gangen vi noensinne gikk på en Major League-kamp sammen.

Men en annen dag sammen med min far formet livet mitt for alltid. Han tok meg med fra New Jersey til hjemmet til en ordinert patriark i Salt Lake City. Jeg hadde aldri sett mannen før. Min far forlot meg på dørstokken. Patriarken ledet meg til en stol, la hendene på hodet mitt og uttalte

en velsignelse som en gave fra Gud som innbefattet en erklæring om mitt hjertes store ønske.

Han sa at jeg var en av dem som det hadde blitt sagt om: "Salige er de som stifter fred."⁶ Jeg ble så overrasket over at en vilt fremmed kunne kjenne mitt hjerte at jeg åpnet øynene for å se rommet hvor et slikt mirakel fant sted. Denne velsignelsen om mine muligheter har formet mitt liv, mitt ekteskap og min prestedøms-tjeneste.

Av den erfaringen og det som har fulgt den, kan jeg bekrefte: "For alle har ikke fått enhver gave, for det finnes mange gaver, og enhver er gitt en gave ved Guds Ånd."⁷

Ved at Herren har åpenbart en gave til meg, har jeg vært i stand til å gjenkjenne og forberede muligheter til å utøve den til velsignelse for dem jeg elsker og tjener.

Gud kjenner våre gaver. Min utfordring til dere og meg er å be for å få vite hvilke gaver vi har fått, å vite hvordan vi kan utvikle dem og å se de muligheter til å tjene andre som Gud gir oss. Mest av alt ber jeg imidlertid om at dere vil bli inspirert til å hjelpe andre å finne sine spesielle gaver fra Gud til å tjene.

Jeg lover at hvis dere spør, vil dere bli velsignet med å hjelpe og løfte andre til sitt fulle potensial i tjeneste for dem de leder og elsker. Jeg vitner om at Gud lever, at Jesus er Kristus, at dette er Guds prestedømme vi bærer, og at Gud har forberedt oss med spesielle gaver til å tjene ham utover våre villeste forhåpninger. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jesaja 40:29–31.
2. Ordspråkene 28:1.
3. *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1938), 211.
4. Lære og pakter 62:3.
5. Johannes 17:3–4.
6. Matteus 5:9.
7. Lære og pakter 46:11.

Av president Thomas S. Monson

Se andre slik de kan bli

Vi må utvikle evnen til å se menn ikke som de er i dag, men som de kan bli.

Mine kjære brødre, to ganger hvert år er dette praktfulle Konferansesenteret fylt til randen med Guds prestedømme, når vi samles for å høre inspirerende budskap. Det er en fantastisk ånd som gjennomsyrer generalkonferansens prestedømmemøte. Denne ånden stråler fra Konferansesenteret og inn i hver bygning hvor Guds sønner samles. Vi har virkelig følt denne ånden i kveld.

For noen år siden, før dette vakre Konferansesenteret ble bygget, deltok en besøkende på Temple Square i Salt Lake City på et generalkonferansemøte i Tabernaklet. Han lyttet til Brødrenes budskap. Han fulgte med på bønnene. Han hørte den vakre musikken ved Tabernakelkoret. Han undret seg over det storslagne og praktfulle Tabernakel-orglet. Da møtet var slutt, skal han ha sagt: "Jeg ville gitt alt jeg eier om jeg visste at det disse talerne sa i dag, var sant." I bunn og grunn sa han: "Jeg skulle ønske at jeg hadde et vitnesbyrd om evangeliet."

Det er absolutt ingenting i denne verden som vil gi mer trygghet og lykke enn et vitnesbyrd om

sannheten. Selv om det er i varierende grad, tror jeg hver mann eller ung mann her i kveld har et vitnesbyrd. Hvis dere føler at dere ennå ikke har det dype vitnesbyrdet dere skulle ønske, ber jeg dere inntrengende om å arbeide for å oppnå et slikt vitnesbyrd. Hvis det er sterkt og dypt, må dere arbeide for å holde det slik. Hvor velsignet vi er som har kunnskap om sannheten.

Mitt budskap i kveld, brødre, er at det finnes utallige personer som har lite eller intet vitnesbyrd akkurat nå, de som kunne og ville få et slikt vitnesbyrd om vi ville være villige til å gjøre en innsats for å bære vårt og hjelpe dem å forandre seg. I noen tilfeller kan *vi* anspore til endring. Jeg nevner først de som er medlemmer, men som ikke i dag er fullt ut engasjert i evangeliet.

For mange år siden, på en områdekonferanse som ble avholdt i Helsinki i Finland, hørte jeg et sterkt, minneverdig og motiverende budskap under et møte for mødre og døtre. Jeg har ikke glemt dette budskapet, selv om nesten 40 år har gått siden jeg hørte det. Blant mange sannheter taleren drøftet, sa hun at en kvinne trenger å bli fortalt

at hun er vakker. Hun trenger å bli fortalt at hun er verdsatt. Hun trenger å bli fortalt at hun er verdifull.

Brødre, jeg vet at menn er omtrent som kvinner i så måte. Vi trenger å bli fortalt at vi betyr noe, at vi er flinke og verdifulle. Vi trenger å bli gitt en sjanse til å tjene. For de medlemmer som har glidd bort fra aktivitet eller som holder igjen og ikke engasjerer seg, kan vi ydmykt søke en måte å nå dem på. Å be dem om å tjene i en eller annen funksjon kan være den stimulering de trenger for å komme tilbake til full aktivitet. Men ledere som kunne ha hjulpet i denne forbindelse, er noen ganger motvillige til å gjøre det. Vi må huske at folk kan forandre seg. De kan legge bak seg dårlige vaner. De kan omvende seg fra overtredelser. De kan bære prestedømmet verdig. Og de kan tjene Herren flittig. La meg gi dere noen illustrasjoner.

Kort tid etter at jeg ble medlem av De tolv apostlers quorum, fikk jeg anledning til å ledsage president N. Eldon Tanner, en rådgiver til president David O. McKay, til en stavs-konferanse i Alberta i Canada. Under møtet leste stavs-presidenten navnene på fire brødre som hadde kvalifisert seg til å bli ordinert til eldste. Dette var menn som president Tanner kjente, for han hadde en gang bodd i dette området. President Tanner kjente og husket dem imidlertid slik de en gang var, og visste ikke at de hadde forandret sitt liv og var fullt kvalifisert til å bli eldste.

Stavs-presidenten leste navnet på den første mannen og ba ham reise seg. President Tanner hvisket til meg: "Se på ham. Jeg trodde aldri han ville klare det." Stavs-presidenten leste navnet på den andre mannen, og han reiste seg. President Tanner dyttet igjen til meg og tilkjennega sin forbau-selse. Og slik var det med alle de fire brødrene.

Etter møtet fikk president Tanner og jeg anledning til å gratulere disse fire brødrene. De hadde vist at menn kan forandre seg.

På 1940- og 50-tallet var en amerikansk fengselsdirektør, Clinton Duffy, kjent for sin innsats for å rehabilitere mennene i fengselet sitt. En kritiker sa: "Du burde vite at leoparder ikke forandrer flekkene sine!"

Duffy svarte: "Du burde vite at jeg ikke arbeider med leoparder. Jeg arbeider med menn, og menn forandrer seg hver eneste dag."¹

For mange år siden fikk jeg anledning til å være president for den kanadiske misjon. Der hadde vi en gren med svært begrenset prestedømme. Vi hadde alltid en misjonær som presiderte over grenen. Jeg fikk en sterk tilskyndelse om at vi trengte å ha et medlem av grenen som leder.

Vi hadde et voksent medlem i grenen som var diakon i Det aronske prestedømme, men som ikke kom eller deltok nok til å bli forfremmet

i prestedømmet. Jeg følte meg inspirert til å kalle ham som grenspresident. Jeg vil alltid huske den dagen jeg intervjuet ham. Jeg fortalte ham at Herren hadde inspirert meg til å kalle ham til president for grenen. Etter mye protest fra hans side og mye oppmuntring fra hans hustru, sa han at han ville tjene. Jeg ordinerte ham til prest.

Det var begynnelsen på en ny tid for denne mannen. Hans liv ble raskt bragt i orden, og han forsikret meg om at han ville etterleve budene slik han var forventet å etterleve dem. I løpet av noen måneder ble han ordinert til eldste. Han og hans hustru og familie dro til slutt til templet og ble beseget. Deres barn reiste på misjon og giftet seg i Herrens hus.

Noen ganger kan det å la våre brødre vite at vi trenger dem og verdsetter dem, hjelpe dem å ta steget inn i engasjement og full aktivitet. Dette kan gjelde prestedømsbærere uavhengig av alder. Det er vårt ansvar å gi dem muligheter til å leve slik de

burde. Vi kan hjelpe dem å overvinne sine svakheter. Vi må utvikle evnen til å se menn ikke som de er i dag, men som de kan bli når de mottar et vitnesbyrd om Kristi evangelium.

Jeg deltok en gang på et møte i Leadville i Colorado. Leadville ligger mer enn 3000 meter over havet. Jeg husker det aktuelle møtet på grunn av høyden, men jeg husker det også på grunn av det som skjedde den kvelden. Det var bare et lite antall prestedømsbærere tilstede. Som med grenen i Den kanadiske misjon, ble denne grenen ledet av en misjonær og hadde alltid blitt det.

Den kvelden hadde vi et herlig møte, men da vi sang avslutningssalmen, kom inspirasjonen til meg om at det burde være en lokal grenspresident. Jeg snudde meg mot misjonspresidenten og spurte: "Er det ingen her som kan presidere – en lokal mann?"

Han svarte: "Jeg vet ikke om noen."

Under sangen så jeg nøye på mennene som satt på de tre første radene.

Min oppmerksomhet syntes å bli rettet mot en av brødrene. Jeg sa til misjons-presidenten: "Kunne han ha vært grenspresident?"

Han svarte: "Jeg vet ikke. Kanskje det."

Jeg sa: "President, jeg tar ham med meg inn på det andre rommet og intervjuer ham. Du taler etter avslutningssalmen til vi kommer tilbake."

Da vi to kom tilbake igjen, avsluttet misjonspresidenten sitt vitnesbyrd. Jeg fremla navnet på mannen som ny grenspresident. Fra den dagen av hadde Leadville i Colorado et lokalt medlem som leder av enheten der.

Det samme prinsippet, brødre, gjelder dem som ennå ikke er medlem. Vi skulle utvikle evnen til å se menn ikke som de er, men som de kan bli når de er medlem av Kirken, når de har et vitnesbyrd om evangeliet og når deres liv er i harmoni med dets læresetninger.

I 1961 ble en verdensomspennende konferanse holdt for misjonspresidenter, og alle misjonspresidenter i Kirken ble bragt til Salt Lake City til disse møtene. Jeg kom til Salt Lake City fra min misjon i Toronto i Canada.

Under ett av møtene hadde N. Eldon Tanner, som da var assistent for De tolv's quorum, nettopp returnert etter sin første erfaring som president for misjonene i Storbritannia og Vest-Europa. Han fortalte om en misjonær som hadde vært den mest fremgangsrike misjonæren han hadde møtt i alle sine intervjuer. Han sa at under intervjuet med denne misjonæren sa han til ham: "Jeg antar at alle du har døpt, kom inn i Kirken etter henvisning."

Den unge mannen svarte: "Nei, vi fant dem alle ved å banke på dører."

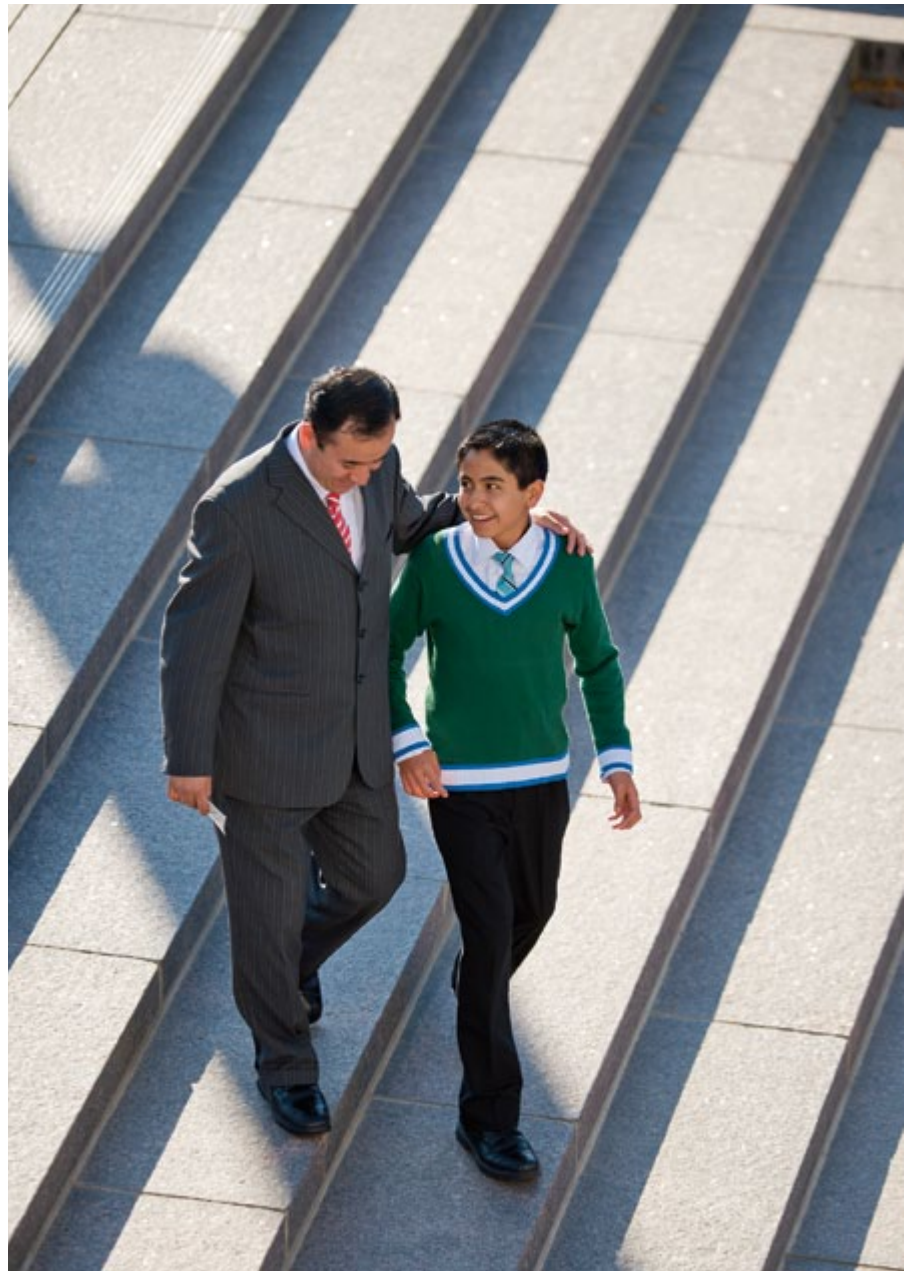
Bror Tanner spurte ham hva som var annerledes med hans tilnærming – hvorfor han hadde så fenomenal suksess når andre ikke hadde det. Den unge mannen sa at han forsøkte

å døpe alle han møtte. Han sa at hvis han banket på døren og så en mann som røykte sigar, var kledd i gamle klær og tilsynelatende var uinteressert i alt – spesielt religion – så misjonæren for seg hvordan han ville sett ut under andre omstendigheter. I sitt sinn så han ham som glattbarbert og iført en hvit skjorte og hvite bukser. Og misjonæren kunne se seg selv lede mannen ned i dåpens vann. Han sa: "Når jeg ser på noen på denne måten, kan jeg

bære mitt vitnesbyrd for ham på en måte som kan berøre hans hjerte."

Vi har ansvar for å se på våre venner, våre kolleger og våre naboer på denne måten. Vi har et ansvar for å se enkeltpersoner ikke som de er, men heller som de kan bli. Jeg vil be dere innstendig om å tenke på dem på denne måten.

Brødre, Herren fortalte oss noe om viktigheten av dette prestedømmet som vi bærer. Han fortalte oss at vi

mottar det med en ed og en pakt. Han ga oss instruksjonen at vi må være sanne og trofaste i alt vi mottar, og at vi har ansvar for å holde denne pakten inntil enden. Og da vil alt som Faderen har, bli gitt oss.²

Mot er ordet vi trenger å høre og det vi må tilstrebe – mot til å vende ryggen til fristelsen, mot til å heve vår røst og vitne for alle vi møter, idet vi husker at alle må få en mulighet til å høre budskapet. Det er ikke lett for de fleste å gjøre dette. Men vi kan lære å tro på Paulus' ord til Timoteus:

“For Gud gav oss ikke motløshets ånd, men krafts og kjærlighets og sindighets ånd.

Skam deg da ikke over vitnesbyrdet om vår Herre.”³

I mai 1974 var jeg sammen med bror John H. Groberg på de tonganske øyer. Vi hadde en avtale med kongen av Tonga, og vi møtte ham til et formelt møte. Vi utvekslet de vanlige høflighetsfrasene. Men før vi dro, sa John Groberg noe som var utenom det vanlige. Han sa: “Deres Majestet, du burde virkelig bli mormon, og statsborgerne dine også, for da ville dine og deres problemer i stor grad bli løst.”

Kongen smilte bredt og svarte: “John Groberg, kanskje du har rett.”

Jeg tenkte på apostelen Paulus foran Agrippa. Jeg tenkte på Agrippas reaksjon på Paulus' vitnesbyrd: “Det mangler lite på at du overtaler meg til å bli en kristen!”⁴ Bror Groberg hadde mot til å bære vitnesbyrd for en konge.

I kveld er det mange tusen blant oss som tjener Herren på heltid som hans misjonærer. Som følge av et kall har de forlatt hjem, familie, venner og skole, og har reist ut for å tjene. De som ikke forstår, stiller spørsmålet: “Hvorfor gjør de dette så lett og er villige til å gi så mye?”

Våre misjonærer kan svare med Paulus' ord, den uforlignelige misjonær fra en tidligere tid: “For om jeg forkynner evangeliet, så er det ikke noe å rose meg for. Det er en nødvendighet som ligger på meg, for ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet!”⁵

Den hellige skrift inneholder ingen proklamasjon mer relevant, intet ansvar mer forpliktende, ingen instruksjon mer direkte enn påbudet som ble gitt av den oppstandne Herre da han viste seg i Galilea for de elleve disipler. Han sa:

“Meg er gitt all makt i himmel og på jord!

Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døver dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,

og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.”⁶

Denne guddommelige befalingen, kombinert med dens strålende løfte, er vår parole i dag, slik den var i tidens midte. Misjonærarbeid er et særtrekk ved Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det har det alltid vært, og det vil det alltid være. Profeten Joseph Smith erklærte: “Etter alt som er blitt sagt, er den største og mest betydningsfulle forpliktelse å forkynne evangeliet.”⁷

Innen to korte år vil alle heltidsmisjonærer som for tiden tjenestegjør i denne Guds kongelige hær, ha avsluttet sitt heltidsarbeid og vendt tilbake til sine hjem og sine kjære. Deres erstatninger finnes i kveld i rekkene av Det aronske prestedømme i Kirken. Unge menn, er dere klare til å stille opp? Er dere villige til å arbeide? Er dere forberedt på å tjene?

President John Taylor oppsummerte kravene: “Den slags menn vi ønsker til å bære ut hans evangeliums budskap, er menn som tror på Gud, menn som

tror på sin religion, menn som hedrer sitt prestedømme, ... menn som er fylt med Den hellige ånd og Guds kraft ... hederlige, rettskafne, dydige og rene menn.”⁸

Brødre, til hver av oss kommer oppdraget å forkynne Kristi evangelium. Når vårt liv er i samsvar med Guds egen norm, vil de som er innen vår innflytelsessfære, aldri beklage: “Sommeren er forbi, høsten er til ende, men vi er ikke frelst.”⁹

Den fullkomne Sjelenes hyrde, misjonæren som forløste menneskeheten, ga oss sin guddommelige forsikring:

“Og om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!

Og nå, hvis deres glede vil bli stor med én sjel som dere har bragt til meg i min Faders rike, hvor stor skal ikke deres glede bli om dere skulle bringe mange sjeler til meg!”¹⁰

Om ham som uttalte disse ordene, bærer jeg mitt vitnesbyrd. Han er Guds Sønn, vår Forløser og vår Frelser.

Jeg ber om at vi må ha mot til å rekke ut fellesskapets hånd, pågangsvilje til å prøve og prøve igjen, og den ydmykhet som trengs for å søke veiledning fra vår Fader mens vi oppfyller vårt mandat til å forkynne evangeliet. Ansvarer ligger på oss, brødre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I Bill Sands, *The Seventh Step* (1967), 9.
2. Se Lære og pakter 84:33–39.
3. 2 Timoteus 1:7–8.
4. Apostlenes gjerninger 26:28.
5. 1 Korinterbrev 9:16.
6. Matteus 28:18–20.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 324.
8. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – John Taylor* (2001), 73.
9. Jeremia 8:20.
10. Lære og pakter 18:15–16.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Hvor er tronhimmelen?

Den tronhimmel som synes å avskjære guddommelig hjelp, dekker ikke Gud, men tidvis dekker den oss. Gud er aldri skjult, men noen ganger er vi det.

Idypet av sin kval i Liberty fengsel ropte profeten Joseph Smith: “O Gud, hvor er du? Og hvor er den tronhimmel som dekker ditt skjulested?”¹ Mange av oss føler i stunder med personlige kvaler at Gud er langt borte fra oss. Den tronhimmel som synes å avskjære guddommelig hjelp, dekker ikke Gud, men tidvis dekker den oss. Gud er aldri skjult, men noen ganger er vi det, dekket av en tronhimmel av motiver som trekker oss bort fra Gud og gjør at han virker fjern og utilgjengelig. Våre egne ønsker, snarere enn en følelse av “Skje din vilje”,² skaper følelsen av en tronhimmel som skjuler Gud. Gud er i stand til å se oss eller kommunisere med oss, men vi kan være uvillige til å lytte eller underkaste oss hans vilje og hans tid.

Våre følelser av adskillelse fra Gud vil avta etter hvert som vi blir mer barnlige for ham. Det er ikke lett i en verden der andres meninger kan ha så stor innflytelse på våre motiver. Men det vil hjelpe oss å anerkjenne denne sannheten: Gud er nær oss og oppmerksom på oss, og skjuler seg aldri for sine trofaste barn.

Mitt tre år gamle barnebarn illustrerte uskyldens og ydmykhetens

evne til å forbinde oss med Gud. Hun dro med sin familie til åpent hus i Brigham City tempel i Utah. I et av rommene i den vakre bygningen så hun seg rundt og spurte: “Mamma, hvor er Jesus?” Moren forklarte at hun ikke ville se Jesus i templet, men hun ville være i stand til å føle hans innflytelse i sitt hjerte. Eliza overveiet nøye morens svar, virket deretter tilfreds og sa: “Å, Jesus er av sted og hjelper noen,” konkluderte hun.

Ingen tronhimmel skjulte Elizas forståelse eller hindret hennes syn på virkeligheten. Gud er nær henne, og hun føler seg nær til ham. Hun visste at templet er Herrens hus, men forsto også at den oppstandne og herliggjorte Jesus Kristus har en kropp og bare kan være på ett sted av gangen.³ Hvis han ikke var i huset sitt, visste hun at han måtte være et annet sted. Av det hun vet om Frelseren, visste hun at han ville være et sted hvor han gjorde godt for sin Faders barn. Det var tydelig at hun hadde håpet å se Jesus, ikke for et bekreftende mirakel på hans eksistens, men rett og slett fordi hun elsket ham.

Ånden kunne avsløre for hennes barnlige sinn og hjerte den trøst vi alle

trenger og ønsker. Jesus Kristus lever, kjenner oss, våker over oss og bryr seg om oss. I stunder med smerte, ensomhet eller forvirring trenger vi ikke å se Jesus Kristus for å vite at han er klar over våre omstendigheter og at hans oppgave er å velsigne.

Jeg vet av egen erfaring at Elizas opplevelse kan være vår egen, lenge etter at barndommen er over. I de tidlige årene av min karriere jobbet jeg hardt for å sikre et fast professorat ved Stanford University. Jeg syntes jeg hadde skapt et godt liv for meg selv og min familie. Vi bodde i nærheten av min hustrus foreldre i svært komfortable omgivelser. Sett med verdens øyne hadde jeg oppnådd suksess. Kirken ga meg imidlertid sjansen til å forlate California og dra til Ricks College i Rexburg i Idaho. Mine livslange faglige mål kan ha vært en tronhimmel som skilte meg fra en kjærlig Fader som visste bedre enn meg hva min fremtid kunne bringe. Men jeg var velsignet med å vite at enhver suksess jeg hadde hatt i min karriere og mitt familieliv så langt, var en gave fra Gud. Som et barn knelte jeg i bønn for å spørre hva jeg skulle gjøre. Jeg var i stand til å høre en rolig stemme i mitt sinn som sa: “Det er min skole.” Det var ingen tronhimmel som skilte meg fra Gud. I tro og ydmykhet underkastet jeg meg hans vilje og følte hans omsorg og nærhet.

Mine år på Ricks College, der jeg prøvde å søke Guds vilje og følge den, hindret tronhimmelen i å dekke meg eller skjule Guds aktive rolle i mitt liv. Når jeg forsøkte å gjøre hans arbeid, følte jeg nærhet til ham og en forsikring om at han visste hva som opptok meg, og virkelig brydde seg om min lykke. Men slik de hadde på Stanford, begynte verdslige motiver å dukke opp. Det ene var et attraktivt jobbtilbud jeg fikk på slutten av mitt femte år som rektor ved Ricks College. Jeg

overveiet tilbudet og ba angående det, og diskuterte det også med Det første presidentskap. De svarte med varme og litt humor, men absolutt ikke med noen rettleiding. President Spencer W. Kimball lyttet til meg da jeg beskrev tilbudet jeg hadde fått fra et stort konsern, og sa: "Vel, Hal, det høres ut som en fantastisk mulighet! Og hvis vi trenger deg, vil vi vite hvor vi kan finne deg." De ville ha visst hvor de kunne finne meg, men mine ønsker om faglig suksess kunne ha skapt en tronehimme som ville gjøre det vanskelig for meg å finne Gud og vanskeligere for meg å lytte til og følge hans invitasjoner.

Min hustru, som fornemmet dette, fikk en sterk tilskyndelse om at vi ikke skulle forlate Ricks College. Jeg sa: "Det er godt nok for meg." Men hun insisterte klokelig på at jeg måtte motta min egen åpenbaring. Så jeg ba igjen. Denne gangen mottok jeg rettleiding, i form av en stemme i mitt sinn som sa: "Jeg skal *la* deg bli på Ricks College litt til." Mine personlige ambisjoner kan ha fordunklet

min oppfatning av virkeligheten og gjort det vanskelig for meg å motta åpenbaring.

Tretti dager etter at jeg ble velsignet med den inspirerte beslutningen om å avslå jobbtillbudet og bli på Ricks College, brast Tetondammen i nærheten. Gud visste at demningen ville briste og at hundrevis av mennesker ville trenge hjelp. Han lot meg søke råd og få hans tillatelse til å bli på Ricks College. Han visste alle grunnene til at min tjeneste fortsatt kunne være verdifull ved skolen og i Rexburg. Så jeg var der for å be vår himmelske Fader ofte i bønn om at han ville hjelpe meg å gjøre de tingene som ville hjelpe dem hvis eiendom og liv hadde blitt skadet. Jeg arbeidet i mange timer sammen med andre mennesker for å fjerne gjørme og vann fra boliger. Mitt ønske om å kjenne og gjøre hans vilje ga meg en anledning til å utfordre min sjels grenser.

Denne hendelsen illustrerer en annen måte vi kan skape en barriere for å kjenne Guds vilje eller føle hans kjærlighet til oss på: vi kan ikke insistere på *vår* timeplan når Herren har

sin egen. Jeg trodde jeg hadde tilbragt nok tid i min tjeneste i Rexburg, og hadde hastverk med å komme videre. Noen ganger kan vår stahet med hensyn til å handle ifølge vår egen timeplan, fordunkle hans vilje for oss.

I Liberty fengsel ba profeten Joseph Herren om å straffe dem som forfulgte Kirkens medlemmer i Missouri. Han ba om en sikker og hurtig gjengjeldelse. Men Herren svarte at "om ikke mange år fra nå av"⁴ ville han ta seg av disse fiendene av Kirken. I det 24. og 25. vers i kapittel 121 i Lære og pakter sier han:

"Se, mine øyne ser og kjenner alle deres gjerninger, og når tiden er inne, har jeg en hastig dom rede for dem alle.

For det er en tid fastsatt for ethvert menneske ifølge dets gjerninger."⁵

Vi fjerner tronehimme når vi føler og ber: "Skje din vilje" og "i din egen tid". Hans tid burde være snart nok for oss, siden vi vet at han bare ønsker det beste for oss.

En av mine svigerdøtre følte i mange år at Gud hadde satt en tronehimme over henne. Hun var en ung mor til tre som lengtet etter flere barn. Etter to spontanaborter ble hennes bønner forpinte. Da flere ufruktbare år gikk, følte hun seg fristet til sinne. Da hennes yngste reiste bort for å studere, var det som om tomheten i huset gjorde narr av hennes fokus på morsrollen – akkurat som bekjentes ikke planlagte og til og med uønskede svangerskap gjorde det. Hun følte seg like engasjert og innviet som Maria, som erklærte: "Se, jeg er Herrens tjenerinne."⁶ Men selv om hun sa disse ordene i sitt hjerte, hørte hun ikke noe svar.

I håp om å oppmuntre henne inviterte hennes mann henne med på en forretningsreise til California. Mens han deltok på møter, gikk hun langs den vakre, folketomme stranden. Med

et hjerte som var på bristepunktet, ba hun høyt. For første gang ba hun ikke om et nytt barn, men om et guddommelig ærend. "Himmelske Fader," ropte hun. "Jeg vil gi deg all min tid. Kan du vise meg hvordan jeg skal fylle den?" Hun uttrykte sin villighet til ta sin familie med hvor de enn måtte bli pålagt å dra. Denne bønnen bragte en uventet følelse av fred. Den tilfredsstilte ikke hennes trang til visshet, men for første gang på mange år roet den hennes hjerte.

Bønnen fjernet tronhimmelen og åpnet himmelens sluser. Innen to uker fikk hun vite at hun ventet barn. Det nye barnet var bare ett år gammelt da misjonskallet kom til min sønn og min svigerdatter. Etter å ha lovet å gå og gjøre hva som helst og å dra hvor som helst, satte hun frykt til side og tok sine barn med til utlandet. På misjonsmarken fikk hun enda et barn – på en misjonæroverføringsdag.

Å underkaste seg himmelens vilje som denne unge moren gjorde, er avgjørende for å fjerne de åndelige tronhimler vi noen ganger setter over vårt hode. Men det garanterer ikke umiddelbare svar på våre bønner.

Abrahams hjerte synes å ha vært på rett plass lenge før Sara unnfanget Isak og før de fikk sitt lovede land. Himmelen hadde andre hensikter å oppfylle først. Disse hensiktene inkluderte ikke bare å bygge Abraham og Saras tro, men også å lære dem evige sannheter som de delte med andre på sin lange omvei til landet som var beredt for dem. Herrens forsinkelser virker ofte lange, og noen varer livet ut. Men de er alltid beregnet på å velsigne. De trenger aldri å være tider med ensomhet eller sorg eller utålmodighet.

Selv om hans tid ikke alltid er vår tid, kan vi være sikre på at Herren holder sine løfter. For alle dere som nå føler at han er vanskelig å nå, vitner

jeg om at den dagen kommer da vi alle skal se ham ansikt til ansikt. Akkurat som det nå ikke er noe som tilslører hans utsikt til oss, vil det ikke være noe som tilslører vår utsikt til ham. Vi vil alle stå foran ham, i egen person. Som mitt barnebarn, ønsker vi å se Jesus Kristus nå, men vår sikre gjenforening med ham ved dommens skranke vil være mer behagelig hvis vi først gjør de tingene som gjør ham like kjent for oss som vi er for ham. Når vi tjener ham, blir vi som ham, og vi føler oss nærmere ham når vi nærmer oss den dagen da ingenting vil skjule vår utsikt.

Bevegelsen i retning av Gud kan være kontinuerlig. "Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt,"⁷ sier Frelseren. Så forteller han oss hvordan:

"For jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst, og dere gav meg å drikke. Jeg var fremmed, og dere tok imot meg.

Jeg var naken, og dere kledde meg. Jeg var syk, og dere så til meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg.

Da skal de rettferdige svare ham og si: Herre, når så vi deg sulten og gav deg mat, eller tørst og gav deg å drikke?

Når så vi deg fremmed og tok imot deg, eller naken og gav deg klær?

Når så vi deg syk eller i fengsel og kom til deg?

Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg."⁸

Når vi gjør det han vil vi skal gjøre for hans Faders barn, anser Herren det som barmhjertighet mot ham, og vi vil føle oss nærmere ham når vi føler hans kjærlighet og anerkjennelse. Med tiden vil vi bli som ham og vil tenke på dommens dag med glad forventning.

Den tronhimmel som synes å skjule dere fra Gud, kan være menneskefrykt, snarere enn dette ønsket om å tjene andre. Frelserens eneste motivasjon var å hjelpe folk. Mange av dere har, i likhet med meg, følt frykt for å ta kontakt med noen dere har fornærmet, eller som har såret dere. Og likevel har jeg sett Herren smelte hjerter

gang på gang, inkludert mitt eget. Derfor utfordrer jeg dere til å gå til noen for Herren, til tross for eventuell frykt dere måtte ha, for å vise kjærlighet og tilgivelse. Jeg lover at når dere gjør det, vil dere føle Frelserens kjærlighet til vedkommende og hans kjærlighet til dere, og den vil ikke synes å komme langt bortefra. For dere kan denne utfordringen være i en familie, den kan være i et lokalsamfunn, eller den kan være i en nasjon.

Men hvis dere går for Herren for å velsigne andre, vil han se og belønne det. Hvis dere gjør dette ofte nok og lenge nok, vil dere føle en forandring i deres natur, gjennom Jesu Kristi forsoning. Ikke bare vil dere føle dere nærmere ham, men dere vil også føle at dere blir stadig mer lik ham. Så, når dere ser ham, slik vi alle vil, vil det være for dere som det var for Moroni, da han sa: "Og nå byr jeg dere alle farvel. Jeg går snart til hvile i Guds paradisi inntil min ånd og mitt legeme igjen skal forenes og jeg skal føres seirende gjennom luften for å møte dere for Den Store Jehovas behagelige domstol, han som er både levendes og dødes evige dommer. Amen."⁹

Hvis vi tjener med tro, ydmykhet og et ønske om å gjøre Guds vilje, vitner jeg om at den store Jehovas domstol vil være behagelig. Vi vil se vår kjærlige Fader og hans Sønn slik de ser oss nå – med fullkommen klarhet og fullkommen kjærlighet. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 121:1.
2. Se Matteus 6:10; Lukas 11:2; 3 Nephi 13:10; Ether 12:29; Lære og pakter 109:44; Moses 4:2.
3. Se Lære og pakter 130:22.
4. Lære og pakter 121:15.
5. Lære og pakter 121:24–25.
6. Lukas 1:38.
7. Matteus 25:34.
8. Matteus 25:35–40.
9. Moroni 10:34.

Av president Boyd K. Packer

President for De tolv apostlers quorum

Forsoningen

Uansett hvor våre medlemmer og misjonærer måtte komme, handler vårt budskap om tro og håp på Frelseren Jesus Kristus.

Mitt budskap er rettet til dem blant oss som lider, tyngnet ned av skyldfølelse og svakhet og svikt, sorg og fortvilelse.

I 1971 ble jeg sendt til stavskonferanser på Vest-Samoa, blant annet for å organisere en ny stav på øya Upolo. Etter noen intervjuer chartret vi et lite fly til øya Savai'i for å holde en stavskonferanse der. Flyet landet på en gresslette i Faala og skulle returnere neste ettermiddag for å bringe oss tilbake til Upolo.

Den dagen vi skulle returnere fra Savai'i, regnet det. Vi visste at flyet ikke kunne lande på det våte jordet, så vi kjørte til vestenden av øya hvor det var en slags rullebane på et korallrev. Vi ventet til det ble mørkt, men det kom ikke noe fly. Til slutt hørte vi over radioen at det var storm, og flyet kunne ikke ta av. Vi meldte tilbake over radioen at vi ville komme med båt. Noen skulle møte oss på Mulifanua.

Da vi la ut fra havnen på Savai'i, spurte kapteinen på den 40 fot store båten misjonspresidenten om han hadde en lommelykt. Heldigvis hadde han det, og han ga den til kapteinen som gave. Vi gjennomførte den 21 km lange overfarten til Upolo i svært grov sjø. Ingen av oss skjønte at en voldsom tropisk storm hadde rammet øya, og at vi var på vei rett inn i den.

Vi kom til havnen på Mulifanua. Det var en smal passasje vi måtte gjennom langs revet. Et lys på høyden over stranden og et annet lavere lys markerte den trange passasjen. Når en båt ble manøvrert slik at det ene lyset var over det andre, ville båten ligge riktig til å passere gjennom de farlige skjærene på begge sider av passasjen.

Men den kvelden var det bare ett lys. To eldster ventet på kaien for å møte oss, men overfarten tok mye lenger tid enn vanlig. Etter å ha sett etter tegn til båten vår i flere timer, ble eldstene trette og sovnet, og glemte å slå på det andre, lavere lyset. Dermed var passasjen gjennom revet uklar.

Kapteinen manøvrerte båten som best han kunne mot det øvre lyset på land, mens en av mannskapet holdt den lånte lommelykten foran baugen og speidet etter skjær foran oss. Vi kunne høre dønningene slå over revet. Da vi var nær nok til å se dem med lommelykten, ropte kapteinen febrilsk revers og rygget unna for å prøve på nytt å finne passasjen.

Etter mange forsøk, skjønte han at det ville være umulig å finne den. Alt vi kunne gjøre var å prøve å nå havnen i Apia 64 km unna. Vi var hjelpeløse overfor de voldsomme naturkreftene. Jeg kan ikke huske at jeg noen gang har vært på et så mørkt sted.

Vi kom ingen vei den første timen, selv om motoren gikk på full gass. Båten kjempet seg opp et fjell av en bølge, for så å stoppe i utmattelse på toppen med propellene oppe av vannet. Vibrasjonen fra propellene ristet nesten båten i stykker, før den skled ned på den andre siden.

Vi lå og spriket med armer og ben over lasterommet, og holdt oss fast med hendene på den ene siden, med tærne fastlåst på den andre for å unngå å bli skylt overbord. Bror Mark Littleford mistet taket og ble slengt mot den lave jernrelingen. Han fikk et kutt i hodet, men relingen hindret ham i å bli skylt bort.

Omsider kom vi videre, og ved dag gry kom vi endelig inn i havnen på Apia. Båtene ble surret fast i hverandre for sikkerhets skyld. De lå flere i bredden ved kaien. Vi krøp over dem, og prøvde ikke å forstyrre dem som sov på dekk. Vi kom oss til Pesega, tørket klærne våre og satte kursen for Vailuutai for å organisere den nye staven.

Jeg vet ikke hvem som hadde ventet på oss på stranden i Mulifanua. Jeg nektet å la dem fortelle meg det. Men det er sant at uten det lavere lyset kunne vi alle ha gått tapt.

I vår salmebok har vi en svært gammel og sjelden sunget salme som har svært spesiell betydning for meg.

*Sendt er Gud vår Faders nåde
ned fra himmelen til deg,
men til oss er gitt å råde
over lys på livets vei.
La ditt lys for alltid brenne
som en sol på livets hav,
for så mange det kan hende
frelses kan fra stormens kav.*

*Syndens mørke natt seg senker,
havet raser, bølger slår.
Ivrig øyne speider, søker
etter lys så havn de når.*

*Hold din lampe alltid rede,
mange søker etter lys,
prøve vil i storm her nede
å nå dit hvor frelse bys.¹*

Jeg taler i dag til dem som kan ha gått seg vill og søker etter det lavere lys for å finne veien tilbake.

Vi forsto fra begynnelsen av at i jordelivet ville vi være mindre enn fullkomne. Det var ikke forventet at vi skulle leve uten å overtre en og annen lov.

“For det naturlige menneske er en fiende av Gud og har vært det fra Adams fall og vil evindeligg og alltid være det, med mindre det føyer seg etter Den Hellige Ånds tilskyndelser og avlegger det naturlige menneske og blir en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning.”²

Av Den kostelige perle forstår vi at “intet urent kan bo [i Guds rikel]”,³ så det ble tilveiebragt en mulighet for alle som synder, til å omvende seg og bli verdige til vår himmelske Faders nærhet igjen.

En Mellommann, en Forløser, ble valgt, en som ville leve sitt liv fullkomment, uten å begå synd, og tilby “seg selv som et offer for synd for alle dem som har et sønderknust hjerte

og en angrende ånd, og for ingen andre kan lovens krav oppfylles”.⁴

Når det gjelder betydningen av forsoning, lærer vi i Alma: “For en forsoning må nødvendigvis bli utført, ... ellers må hele menneskeheten uunngåelig gå til grunne.”⁵

Har dere ikke gjort noen feil, trenger dere ikke forsoning. Hvis dere har gjort feil, og det har vi alle i større eller mindre grad, da har dere et enormt behov for å finne ut hvordan de kan bli slettet, slik at dere ikke lenger er i mørket.

“[Jesus Kristus] er verdens lys og liv.”⁶ Når vi fester blikket på hans læresetninger, vil vi bli ledet til den åndelige trygghets havn.

Tredje trosartikkel lyder: “Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser.”⁷

President Joseph F. Smith har sagt: “Menneskene kan ikke tilgi sine egne synder. De kan ikke rense seg selv fra følgene av sine synder. Menneskene kan holde opp å synde og for fremtiden gjøre det som er riktig, og så langt er deres handlinger antagelige for Herren og verd å komme i betraktning. Men hvem skal rette opp det gale de har gjort mot seg selv og andre, og som det synes umulig for dem å rette opp selv? Ved Jesu Kristi forsoning skal den angrendes synder bli vasket bort. Om de er skarlagensrøde, skal de bli hvite som ull [se Jesaja 1:18]. Dette er det løfte som er gitt dere.”⁸

Vi vet ikke nøyaktig hvordan Herren utførte forsoningen. Men vi vet at korsfestelsens grusomme tortur bare var en del av den forferdelige smerten som begynte i Getsemane – dette hellige sted for lidelse – og ble avsluttet på Golgata.

Lukas skriver:

“Han slet seg fra dem, omtrent så langt som et steinkast. Der

falt han på kne, bad og sa:

Far, om du vil, så la denne kalk gå meg forbi! Men la ikke min vilje skje, bare din.

Da viste en engel fra himmelen seg for ham og styrket ham.

Og han kom i dødsangst og bad enda mer inntrengende, og svetten hans ble som bloddråper som falt ned på jorden.”⁹

Så vidt jeg vet, er det bare én beretning med Frelserens egne ord som beskriver hva han utholdt i Getsemane. Åpenbaringen lyder:

“For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.

Men hvis de ikke vil omvende seg, må de lide likesom jeg.

Hvilken lidelse fikk meg, ja, Gud, den største av alle, til å skjelve av smerte og til å blø fra hver pore.”¹⁰

I livet kan det hende at dere har gått steder dere aldri skulle ha gått og gjort ting dere aldri skulle ha gjort. Hvis dere vil vende dere bort fra synden, vil dere være i stand til en dag å kjenne

den fred som kommer ved å følge veien til fullstendig omvendelse.

Uansett hva våre overtredelser har vært, uansett hvor mye våre handlinger kan ha skadet andre, kan hele denne skylden bli slettet. For meg er kanskje de vakreste ordene i hele Skriften da Herren sa: “Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.”¹¹

Dette er Jesu Kristi evangeliums og forsoningens løfte: å ta alle som kommer, alle som vil bli med, og sende dem gjennom en opplevelse, slik at de på slutten av sitt liv kan gå gjennom sløret etter å ha omvendt seg fra sine synder og etter å ha blitt vasket rene ved Kristi blod.¹²

Det er dette siste-dagers-hellige gjør over hele verden. Det er Lyset vi tilbyr dem som er i mørket og har kommet på avveie. Uansett hvor våre medlemmer og misjonærer måtte komme, handler vårt budskap om tro og håp på Frelseren Jesus Kristus.

President Joseph Fielding Smith skrev teksten til salmen “Synes veien

deg lang”. Han var en god venn av meg. Den inneholder oppmuntring og et løfte til dem som søker å følge Frelserens lære:

*Synes veien deg lang,
er den stenet og grå,
gror der torner og tistler iblant?
Blir din fot øm og sår
ifra stener og skår,
trettedagen når heten deg fant?*

*Er ditt hjerte og sinn
fylt av sorger og nød
mens du sliter med arbeid og plikt?
Synes byrden deg tung
som du dagligen bær’,
er det ingen som hjelp kan deg gi?*

*I ditt hjerte fatt mot
på den vei du har valgt,
det er én som vil sende deg hjelp!
Så, se opp og vær glad,
og hold fast ved hans hånd,
han vil løfte og lede deg hjem.*

*I det land, hellig, rent,
all bekymring er endt,
og din sjel da er rensset fra synd.
Ingen tårer er der,
ingen sorger er nær,
ta hans hånd og med ham
gå der inn.¹³*

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “Sendt er Gud vår Faders nåde”, *Salmer*, nr. 196.
2. Mosiah 3:19.
3. Moses 6:57.
4. 2 Nephi 2:7.
5. Alma 34:9.
6. Mosiah 16:9.
7. 3. trosartikkel.
8. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph F. Smith* (1998), 99–100.
9. Lukas 22:41–44.
10. Lære og pakter 19:16–18.
11. Lære og pakter 58:42.
12. Se Johannes’ åpenbaring 1:5.
13. “Synes veien deg lang”, *Salmer og sanger*, nr. 100.

Av Linda K. Burton

Hjelpeforeningens generalsekretær

Først iaktta, så tjene

Med øvelse kan hver enkelt av oss bli mer lik Frelseren når vi tjener Guds barn.

Et av de største bevisene vi har på at vår kjære profet, president Thomas S. Monson, er Herrens utvalgte tjener, er at han har lært å følge Frelserens eksempel – ved å tjene enkeltvis, én og én. De av oss som har gått ned i dåpens vann, har inngått pakt om å gjøre det samme. Vi har inngått pakt om å “alltid minnes [Frelseren] og holde hans bud”,¹ og han har sagt: “Dette er mitt bud at dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.”²

Legg merke til hvordan følgende ord av president Monson inkluderer den samme oppfordringen: “Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet... Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle.”³

Hørte dere den – oppfordringen om å elske hverandre? For noen faller det ikke lett å tjene eller hjelpe én og én, ifølge Frelserens eksempel. Men med øvelse kan hver enkelt av oss bli mer lik Frelseren når vi tjener Guds barn. For å hjelpe oss å bli bedre til å elske hverandre, vil jeg gjerne foreslå fire ord vi må huske: “Først iaktta, så tjene.”

For nesten 40 år siden dro min mann og jeg til templet for vårt

fredagsstevnemøte. Vi hadde vært gift bare en kort tid, og jeg var nervøs fordi dette bare var min andre gang som nygift. En søster som satt ved siden av meg, må ha lagt merke til det. Hun lente seg over og hvisket ærbødig: “Ikke bekymre deg. Jeg skal hjelpe deg.” Min frykt ble roet, og jeg var i stand til å nyte resten av tempelsesjonen. Hun iakttok først, for så å tjene.

Vi er alle oppfordret til å følge Jesu lære og tjene andre. Denne oppfordringen er ikke begrenset til engleaktige søstre. Mens jeg gir dere noen dagligdagse eksempler på medlemmer som har lært å først iaktta og så tjene, skulle dere lytte etter de av Jesu læresetninger de illustrerer.

Et seks år gammelt Primær-barn sa: “Da jeg ble valgt til å være klassehjelper, kunne jeg velge en venn som kunne hjelpe meg. Jeg valgte [en gutt i klassen som mobbet meg] fordi han aldri blir valgt av andre. Jeg ønsket at han skulle føle seg bra.”⁴

Hva var det dette barnet iakttok? Han la merke til at klassens bølge aldri ble valgt. Hva gjorde han for å tjene? Han valgte ham ganske enkelt til å være hans venn som klassehjelper. Jesus sa: “Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør vel imot dem som hater dere.”⁵

I én menighet iakttok først bærere av Det aronske prestedømme, og nå tjener de på en meningsfull måte. Hver uke kommer de unge mennene tidlig og står utenfor møtehuset, i regn, snø eller hete, og venter på de mange eldre medlemmene i menigheten. De løfter rullestoler og rullatorer ut av biler, gir solide armer å holde i og leier tålmodig de gråhårede eldre inn i bygningen. De gjør virkelig sin plikt overfor Gud. Når de iakttar, for så å tjene, er de levende eksempler på Frelserens læresetning: "Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg."⁶ Når det nye undervisningsmateriellet for ungdom tas i bruk, vil øynene til disse unge mennene utvilsomt bli åpnet for enda flere muligheter til å tjene på en Kristus-lignende måte.

Å iaktta og tjene krever noen ganger stor innsats. En inspirert ung kvinne ved navn Alexandria la merke til at hennes kusine Madison ikke klarte å fullføre sine egne krav til

Personlig fremgang fordi hun led av alvorlig autisme. Alexandria samlet de unge kvinnene i menigheten, rådførte seg med sine ledere og bestemte seg for å gjøre noe for Maddy som hun ikke kunne gjøre selv. Hver av de unge kvinnene fullførte en del av Personlig fremgang-aktivitetene og -prosjektene stedfortredende for å gjøre Maddy i stand til å motta sin egen medaljong.⁷

Disse unge kvinnene vil utvikle seg godt til sine roller som mødre og søstre i Hjelpeforeningen fordi de lærer først å iaktta og så tjene på kjærlige måter.

President Monson har minnet oss på at nestekjærlighet, "Kristi rene kjærlighet"⁸ – eller med andre ord å iaktta og tjene – "kommer til uttrykk når en eldre enke blir husket og tatt med til menighetens aktiviteter" og "når en søster som sitter alene i Hjelpeforeningen, får innbydelsen: 'Kom, sitt her hos oss.'⁹ Den gylne regel gjelder her: "Derfor, alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, det skulle dere også gjøre mot dem."¹⁰

En observant ektemann tjente på to viktige måter. Han forteller:

"Jeg hjalp min hustru en søndag med hennes Primær-klasse, som var full av energiske syvåringer. Da Primærs samlingsstund begynte, la jeg merke til at et av klassemedlemmene krøp sammen i stolen og tydeligvis ikke følte seg vel. Ånden hvisket til meg at hun trengte trøst, så jeg satte meg ved siden av henne og spurte varsomt hva som var galt. Hun svarte ikke..., så jeg begynte å synge lavt for henne.

Primær-barna holdt på å lære en ny sang, og da vi sang 'Hvis jeg lytter med mitt hjerte, hører jeg Hans røst', begynte jeg å føle at jeg ble fylt med utrolig kraftig lys og varme... Jeg fikk et personlig vitnesbyrd om vår Frelseres kjærlighet til henne ... og til meg... Jeg lærte at vi er [Frelserens] hender når vi tjener den ene."¹¹

Ikke bare la denne Kristus-lignende mannen merke til behovet for å hjelpe sin hustru med en klasse full av

energiske syvåringer. Han utførte også individuell tjeneste for et barn i nød. Han fulgte Frelseren, som sa: “De gjerninger som dere har sett meg gjøre, de skal dere også gjøre.”¹²

Nylig åpnet en flom mange muligheter for Jesu Kristi disipler til først å iakttå og så tjene. Menn, kvinner, tenåringer og barn så bedrifter og boliger som var ødelagt, og slapp alt for å bidra til å rydde opp og reparere skadede bygninger. Noen så behovet for å hjelpe til med den overveldende oppgaven å vaske skittentøy. Andre tørket møysommelig av fotografier, juridiske dokumenter, brev og andre viktige papirer, for så forsiktig å henge dem ut til tørk for å bevare det de kunne. Å iakttå og så tjene er ikke alltid praktisk og passer ikke alltid inn i vår egen timeplan.

Hvilket sted er bedre å først iakttå og så tjene på enn hjemmet? Et eksempel fra eldste Richard G. Scotts liv illustrerer dette:

“En natt våknet vår lille hjertesyke sønn Richard gråtende... Det var som regel min hustru som sto opp for å ta seg av et gråtende barn, men denne gangen sa jeg: ‘Jeg skal ta meg av ham.’

På grunn av hjertefeilen banket det lille hjertet hans voldsomt når han gråt. Han kastet opp og sølte til sengetøyet. Den natten holdt jeg ham tett inntil meg for å prøve å senke pulsen hans og få ham til å slutte å gråte mens jeg skiftet klærne og sengetøyet hans. Jeg holdt ham til han sovnet. Jeg visste ikke da at han kom til å dø bare noen måneder senere. Jeg vil alltid huske da jeg holdt ham i armene mine den natten.”¹³

Jesus sa: “Den som vil være stor blant dere, han skal være de andres tjener.”¹⁴

Noen ganger blir vi fristet til å tjene på en måte som vi ønsker å tjene på, og ikke nødvendigvis på den måten

som det er behov for i øyeblikket. Da eldste Robert D. Hales underviste i prinsippet om fremtidsrettet livsførsel, ga han et eksempel på å kjøpe en gave til sin hustru. Hun spurte: “Kjøper du den til meg eller til deg selv?”¹⁵ Hvis vi anvender dette spørsmålet på oss selv og spør: “Gjør jeg dette for Frelseren, eller gjør jeg dette for meg?” vil vår tjeneste trolig ligne mer på Frelserens tjenestegjerning. Frelseren spurte, og det samme skulle vi: “Hva vil dere jeg skal gjøre for dere?”¹⁶

For noen uker siden var jeg oppjaget og utkjørt, med for mange gjøremål på listen. Jeg hadde håpet å gå i templet den dagen, men følte at det ble for travelt. Så snart som tanken på å være for opptatt for tempeltjeneste streifet meg, vekket det meg til hva jeg hadde størst behov for å gjøre. Jeg forlot kontoret mitt for å gå over til Salt Lake tempel, og lurte på når jeg skulle gjenvinne den tapte tiden. Heldigvis er Herren tålmodig og barmhjertig og lærte meg en vakker lærdom den dagen.

Da jeg satte meg ned i sesjonsrommet, lente en ung søster seg mot meg og hvisket ærbødig: “Jeg er veldig nervøs. Dette er bare min andre gang i templet. Kan du hjelpe meg?” Hvordan kunne hun ha visst

at disse ordene var akkurat det jeg trengte å høre? Hun visste det ikke, men vår himmelske Fader visste det. Han hadde sett mitt største behov. Jeg trengte å tjene. Han tilskyndet denne ydmyke unge søsteren til å tjene meg ved å be meg om å tjene henne. Jeg kan forsikre dere om at jeg var den som fikk størst nytte av det.

Jeg anerkjenner med dyp takknemlighet de mange Kristus-lignende mennesker som har hjulpet vår familie i årenes løp. Jeg uttrykker dyptfølt takknemlighet til min kjære mann og familie, som tjener uselvvisk og med stor kjærlighet.

Måtte vi alle søke å iakttå først og så tjene. Når vi gjør det, holder vi pakter, og vår tjeneste vil, i likhet med president Monsons være bevis på vårt disippelskap. Jeg vet at Frelseren lever. Hans forsoning gjør oss i stand til å etterleve hans læresetninger. Jeg vet at president Monson er vår profet i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 20:77.
2. Johannes 15:12.
3. Thomas S. Monson, “Hva har jeg gjort for noen i dag?” *Liahona*, nov. 2009, 86.
4. Canyon H., “A Good Choice,” *Friend*, jan. 2012, 31.
5. Matteus 5:44.
6. Matteus 25:40.
7. Se “For Madison,” [lds.org/youth/video/for-madison](https://www.lds.org/youth/video/for-madison).
8. Moroni 7:47.
9. Thomas S. Monson, “Kjærlighet svikter aldri,” *Liahona*, nov. 2010, 125; se også *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 101.
10. 3 Nephi 14:12.
11. Al VanLeeuwen, “Tjeneste for den ene,” *Liahona*, aug. 2012, 19; se også Sally DeFord, “Hvis jeg lytter med mitt hjerte,” *Utkast til samlingsstunder 2011*, 28.
12. 3 Nephi 27:21.
13. Richard G. Scott, “Ekteskapets evige velsignelser,” *Liahona*, mai 2011, 96.
14. Matteus 20:26.
15. Robert D. Hales, “Fremtidsrettede forsørgere, timelig og åndelig,” *Liahona*, mai 2009, 9.
16. Matteus 20:32.

Av **eldste Walter F. González**
i De syttis presidentskap

Å lære med vårt hjerte

En måte å komme til Kristus på er ved å søke å lære grunnleggende sannheter med vårt hjerte.

“[K]om] til meg så dere [kan] føle og se.”¹ Dette var en befaling Frelseren ga de tidlige innbyggerne i oldtidens Amerika. De følte med sine hender og så med sine øyne at Jesus var Kristus. Denne befalingen er like viktig for oss i dag som den var for dem på deres tid. Når vi kommer til Kristus, kan vi føle og “vite med sikkerhet”² – ikke med våre hender og øyne, men med hele vårt hjerte og sinn – at Jesus er Kristus.

En måte å komme til Kristus på er ved å søke å lære grunnleggende sannheter med vårt hjerte. Når vi gjør det, vil inntrykk som kommer fra Gud, gi oss kunnskap som vi ikke kan få på noen annen måte. Apostelen Peter visste med sikkerhet at Jesus var Messias, Sønn av den levende Gud. Frelseren forklarte at kilden til Peters kunnskap ikke var “kjøtt og blod ... men [hans] Far i himmelen”.³

Profeten Abinadi forklarte hvilken betydning følelser som kommer fra Gud til vårt hjerte, har. Han sa at vi ikke kan forstå Skriftene fullt ut med mindre vi anvender vårt hjerte for å forstå.⁴

Denne sannheten ble godt uttrykt i en barnebok, *Den lille prinsen* av Antoine de Saint-Exupéry. I historien ble den lille prinsen venn med en

rev. Da de tok avskjed, delte reven en hemmelighet med den lille prinsen. Han sa: “Her er min hemmelighet ... Det er bare med hjertet man kan se riktig. Det som er vesentlig er usynlig for øyet.”⁵

Åtti-åtte år gamle bror Thomas Coelho er et godt eksempel på en som så viktige ting med sitt hjerte. Han var et trofast medlem av vårt høyråd i Paysandú i Uruguay. Før han sluttet seg til Kirken, ble han utsatt for en ulykke mens han kjørte motorsykkel. Mens han lå på bakken ute av stand til å reise seg, hjalp to av våre misjonærer ham opp og tilbake til hans hjem. Han sa at han følte noe spesielt da misjonærene kom ham til unnsetning. Senere opplevde han igjen sterke følelser når misjonærene underviste ham. Virkningen av disse følelsene var slik at han leste Mormons bok fra perm til perm i løpet av få dager. Han ble døpt og har utført tjeneste utrettelig fra den dagen av. Jeg husker at han kjørte motorsykkelen sin opp og ned gatene i byen vår, selv de kalde og regnfulle vintrene, for å bringe andre til kirken så de kunne føle, se og vite med sikkerhet slik han gjorde.

I dag, omgitt av så mye informasjon, tror vi kanskje at vi kan finne alt vi trenger å vite ved å søke på

millioner av nettsider. Vi kan finne god og dårlig informasjon på nettet, men informasjon alene er ikke nok. Gud har gitt oss en annen kilde til større kunnskap,⁶ kunnskap sendt fra himmelen. Vår himmelske Fader kan gi oss slik kunnskap når vi søker på det himmelske nett i vårt hjerte og sinn. Profeten Joseph Smith sa at han hadde “den eldste boken i [sitt] hjerte, nemlig Den hellige ånds gave”.⁷

Vi får tilgang til denne celestiale kilde når vi gjør ting som å lese Skriftene, lytte til profetene og be. Det er også viktig å ta seg tid til å være stille⁸ og føle og følge de himmelske tilskyndelser. Når vi gjør dette, vil vi “føle og se” ting som ikke kan læres med moderne teknologi. Når vi har fått litt erfaring med å søke på dette himmelske nettet, vil vi skjelne sannheten, også når vi leser verdslig historie eller andre emner. De oppriktige sannhetssøkere vil vite sannheten i alle ting ved Den hellige ånds kraft.⁹

Så en liten advarsel: Tilgang til dette himmelske nett blir hemmet av å synde og glemme Herren. Nephi fortalte sine brødre at de ikke kunne “føle [Herrens] ord” fordi de var “snare til å gjøre misgjerninger [og] sene til å huske Herren”.¹⁰ Misgjerninger hemmer vår evne til å se, føle og elske andre. Når vi er snare til å huske Herren ved å be “med all hjertets iver”¹¹ og bringe åndelige opplevelser til vår erindring, utvider vi vår evne til å se og føle det som hører Kristus til. Nå spør jeg dere:

- Husker dere den fred dere følte da dere, etter stor trengsel, ropte til Faderen i mektig bønn?
- Husker dere å ha endret listen over planlagte gjøremål for å følge en tilskyndelse i hjertet?

Barcelona, Spania

De store menn i Mormons bok pleiet tilgang til en større kunnskap ved å bringe viktige åndelige opplevelser til sin erindring. Alma styrket sine barn ved å minne dem om sin omvendelse.¹² Helaman lærte Nephi og Lehi å huske – å huske at det var på Kristi klippe de måtte bygge sin grunnvoll slik at djevlen ikke ville ha noen makt over dem.¹³ Vi må gjøre det samme. Å huske Gud hjelper oss å føle og leve. Dette gir dypere mening til kong Benjamins ord: “Du menneske, husk nå dette, og gå ikke til grunne.”¹⁴

Et av de helligste minnene jeg setter høyt, er den følelsen jeg fikk da jeg forsto at Mormons bok var Guds ord. Jeg lærte at vi kan oppleve en glede som ord ikke kan uttrykke. Samme dag, på mine knær, følte og visste jeg med sikkerhet ting som jeg ikke kunne ha lært på annen måte. Et slikt minne er grunn til evig takknemlighet og styrker meg i vanskelige tider.

De som mottar kunnskap, ikke av kjøtt og blod, men av vår himmelske Fader, vet med sikkerhet at Jesus er Kristus og at dette er hans kirke. Denne kunnskapen gir styrke til å gjøre nødvendige endringer for å komme til Kristus. Av denne grunn inviterer vi

hver eneste sjel til å bli døpt, omvendende seg og vende seg til ham.¹⁵

Ved å komme til Kristus kan enhver sjel se, føle og vite med sikkerhet at Kristus led og sonet for våre synder så vi kan få evig liv. Hvis vi omvender oss, slipper vi å lide unødig.¹⁶ Takket være ham kan sårede sjeler bli helbredet og knuste hjerter bøtes. Det er ingen byrde som han ikke kan lette eller fjerne. Han vet om våre skrøpeligheter og sykdommer. Jeg lover og vitner om at når alle dører synes å være lukket, når alt annet synes å gå galt, vil ikke Han svikte dere. Kristus vil hjelpe og er veien ut enten kampen er mot avhengighet, depresjon eller noe annet. Han vet “hvordan han skal hjelpe sitt folk”.¹⁷ Ekteskap og familier som sliter, uansett grunn – økonomiske utfordringer, dårlig medieinnflytelse eller situasjoner i familien – vil føle en beroligende innflytelse fra himmelen. Det er betryggende å “føle og se” at han sto opp fra de døde “med legedom i sine vinger”,¹⁸ at på grunn av ham vil vi igjen få møte og omfavne de kjære som har gått bort. Uten tvil blir vår omvendelse til ham belønnet med vår helbredelse.¹⁹

Jeg vet med sikkerhet at alt dette er sant. Av denne grunn slutter jeg meg til de tidlige innbyggerne i oldtidens

Amerika, som utbrøt: “Hosianna! Velsignet være Den Aller Høyeste Guds navn!”²⁰ Han gir oss frelse. Jeg bærer vitnesbyrd om at Jesus er Kristus, den hellige Messias. Han er Hærskarenes Herre, vår Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 3 Nephi 18:25.
2. 3 Nephi 11:15.
3. Se Matteus 16:16–17.
4. Se Mosiah 12:27.
5. Antoine de Saint-Exupéry, *The Little Prince*, overs. til eng. Katherine Woods (1971), 87.
6. Se Ether 4:13.
7. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 131.
8. Se Lære og pakter 101:16.
9. Se Moroni 10:3–5.
10. 1 Nephi 17:45.
11. Moroni 7:48.
12. Se Alma 36:5–24; 38:6–9.
13. Se Helaman 5:12.
14. Mosiah 4:30.
15. Se 3 Nephi 9:13.
16. Se Lære og pakter 19:16.
17. Alma 7:12.
18. 2 Nephi 25:13; se også 3 Nephi 25:2.
19. Se 2 Nephi 16:10; 3 Nephi 9:13.
20. Se 3 Nephi 11:15–17.

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostlers quorum

Det første og største bud

Gjennom et liv som hengivne disipler skal vi vise vår kjærlighet til Herren.

Det er nesten ingen gruppe i historien som jeg har mer sympati for, enn jeg har for de elleve gjenværende apostler umiddelbart etter verdens Frelzers død. Jeg tror vi noen ganger glemmer hvor uerfarne de fortsatt var og hvor totalt avhengige av Jesus de av nødvendighet hadde vært. Til dem hadde han sagt: "Så lang en tid har jeg vært hos dere, og du kjenner meg ikke ...?"¹

Men fra deres ståsted hadde han naturligvis langt fra vært sammen med dem lenge nok. Tre år er ikke lang tid til å kalle et helt quorum av tolv apostler fra en håndfull nye konvertitter, rense dem for feilaktige gamle handlemåter, lære dem underverkene i Jesu Kristi evangelium og deretter la dem videreføre arbeidet inntil de også ble drept. Ganske svimlende utsikter for en gruppe nylig ordinerte eldster –

spesielt den delen hvor de blir overlatt til seg selv. Gjentatte ganger hadde Jesus forsøkt å fortelle dem at han *ikke* alltid ville være fysisk sammen med dem, men enten kunne de ikke eller ville de ikke forstå en så opprivende tanke. Markus skriver:

"Han lærte sine disipler og sa til dem: Menneskesønnen skal overgis i menneskers hender, og de skal slå ham i hjel, og når han er ihjelslått, skal han oppstå tre dager etter.

Men de skjønte ikke det han sa, og de våget ikke å spørre ham."²

Så, etter så kort tid til å lære og enda kortere tid til å forberede seg, skjedde det utenkelige, det utrolige var sant. Deres Herre og Mester, deres Rådgiver og konge ble korsfestet. Hans jordiske virke var over, og den strevende lille kirken han hadde grunnlagt, virket dømt til hån og utryddelse. Hans apostler så ham i hans oppstandne tilstand, men dette gjorde bare forvirringen større. Da de sikkert må ha undret seg: "Hva gjør vi nå?" søkte de svar hos Peter, seniorapostelen.

Her vil jeg be om overbærenhet når jeg løsriver meg litt fra Skriftene i min skildring av dette ordskiftet. I bunn og grunn sa Peter til sine forbundsfeller: "Brødre, det har vært tre fantastiske år. Ingen av oss kunne ha forestilt oss bare for noen få måneder siden, de mirakler vi har sett og den guddommelighet vi har opplevd. Vi har snakket med, bedt og arbeidet

sammen med selveste Guds Sønn. Vi har vandret sammen med ham og grått sammen med ham, og den grusomme siste natten var det ingen som gråt mer bittert enn jeg. Men det er over. Han har fullført sitt arbeid, og han har oppstått fra graven. Han har utarbeidet sin og vår frelse. Dere spør: 'Hva gjør vi nå?' Jeg har ikke annet å fortelle dere enn at dere går tilbake til deres tidligere liv med glede. 'Jeg går av sted for å fiske!' Og minst seks av de ti andre gjenværende apostlene sa seg enige: "Vi går også med deg!" Johannes, som var en av dem, skriver: "De gikk av sted og steg i båten."³

Men dessverre var ikke fisket særlig godt. Deres første natt tilbake på innsjøen fikk de ingenting – ikke en eneste fisk. Da det så smått begynte å lysne av dag, dro de skuffet mot land, hvor de i det fjerne så en skikkelse som ropte til dem: "Barn, dere skulle vel ikke ha noe fisk?" Tungsindig ga disse apostlene som igjen var blitt fiskere, svaret ingen fisker ønsker å gi. "Vi har ikke fått noe," mumlet de, og for å føye spott til skade ble de kalt "barn".⁴

"Kast garnet på høyre side av båten, så får dere fisk!"⁵ roper den fremmede – og med disse enkle ord begynner gjenkjennelsen å strømme over dem. Bare tre år tidligere hadde disse mennene fisket nettopp på denne innsjøen. Den gangen hadde de også "strevd hele natten og ikke fått noe",⁶ sier Skriftene. Men en galileer på bredden hadde ropt til dem at de skulle kaste ut sine garn, og de trakk "mye fisk",⁷ nok til at garnene sprengetes, nok til å fylle to båter så tungt at de hadde begynt å synke.

Nå var det i ferd med å skje igjen. Disse "barna", som de med rette ble kalt, kastet ivrig sine garn ut, og "nå maktet de ikke å trekke det opp, så

mye fisk var det”.⁸ Johannes sa det innlysende: “Det er Herren.”⁹ Og over kanten av båten hoppet den ukuelige Peter.

Etter et gledelig gjensyn med den oppstandne Jesus, hadde Peter en ordveksling med Frelseren som jeg anser som det avgjørende vendepunkt i den apostoliske tjeneste generelt, og sikkert for Peter personlig, som førte denne klippen av en mann inn i et majestetisk liv viet til tjeneste og ledelse. Idet han så på deres medtatte, små båter, deres frynsete garn og en fantastisk haug med 153 fisker, sa Jesus til sin seniorapostel: “Peter, elsker du meg mer enn du elsker alt dette?” Peter svarte: “Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær.”¹⁰

Frelseren svarer, men fortsetter å se inn i øynene til sin disippel og sier igjen: “Peter, elsker du meg?” Utvilsomt litt forvirret på grunn av repetisjonen av spørsmålet, svarer den store fisker nok en gang: “Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær.”¹¹

Frelseren gir igjen et kort svar, men med uopphørlig gransking spør han for tredje gang: “Peter, elsker du meg?” Nå føler Peter seg sikkert virkelig utilpass. Kanskje husker han da han bare få dager tidligere hadde blitt stilt et annet spørsmål tre ganger, og hadde svart like ettertrykkelig – men nektende. Eller kanskje han begynte å lure på om han misforsto Mesterlærerens spørsmål. Eller kanskje han gransket sitt hjerte for å finne en ærlig bekreftelse på svaret han hadde gitt så lett, nesten automatisk. Uansett hva han følte, sa Peter for tredje gang: “Herre, ... du vet at jeg har deg kjær.”¹²

Da svarte Jesus (og jeg er klar over at jeg gir min egen utdypning av Skriften) noe sånt som: “Peter, hvorfor er du da her? Hvorfor er vi tilbake på den samme bredden, med de samme gartene og har denne samme samtalen?

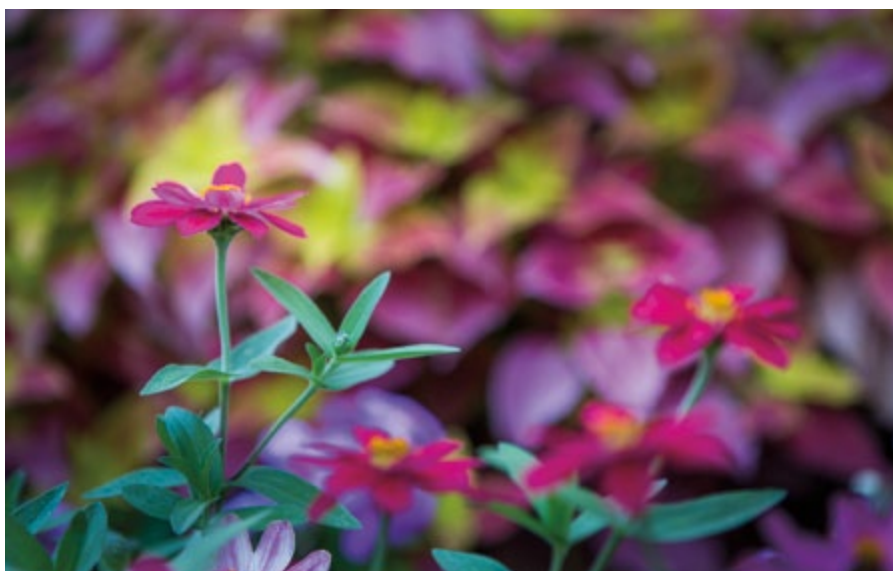
Var det ikke opplagt da og er det ikke opplagt nå at hvis jeg ønsker fisk, kan jeg skaffe fisk? Det jeg trenger, Peter, er disipler – og jeg trenger dem for alltid. Jeg trenger noen til å fø mine får og redde mine lam. Jeg trenger noen til å forkynne mitt evangelium og forsvare min tro. Jeg trenger noen som elsker meg, virkelig elsker meg, og elsker det vår Fader i himmelen har befalt meg å gjøre. Vårt budskap er ikke kraftløst. Det er ingen flyktig oppgave. Den er ikke uheldig. Den er ikke håpløs. Heller ikke kan den henvises til historiens askehaug. Det er den allmektige Guds verk, og det vil forandre verden. Så, Peter, for annen og antageligvis siste gang, ber jeg deg om å forlate alt dette og gå og undervise og vitne, arbeide og tjene lojalt til den dag da de vil gjøre med deg nøyaktig hva de gjorde med meg.”

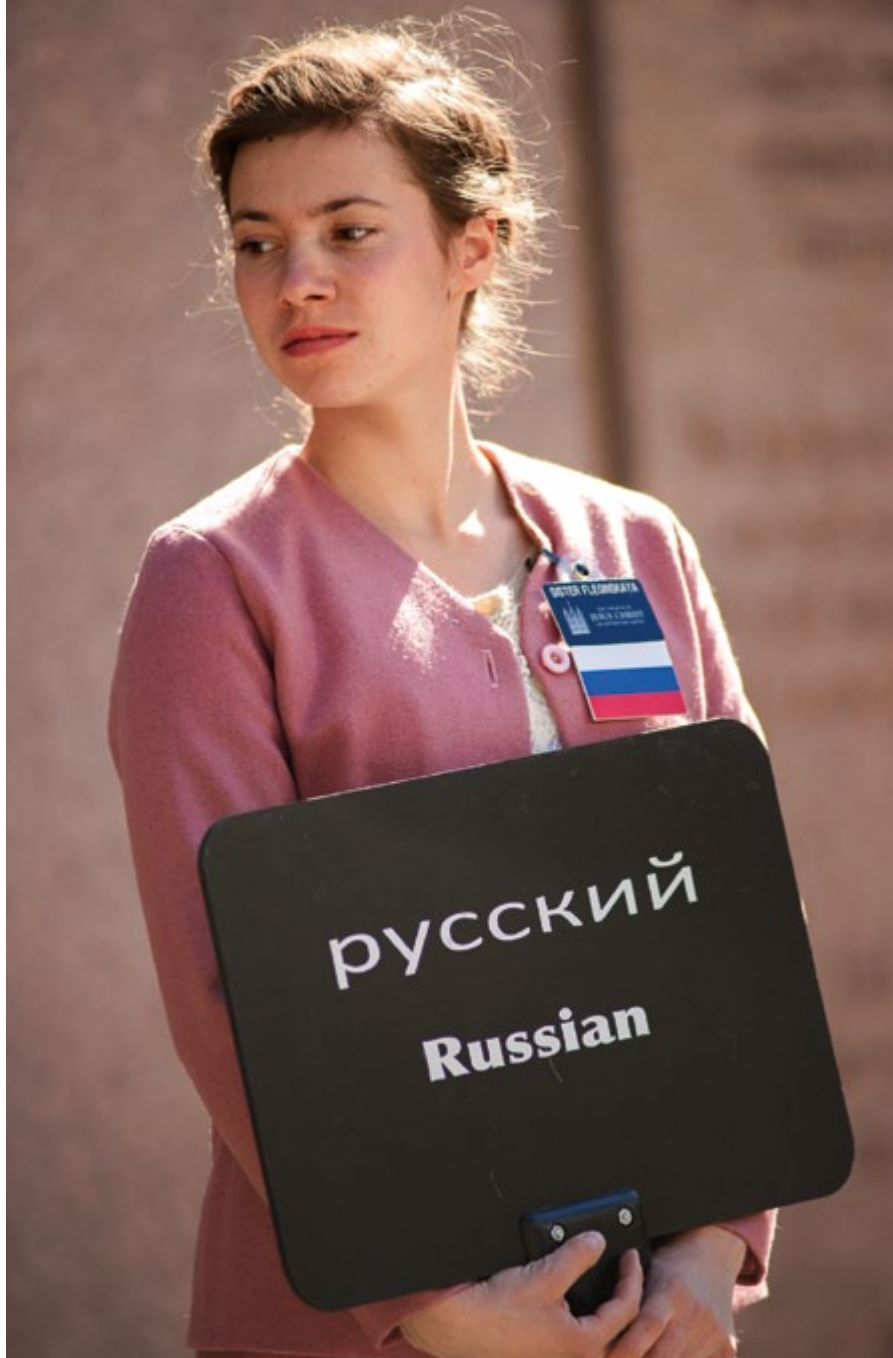
Da han så henvendte seg til alle apostlene, kan han godt ha sagt noe sånt som: “Var dere like blinde som de skriftlærde og fariseerne? Som Herodes og Pilatus? Trodde dere, slik de tror, at dette verket kan stanses bare ved å drepe meg? Trodde dere,

slik de tror, at korset og naglene og graven var slutten på det hele, og at alle lykksalig kunne gå tilbake til å være det dere var før? Barn, gjorde ikke mitt liv og min kjærlighet større inntrykk på dere enn som så?”

Mine kjære brødre og søstre, jeg vet ikke nøyaktig hva vår opplevelse vil være på dommens dag, men jeg vil bli svært overrasket om ikke Gud på et eller annet punkt spør oss nøyaktig det Kristus spurte Peter om: “Elsket du meg?” Jeg tror han vil ønske å vite om vi i vår svært jordiske, svært utilstrekkelige og iblant barnslig forståelse av ting, i det minste forsto *ett* bud, det største og første av dem alle – “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.”¹³ Og hvis vi i et slikt øyeblikk kan stamme frem: “Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær,” da vil han kanskje minne oss på at det fremste kjennetegn på kjærlighet alltid er lojalitet.

“Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud,”¹⁴ sa Jesus. Så vi har naboer å velsigne, barn å beskytte, de fattige å løfte opp og sannheten

garn. Vi ber dere komme tilbake, være trofaste, elske Gud og hjelpe til. Jeg inkluderer i denne oppfordringen til trofasthet enhver hjemvendt misjonær som noensinne har stått i en døpefont og med armen i rett vinkel sagt: "Med fullmakt fra Jesus Kristus."¹⁶

Denne fullmakten skulle ha forandret denne konvertitten for alltid, og den skulle helt klart ha forandret dere også for alltid. Til Kirkens ungdom som nærmer seg misjoner og templer og ekteskap, sier vi: "Elsk Gud og hold dere rene for denne generasjons blod og synder. Dere har et monumentalt arbeid å gjøre, understreket av den storartede bekjentgjørelsen president Thomas S. Monson ga oss i går formiddag. Deres Fader i himmelen forventer deres lojalitet og deres kjærlighet i alle faser av livet."

Til alle som kan høre min røst, kommer Kristi røst rungende gjennom alle tidsaldre og spør hver enkelt av oss mens det ennå er tid: "Elsker du meg?" Og for hver og en av oss svarer jeg av all min ære og min sjel: "Ja, Herre, vi elsker deg." Og etter å ha lagt vår "hånd på ploegen",¹⁷ vil vi aldri se oss tilbake før dette arbeidet er fullført og kjærlighet til Gud og vår neste styrer verden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 14:9.
2. Markus 9:31–32.
3. Johannes 21:3.
4. Se Johannes 21:5.
5. Johannes 21:6.
6. Lukas 5:5.
7. Lukas 5:6.
8. Johannes 21:6.
9. Johannes 21:7.
10. Johannes 21:15.
11. Johannes 21:16.
12. Johannes 21:17.
13. Lukas 10:27; se også Matteus 22:37–38.
14. Johannes 14:15.
15. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (1994), 656; se kapittel 62 for mer om den nyopprettede kirkens vanskelige situasjon.
16. Lære og pakter 20:73.
17. Lukas 9:62.

å forsvare. Vi har urett å rette opp i, sannheter å dele og godt å gjøre. Kort sagt, gjennom et liv som hengivne disipler skal vi vise vår kjærlighet til Herren. Vi kan ikke slutte, og vi kan ikke gå tilbake. Etter et møte med den levende Sønn av den levende Gud vil ingenting noensinne bli som det var før. Jesu Kristi korsfestelse, forsoning og oppstandelse markerer starten på et kristent liv, ikke slutten på det. Det var denne sannheten, denne virkeligheten som gjorde en håndfull galileiske fiskere som igjen var blitt apostler, uten synagoge eller sverd¹⁵, i stand til å forlate garnene for annen

gang og forme historien i den verden vi nå lever.

Jeg vitner fra dypet av mitt hjerte, av hele min sjel, til alle som kan høre min røst, at de apostoliske nøkler har blitt gjengitt til jorden og finnes i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Til dem som ennå ikke har sluttet seg til oss i denne Kristi store og siste sak, sier vi: "Kom." Til dem som en gang var med oss, men har trukket seg tilbake og foretrukket å velge noen kulturelle forreter fra gjenopprettelsens koldtbord og overse resten av festmåltidet, sier jeg at jeg er redd dere står foran mange lange netter og tomme

Av president Thomas S. Monson

Overvei velsignelsene

Vår himmelske Fader er klar over våre behov og vil hjelpe oss når vi påkaller ham for å få hjelp.

Mine kjære brødre og søstre, denne konferansen markerer 49 år siden jeg ble oppholdt, 4. oktober 1963, som medlem av De tolv apostlers quorum. 49 år er lang tid. På mange måter virker imidlertid tiden svært kort siden jeg sto på talerstolen i Tabernaklet og holdt min aller første generalkonferansetale.

Mye har forandret seg siden 4. oktober 1963. Vi lever i en unik tid i verdens historie. Vi er velsignet med så veldig mye. Og likevel er det noen ganger vanskelig å se problemene og ettergivenheten rundt oss og ikke miste motet. Jeg har funnet ut at istedenfor å dvele ved det negative, kan vi finne større lykke hvis vi vil ta et skritt tilbake og overveie velsignelsene i vårt liv, inkludert tilsynelatende små, noen ganger oversette velsignelser.

Når jeg har sett tilbake på de siste 49 år, har jeg gjort noen oppdagelser. Den ene er at utallige opplevelser jeg har hatt, ikke nødvendigvis var de man ville anse som ekstraordinære. Den gangen de fant sted, virket de faktisk ofte lite bemerkelsesverdige og alminnelige. Og likevel ser jeg i ettertid at de beriket og velsignet liv – ikke minst mitt eget. Jeg vil anbefale denne samme øvelsen for dere – nemlig at dere foretar en opptelling av deres liv og ser spesielt etter

velsignelsene, store og små, som dere har mottatt.

Under min egen gjennomgang av årene har min kunnskap om at våre bønner blir hørt og besvart, stadig blitt forsterket. Vi er kjent med sannheten som finnes i 2 Nephi i Mormons bok: "Mennesket er til for å kunne ha glede."¹ Jeg vitner om at mye av denne gleden kommer når vi innser at vi kan kommunisere med vår himmelske Fader gjennom bønn, og at disse bønnene vil bli hørt og besvart – kanskje ikke slik og når vi forventet at de ville bli besvart, men de *vil* bli besvart av en himmelsk Fader som kjenner og elsker oss fullkomment, og som ønsker at vi skal være lykkelige. Har han ikke lovet oss: "Vær du ydmyk; og Herren, din Gud, skal lede deg ved hånden, og gi deg svar på dine bønner?"²

I de neste minuttene som er tildelt meg, vil jeg gjerne dele med dere bare et lite utvalg av de opplevelsene jeg har hatt hvor bønner ble hørt og besvart, og som jeg i ettertid ser bragte velsignelser i både mitt og andres liv. Min dagbok gjennom alle disse årene har bidratt til å gi noen detaljer som jeg trolig ellers ikke ville vært i stand til å fortelle om.

I begynnelsen av 1965 ble jeg utnevnt til å delta på stavskonferanser og holde andre møter i hele

Syd-Stillehavet. Dette var mitt første besøk til denne delen av verden, og det var en tid jeg aldri vil glemme. Mye som var åndelig av natur, fant sted under dette oppdraget da jeg møtte ledere, medlemmer og misjonærer.

Helgen lørdag og søndag 20. og 21. februar var vi i Brisbane i Australia for å holde vanlige konferansemøter i Brisbane stav. Under møtene på lørdag ble jeg presentert for distriktsprezidenten fra et tilgrensende område. Da jeg tok ham i hånden, fikk jeg en sterk tilskyndelse om at jeg måtte snakke med ham og gi ham råd, så jeg spurte ham om han ville bli med meg til møtet søndag formiddag så vi kunne ordne dette.

Etter søndagens møte fikk vi anledning til å snakke sammen. Vi snakket om hans mange oppgaver som distriktsprezident. Mens vi gjorde det, følte jeg meg tilskyndet til å gi ham konkrete forslag om misjonærarbeid og hvordan han og hans medlemmer kunne hjelpe heltidsmisjonærene i deres arbeid i hans område. Jeg fikk senere vite at denne mannen hadde bedt om veiledning i denne forbindelse. For ham var vår samtale et spesielt vitne om at hans bønner ble hørt og besvart. Dette var et tilsynelatende lite bemerkelsesverdige møte, men et som jeg er overbevist om ble ledet av Ånden og som har gjort en forskjell i denne distriktsprezidentens liv og administrasjon, i hans medlemmers liv og i fremgangen til misjonærene der.

Mine brødre og søstre, Herrens hensikter oppnås ofte når vi gir akt på Åndens veiledning. Jeg tror at jo mer vi handler ifølge inspirasjon og tilskyndelser som vi mottar, jo mer vil Herren betro oss sine ærender.

Jeg har lært, slik jeg har nevnt i tidligere taler, aldri å utsette en tilskyndelse. Ved en anledning for

mange år siden svømte jeg i den gamle Deseret Gym i Salt Lake City da jeg følte inspirasjon til å dra til Universitetssykehuset og besøke en god venn av meg som hadde blitt lam fra livet og ned på grunn av en svulst og operasjonen som fulgte. Jeg forlot straks bassenget, kledde meg og var snart på vei for å besøke denne gode mannen.

Da jeg kom til rommet hans, var det tomt. Da jeg spurte, fikk jeg vite at jeg trolig ville finne ham i sykehusets svømmehall, et område som ble brukt til fysioterapi. Det viste seg å være tilfelle. Han hadde kommet seg dit selv i rullestolen sin, og var den eneste i rommet. Han var på den andre siden av bassenget, nær den dype enden. Jeg ropte til ham, og han manøvrerte

rullestolen bort for å hilse på meg. Vi hadde en hyggelig samtale, og jeg fulgte ham tilbake til rommet, hvor jeg ga ham en velsignelse.

Min venn sa senere at han hadde vært helt fortvilet den dagen og hadde vurdert å ta sitt eget liv. Han hadde bedt om lindring, men begynte å føle at hans bønner ikke ble besvart. Han dro til bassenget med tanke på at dette ville være en måte å avslutte sin elendighet på – ved å kjøre rullestolen ned i den dype enden av bassenget. Jeg hadde kommet i et kritisk øyeblikk, som svar på det jeg vet var inspirasjon fra det høye.

Min venn levde i mange år – år fylt med glede og takknemlighet. Hvor glad jeg er for å ha vært et redskap i Herrens hender den kritiske dagen ved svømmebassenget.

Ved en annen anledning, da søster Monson og jeg kjørte hjem etter å ha besøkt venner, følte jeg meg tilskyndet til å dra til byen – en kjøretur på mange kilometer – for å besøke en eldre enke som en gang hadde tilhørt menigheten vår. Hennes navn var Zella Thomas. På den tiden bodde hun på et pleiehjem. Denne tidlige ettermiddagen fant vi henne svært skrøpelig, men liggende fredelig i sengen.

Zella hadde vært blind lenge, men hun kjente umiddelbart igjen stemmene våre. Hun spurte om jeg kunne gi henne en velsignelse, og la til at hun var forberedt på å dø hvis Herren ville at hun skulle komme hjem. Det var en skjønn, fredelig ånd i rommet, og vi visste alle at hennes gjenværende tid i jordelivet vil være kort. Zella tok meg i hånden og sa at hun hadde bedt inderlig om at jeg ville komme og besøke henne og gi henne en velsignelse. Jeg fortalte henne at vi hadde kommet på grunn av direkte inspirasjon fra vår himmelske Fader.

Jeg kysset henne på pannen, vel vitende om at jeg kanskje ikke ville få se henne igjen i jordelivet. Det viste seg å være tilfelle, for hun døde dagen etter. Å ha vært i stand til å gi litt trøst og fred til vår kjære Zella, var en velsignelse for henne og for meg.

Muligheten til å være til velsignelse for en annen kommer ofte uventet. På en ekstremt kald lørdagskveld vinteren 1983–1984 kjørte søster Monson og jeg flere mil til fjelldalen Midway i Utah, hvor vi har et hus. Temperaturen den kvelden var minus 31 grader Celsius, og vi ønsket å forvise oss om at alt var vel i huset vårt der. Vi sjekket og fant alt i orden, så vi dro derfra for å kjøre tilbake til Salt Lake City. Vi kom oss så vidt de få kilometerne til hovedveien før bilen stoppet. Vi sto bom fast. Jeg har sjelden, om noensinne, frosset slik som vi gjorde den kvelden.

Motstrebende begynte vi å gå mot den nærmeste byen, mens bilene suste forbi. Endelig var det en bil som stoppet, og en ung mann tilbød seg å hjelpe. Vi fant til slutt ut at dieselen på tanken hadde blitt tykkere på grunn av kulden, noe som gjorde det umulig for oss å kjøre bilen. Denne vennlige unge mannen kjørte oss tilbake til vårt hus i Midway. Jeg forsøkte å betale ham for hans tjenester, men han avsto vennlig. Han sa at han var speider og ønsket å gjøre en god gjerning. Jeg sa hvem jeg var, og han uttrykte sin takknemlighet for det privilegium å være til hjelp. Jeg antok at han var omtrent på misjonæralder, og spurte ham om han hadde planer om å reise på misjon. Han sa at han ikke var helt sikker på hva han ville gjøre.

Den påfølgende mandag morgen skrev jeg et brev til denne unge mannen og takket ham for hans godhet. I brevet oppfordret jeg ham til å reise på heltidsmisjon. Jeg la

ved et eksemplar av en av bøkene mine og understreket kapitlene om misjonærtjeneste.

Omtrent en uke senere ringte den unge mannens mor og sa at hennes sønn var en fremragende ung mann, men på grunn av visse påvirkninger i livet hans hadde hans langvarige ønske om å reise på misjon avtatt. Hun sa at hun og faren hadde fastet og bedt om at han måtte forandre innstilling. De hadde skrevet navnet hans på bønnelisten i Provo Utah tempel. De håpet at han på en eller annen måte måtte bli påvirket til det gode, og at han ville få tilbake sitt ønske om å utføre en misjon og tjene Herren trofast. Moren ville jeg skulle vite at hun så på hendelsene den kalde kvelden som svar på deres bønner på hans vegne. Jeg sa: "Jeg er enig med deg."

Etter flere måneder og mer kommunikasjon med denne unge mannen, ble søster Monson og jeg overlykkelige over å få delta på hans avskjedsmøte før avreisen til Canada Vancouver misjon.

Var det en tilfeldighet at våre veier møttes denne kalde desemberkvelden? Det tror jeg ikke et øyeblikk. Snarere tror jeg vårt møte var et svar på en mors og en fars oppriktige bønner for sønnen de elsket.

Igjen, mine brødre og søstre, vår himmelske Fader er klar over våre behov og vil hjelpe oss når vi påkaller ham for å få hjelp. Jeg tror ingen bekymring vi kan ha, er for liten eller ubetydelig. Herren engasjerer seg i detaljene i vårt liv.

Jeg vil avslutte med noe jeg opplevde nylig som påvirket flere hundre. Det skjedde under kulturfeiringen for Kansas City tempel for bare fem måneder siden. Som med så mye som skjer i vårt liv, virket det den gangen som bare enda en opplevelse hvor alt gikk bra. Men da jeg fikk høre om

omstendighetene rundt kulturfeiringen kvelden før templet ble innviet, innså jeg at opptredenen den kvelden ikke var alminnelig. Tvert imot var den ganske bemerkelsesverdig.

Som med alle kulturelle arrangementer i forbindelse med tempelinnvielser, hadde de unge i Kansas City Missouri tempeldistrikt øvd på fremførelsen i adskilte grupper i sine egne områder. Planen var at alle skulle møtes i det store, leide kommunesenteret lørdag morgen før fremførelsen, slik at de kunne finne ut når og hvor de skulle komme inn, hvor de skulle stå, hvor mye plass det burde være mellom dem og sidemannen, hvordan de skulle forlate scenen og så videre – mange detaljer som de ville måtte finne ut av i løpet av dagen mens de ansvarlige satte de ulike scenene sammen slik at den endelige fremførelsen ville være polert og profesjonell.

Det var bare ett stort problem den dagen. Hele produksjonen var avhengig av forhåndsinnspilte segmenter som skulle vises på den store skjermen kjent som en Jumbotron. Disse innspilte segmentene var avgjørende for hele produksjonen. De ikke bare knyttet det hele sammen, men hvert TV-sendt segment skulle introdusere neste fremførelse. Videosegmentene dannet rammen som hele produksjonen var avhengig av. Og Jumbotronen virket ikke.

Teknikere jobbet febrilsk for å løse problemet mens ungdommene ventet, hundrevis av dem, og mistet dyrebar øvingstid. Situasjonen begynte å virke umulig.

Forfatter og regissør av feiringen, Susan Cooper, forklarte senere: "Da vi gikk fra plan A til B til Å, visste vi at det ikke fungerte... Da vi så på tidsplanen, visste vi at den lå utenfor vår kontroll, men vi visste også at vi hadde en av

de største styrkene på gulvet nedenfor – 3000 ungdommer. Vi måtte gå ned og fortelle [dem] hva som skjedde, og trekke veksler på deres tro.”³

Bare en time før publikum ville begynne å komme inn i senteret, knelte 3000 ungdommer på gulvet og ba sammen. De ba om at de som arbeidet på Jumbotronen, ville bli

inspirert til å vite hva de skulle gjøre for å reparere den, og de ba sin himmelske Fader om å kompensere for det de selv ikke kunne klare på grunn av mangel på tid.

En som skrev om det etterpå, sa: “Det var en bønn ungdommene aldri vil glemme, ikke fordi gulvet var hardt, men fordi Ånden smeltet deres ben.”⁴

Det var ikke lenge før en av teknikerne kom for å fortelle dem at feilen var funnet og reparert. Han tilskrev løsningen til flaks, men alle disse ungdommene visste bedre.

Da vi kom inn i kommunesenteret den kvelden, hadde vi ingen anelse om vanskelighetene tidligere på dagen. Først senere fikk vi vite om dem. Det vi opplevde, var imidlertid en vakker, polert fremførelse – en av de beste jeg har sett. Ungdommene utstrålte en fantastisk, mektig ånd som kunne føles av alle som var tilstede. De syntes å vite nøyaktig hvor de skulle komme inn, hvor de skulle stå og hvordan de skulle samhandle med alle de andre utøverne rundt seg. Da jeg fikk vite at deres øving ble forkortet og at mange av innslagene ikke var blitt innøvd av hele gruppen, ble jeg forbauset. Ingen kunne merke noe. Herren hadde faktisk kompensert for forskjellen.

Jeg slutter aldri å bli overrasket over hvordan Herren kan motivere og lede lengden og bredden av sitt rike, og likevel ha tid til å gi inspirasjon om en enkeltperson – eller en kulturell feiring eller en Jumbotron. Det faktum at han kan og gjør det, er et vitnesbyrd for meg.

Mine brødre og søstre, Herren er med i alles liv. Han elsker oss. Han ønsker å velsigne oss. Han ønsker at vi skal søke hans hjelp. Når han veileder oss, og når han hører og besvarer våre bønner, vil vi finne den lykke her og nå som han ønsker for oss. Måtte vi være klar over hans velsignelser i vårt liv. Dette ber jeg om i Jesu Kristi, vår Frelasers navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Nephi 2:25.
2. Lære og pakter 112:10.
3. Susan Cooper, in Maurine Proctor, “Nothing’s Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration,” *Meridian Magazine*, 9. mai 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, 9. mai 2012.

Av **eldste Robert D. Hales**
i De tolv apostlers quorum

Vær en mer kristen kristen

*Dette er Kristi kall til alle kristne i dag:
"Fø mine lam! ... Fø mine får."*

Hva betyr det å være kristen? En kristen har tro på Herren Jesus Kristus, at han i bokstavelig forstand er Guds Sønn, sendt av sin Fader for å lide for våre synder i den største kjærlighetshandling som vi kjenner som forsoningen.

En kristen tror at ved Faderens og hans Sønn Jesu Kristi nåde kan vi omvende oss, tilgi andre, holde budene og arve evig liv.

Ordet *kristen* indikerer at vi påtar oss Kristi navn. Vi gjør dette ved å bli døpt og motta Den hellige ånd ved håndspåleggelse av dem som har hans prestedømsmyndighet.

En kristen vet at gjennom tidene har Guds profeter alltid vitnet om Jesus Kristus. Denne samme Jesus, ledsaget av vår himmelske Fader, viste seg for profeten Joseph Smith i året 1820 og gjenga evangeliet og sin opprinnelige kirkes organisasjon.

Gjennom Skriftene og Joseph Smiths vitnesbyrd vet vi at Gud, vår himmelske Fader, har et herliggjort og fullkommengjort legeme av kjøtt og ben. Jesus Kristus er hans enbårne Sønn i kjødet. Den hellige ånd er en

ånd i persons skikkelse hvis arbeid er å vitne om Faderen og Sønnen. Guddommen er tre adskilte og forskjellige personer, forenet i hensikt.

Med disse læresetningene som grunnlaget for vår tro, kan det være noen tvil eller debatt om at vi, som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, er kristne? Men for alle kristne gjenstår et enkelt spørsmål: Hva slags kristne er vi? Med andre ord, hvordan ligger vi an i vår søken etter å følge Kristus?

Overvei sammen med meg to kristne disiplers opplevelse:

"Da han vandret langs Galileasjøen, fikk han se to brødre, Simon, som kalles Peter, og hans bror, Andreas. De var i ferd med å kaste not i sjøen, for de var fiskere.

Jesus sier til dem: Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.

De forlot da straks sine garn og fulgte ham."¹

Som kristne i dag, har vi mulighet til å handle straks, umiddelbart og bestemt, akkurat som Peter og Andreas gjorde: "Straks forlot de sine garn og fulgte ham."² Vi blir også

bedt om å forlate våre garn, å forkaste verdslige vaner, skikker og tradisjoner. Vi blir også kalt til å forsake våre synder. "Så kalte han til seg folket ... og han sa til dem: Den som vil følge etter meg, han må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg."³ Å nekte oss ugudelig oppførsel er begynnelsen på omvendelse, som bringer en mektig forandring i hjertet til vi "ikke har lyst til å gjøre ondt mer".⁴

Denne endringen, kalt omvendelse til evangeliet, er bare mulig gjennom Frelseren. Jesus lovet: "Hvis menneskene kommer til meg, vil jeg vise dem deres svakhet... Og min nåde er tilstrekkelig for alle mennesker som ydmyker seg for meg, for hvis de ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil *jeg la det svake bli til styrke for dem*."⁵ Når vi blir *forny*et i Kristus, forandrer vår natur seg, og vi ønsker ikke lenger å gå tilbake til våre gamle vaner.

Likevel vil trofaste kristne alltid bli velsignet med å oppleve vanskeligheter og skuffelser. Når disse foredlende utfordringene kommer, kan vi bli fristet til å gå tilbake til våre gamle vaner. Etter Frelserens korsfestelse viste han seg for kvinnene og fortalte dem at brødrene ville finne ham i Galilea. Da Peter, seniorapostelen, kom tilbake til Galilea, gikk han også tilbake til det han kunne – det han følte seg vel med. "Jeg går av sted for å fiske,"⁶ forklarte han, og tok flere disipler med seg.

Faktisk fisket Peter og de andre hele natten uten å få fisk. Neste morgen kom Jesus til bredden og ropte til dem ute på vannet: "Kast garnet på høyre side." Disiplene i båten fulgte Frelserens instruksjoner, og oppdaget snart at garnene på mirakuløst vis ble overfylt. Johannes gjenkjente Frelserens stemme, og Peter kastet seg straks i vannet og svømte til land.⁷

Til kristne som har vendt tilbake til sine gamle, mindre trofaste vaner, overvei Peters trofaste eksempel. Utsett det ikke. Kom og hør og gjenkjenn Mesterens stemme kalle. Vend så straks tilbake til ham og motta hans rike velsignelser igjen.

Da brødrene kom til land, fant de et festmåltid av fisk og brød. "Kom og spis,"⁸ inviterte Frelseren. Mens han ga dem mat, spurte han Peter tre ganger: "Simon, Johannes' sønn, elsker du meg?" Da Peter uttrykte sin kjærlighet, ba Frelseren ham: "Fø mine lam!" ... Fø mine får."⁹

Dette er Kristi kall til alle kristne i dag: "Fø mine lam! ... Fø mine får" – del mitt evangelium med både unge og gamle, og løft, velsign, trøst, oppmuntre og bygg dem opp, spesielt de som tenker og tror annerledes enn vi gjør. Vi før hans lam i våre hjem ved hvordan vi etterlever evangeliet: holder budene, ber, studerer Skriftene og etterligner hans kjærlighet. Vi før hans får i Kirken når vi tjener

i prestedømsquorumer og hjelpeorganisasjoner. Og vi før hans får i hele verden ved å være gode kristne naboer og praktisere den sanne religion ved å besøke og tjene enkene, de farløse, de fattige og alle som er i nød.

For mange kan kallet til å være en kristen virke krevende, til og med overveldende. Men vi trenger ikke være redde eller føle oss utilstrekkelige. Frelseren har lovet at han vil gjøre oss i stand til sitt arbeid. "Følg meg," sa han, "så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere."¹⁰ Når vi følger ham, velsigner han oss med gaver, talenter og styrke til å gjøre hans vilje, slik at vi kan gå utenfor vår trivselssone og gjøre ting vi aldri trodde var mulig. Dette kan bety å dele evangeliet med naboer, redde dem som er åndelig villfarne, reise på heltidsmisjon, arbeide i templet, oppdra et barn med spesielle behov, elske den fortapte, tjene en skrantende ledsager, utholde misforståelser eller gjennomgå lidelse. Det innebærer å forberede oss til å

svare på hans kall ved å si: "Jeg går hvor du vil jeg skal gå, sier det du vil jeg skal si, gjør det du vil jeg skal gjøre, og jeg vil være den du vil jeg skal være."¹¹

For å være som vår himmelske Fader ønsker at vi skal være, følger vi Jesus Kristus. Jeg vitner om at han stadig kaller oss til å følge ham. Hvis du nettopp har begynt å lære om siste-dagers-helliges kristne engasjement, eller hvis du ikke har deltatt fullt ut i Kirken og ønsker å følge ham igjen – frykt ikke! Herrens første disipler var alle nye medlemmer av Kirken, nylig omvendt til hans evangelium. Jesus underviste tålmodig hver enkelt. Han hjalp dem å oppfylle sitt ansvar. Han kalte dem sine venner og la ned sitt liv for dem. Og han har allerede gjort det samme for deg og for meg.

Jeg vitner om at gjennom hans uendelige kjærlighet og nåde, kan vi bli mer kristne kristne. Overvei følgende Kristus-lignende egenskaper.

Hvordan ligger vi an med å styrke dem i oss selv?

Kristen kjærlighet. Frelseren verdsette alle. Han var vennlig og medfølelse med alle, og forlot de nittini for å finne den ene,¹² for “til og med hvert hår [vi] har på hodet, ... er talt”¹³ for ham.

Kristen tro. Til tross for fristelser, prøvelser og forfølgelser stolte Frelseren på vår himmelske Fader og valgte å være trofast og lydig mot hans bud.

Kristent offer. Gjennom hele sitt liv ga Frelseren av sin tid, sin energi og til slutt, gjennom forsoningen, ga han seg selv slik at alle Guds barn kunne oppstå og ha mulighet til å arve evig liv.

Kristen omsorg. I likhet med den barmhjertige samaritan, strakte

Frelseren seg stadig ut for å redde, elske og pleie mennesker rundt seg, uavhengig av deres kultur, tro eller omstendigheter.

Kristen tjeneste. Enten han trakk vann fra en brønn, laget et måltid av fisk eller vasket støvete føtter, brukte Frelseren sine dager til å tjene andre – løfte opp den trette og styrke den svake.

Kristen tålmodighet. I sin egen sorg og lidelse ventet Frelseren på sin Fader. Med tålmodighet ventet han på at vi skal komme til oss selv og komme hjem til ham.

Kristen fred. Gjennom hele sitt virke oppfordret han til forståelse og fremmet fred. Spesielt blant disiplene lærte han at kristne ikke kan strides med andre kristne, tross

deres meningsforskjeller.

Kristen tilgivelse. Han lærte oss å velsigne dem som forbanner oss. Han viste oss veien ved å be om at de som korsfestet ham, måtte bli tilgitt.

Kristen omvendelse. I likhet med Peter og Andreas er det mange som gjenkjenner evangeliets sannhet så snart de hører det. De blir omvendt umiddelbart. For andre kan det ta litt lenger tid. I en åpenbaring gitt gjennom Joseph Smith, sa Frelseren: “Det som er av Gud, er lys, og den som mottar lys og blir i Gud, mottar mer lys, og dette lys blir klarere og klarere inntil som ved høylys dag,”¹⁴ vår omvendelses høylyse dag. Jesus Kristus er “verdens lys og Forløser, Sannhetens Ånd”.¹⁵

Kristen utholdenhet til enden. Ikke i hele sitt liv ga Frelseren opp å gjøre sin Faders vilje, men fortsatte i rettferdighet, godhet, barmhjertighet og sannhet til slutten av sitt jordiske liv.

Dette er noen av kjennemerkene på dem som hører og gir akt på Frelserens stemme. Som et av hans spesielle vitner på jorden, bærer jeg mitt kristne vitnesbyrd om at han kaller til dere i dag: “Kom så og følg meg.”¹⁶ Kom og gå på veien som fører til evig lykke, glede og evig liv i vår himmelske Faders rike. I Jesu Kristi, vår Frelsers og Forløserens navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 4:18–20.
2. Markus 1:18.
3. Markus 8:34.
4. Mosiah 5:2.
5. Ether 12:27; uthevelse tilføyd.
6. Johannes 21:3.
7. Se Johannes 21:3–8.
8. Johannes 21:12.
9. Se Johannes 21:15–17.
10. Matteus 4:19; uthevelse tilføyd.
11. Se “Kan hende det er på fjellets sti,” *Salmer*, nr. 165.
12. Se Matteus 18:12–14.
13. Lukas 12:7.
14. Lære og pakter 50:24.
15. Lære og pakter 93:9.
16. Lukas 18:22.

Av eldste Richard G. Scott
i De tolv apostlers quorum

Gleden ved å forløse de døde

“Han skal plante i barnas hjerte de løfter som ble gitt fedrene, og barnas hjerte skal vendes til fedrene.”

Herren åpenbarte for profeten Joseph Smith opphøyde læresetninger om den hellige dåpsordinansen. Dette lyset kom da andre kristne kirker lærte at døden ugjenkallelig og evig avgjorde sjelens fremtid. De lærte at døpte ble belønnet med endeløs glede, mens alle andre sto overfor evig pine, uten håp om forløsning.

Herrens åpenbaring om at ved riktig prestedømsmyndighet kan dåpen utføres stedfortredende for de døde, bevarte rettferdigheten i hans uttalelse: “Uten at en blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.”¹ Stedfortredende dåp kan heldigvis sørge for denne viktige ordinansen for alle verdige avdøde som ikke mottok den i jordelivet.

Denne strålende lære er et annet vitne om Jesu Kristi forsonings altomfattende natur. Han gjorde frelse tilgjengelig for alle angrende sjeler. Hans forsoning overvant døden, og han lar verdige avdøde motta alle frelsende ordinanser stedfortredende.

I et brev skrevet for over 150 år siden, uttalte Joseph Smith: “De hellige har anledning til å bli døpt for ... sine slektninger som er døde, ...

som har mottatt evangeliet i ånden ... gjennom ... dem som har fått i oppdrag å forkynne for dem.”² Senere tilføyde han: “De hellige som forsømmer dette på vegne av sine avdøde slektninger, gjør det med fare for sin egen frelse.”³

Profeten Elijah ga nøklene til stedfortredende arbeid til Joseph Smith i Kirtland tempel⁴ for å oppfylle Herrens løfte om at “han skal plante i barnas hjerte de løfter som ble gitt fedrene, og barnas hjerte skal vendes til fedrene.”⁵

Gjennom ytterligere åpenbaring til Joseph Smith og senere profeter har det kommet en forståelse av og vilkår for tempelarbeid og slektshistorie som legger til rette for det. Hver profet siden Joseph Smith har understreket det viktige behovet for å sørge for alle ordinanser for oss selv og våre avdøde forfedre.

Tempelarbeid og slektshistorie er ett arbeid delt i to deler. De er forbundet på samme måte som ordinansene dåp og Den hellige ånds gave. Noen medlemmer er kanskje ikke i stand til å gjøre begge arbeidene på grunn av helse eller avstanden til templet.

President Howard W. Hunter sa: “Vi må utføre arbeidet med prestedømmets tempelordinanser som er nødvendig for vår egen opphøyelse. Så må vi utføre det nødvendige arbeidet for dem som ikke hadde anledning til å motta evangeliet i livet. Arbeidet for andre blir gjort i to trinn: først ved slektsforskning for å finne våre forfedre, og så ved å utføre tempelordinansene for å gi dem den samme mulighet som er gitt de levende.

Likevel er det mange medlemmer av Kirken som har kun begrenset tilgang til templer. De gjør så godt de kan. De utfører slektsforskning og får tempelordinans-arbeidet utført av andre. På den annen side finnes det noen medlemmer som deltar i tempelarbeid, men ikke utfører slektsforskning på sine egne slektlinjer. Selv om de utfører en guddommelig tjeneste for andre, mister de en velsignelse ved ikke å søke sine egne avdøde slektninger ifølge guddommelig veiledning fra profeter i de siste dager...

Jeg har lært at de som deltar i slektsforskning og deretter utfører tempelordinansene for dem hvis navn de har funnet, vil få den større gleden av å motta begge halvdelene av velsignelsen.”⁶

Vår himmelske Fader ønsker at vi alle skal motta begge deler av velsignelsen av dette viktige stedfortredende arbeid. Han har ledet andre til å vise oss hvordan vi kan kvalifisere oss. Det er opp til deg og meg å gjøre krav på disse velsignelsene.

Ethvert arbeid dere gjør i templet, er vel anvendt tid, men å motta ordinanser stedfortredende for en av deres egne forfedre vil gjøre tiden i templet mer hellig, og dere vil motta enda større velsignelser. Det første presidentskap har erklært: “Vår fremste

forpliktelse er å finne og identifisere *våre egne* forfedre.”⁷

Ønsker dere unge en sikker måte å eliminere djvelens innflytelse i deres liv på? Fordyp dere i å søke etter deres forfedre, klargjør navnene deres for de hellige stedfortredende ordinanser som er tilgjengelige i templet, og dra så til templet for å stå som stedfortreder for dem for å motta ordinansene dåp og Den hellige ånds gave. Når dere blir eldre, vil dere være i stand til å delta i å motta de andre ordinansene også. Jeg kan ikke tenke meg noen bedre beskyttelse mot djvelens innflytelse i deres liv.

I Russland Rostov-na-Donu misjon ble ungdommene oppfordret til å kartotekføre 2000 navn hver, og deretter klargjøre minst ett navn fra sin egen familie for tempelordinanser. De som nådde dette målet, ble invitert med på en lang reise til det nye Kiev Ukraina tempel. En ung mann fortalte om sin erfaring: “Jeg brukte mye tid på å spille dataspill. Da jeg begynte med kartotekføring, hadde jeg ikke tid til å spille spill. Først tenkte jeg: ‘Å nei! Hvordan er det mulig?’ Da dette prosjektet var over, mistet jeg til og med interessen for spill... Genealogisk arbeid er noe vi kan gjøre her på jorden, og det vil bestå i himmelen.”

Mange trofaste hellige har gjort arbeidet med å forske frem sine slektslinjer, og bruker reserver-funksjonen i FamilySearch til å vente med ordinansene for sine egne familie-medlemmer til de selv kan være stedfortreder. Hensikten med å reservere navn er å gi en rimelig tid for den enkelte til å utføre ordinanser for forfedre og parallelle linjer. Det er nå 12 millioner navn og millioner av korresponderende ordinanser som er reservert. Mange navn har vært reservert i mange år. Forfedre som

har blitt funnet, er utvilsomt ivrige og begeistret når deres navn blir klarert for ordinanser. Men de er kanskje ikke like fornøyde når de må fortsette å vente på at deres ordinanser skal bli utført.

Vi oppfordrer de av dere som har et stort antall reserverte navn, til å dele dem med andre slik at andre slektninger eller medlemmer av menigheten og staven kan hjelpe dere med å fullføre arbeidet. Dere kan gjøre dette ved å dele ut tempelkort til medlemmer i menigheten og staven som er villige til å hjelpe, eller ved å bruke FamilySearch-systemet til å sende navnene direkte til templet. Dette siste alternativet er noe Cindy Blevins fra Casper i Wyoming har gjort i årevis.

Søster Blevins ble døpt som tenåring og har vært det eneste

medlemmet av familien som har sluttet seg til Kirken. Hun har utført en enorm mengde genealogisk arbeid. Men det er altfor mange navn for henne og hennes nærmeste familie å fullføre. Derfor har søster Blevins sendt navnene til templet, og hun sier at de ofte blir ferdige i løpet av noen uker, vanligvis i et av de to templene som ligger nærmest hennes hjem. Hun sier hun gjerne vil tro at venner og naboer i hennes egen menighet og stav kan være blant dem som bidrar til å fullføre arbeidet for hennes forfedre. Hun verdsetter at de gjør det.

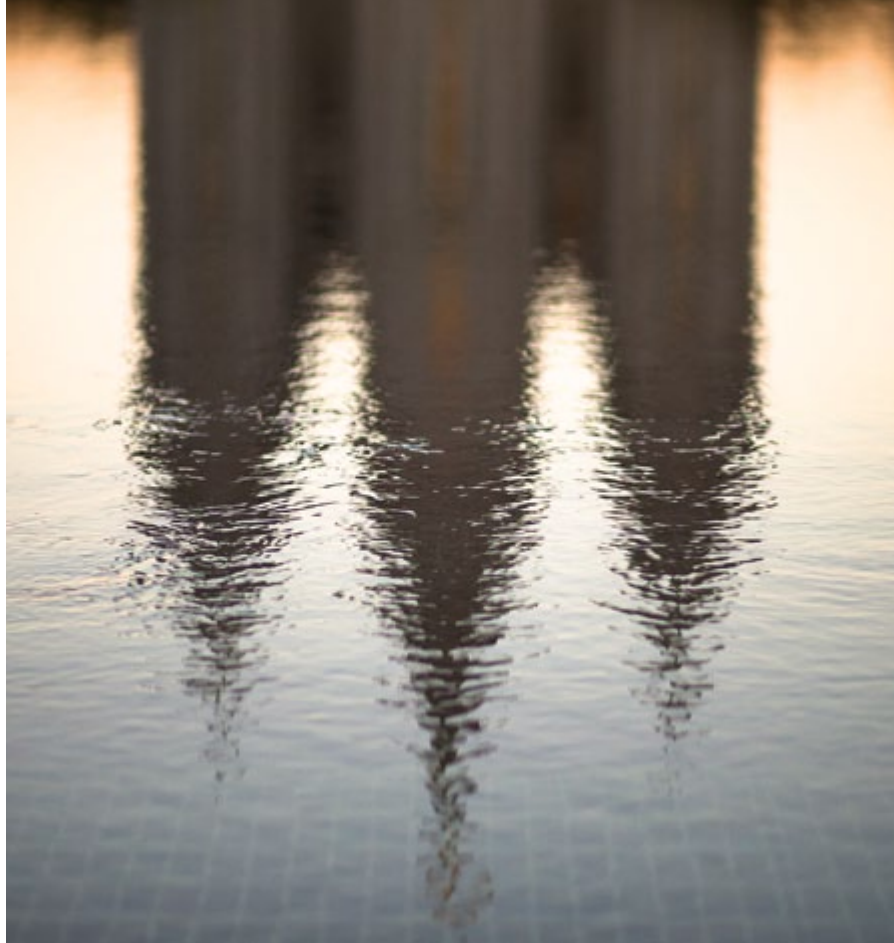
Min kjære hustru, Jeanene, elsket å gjøre slektsforskning. Da våre barn var små, byttet hun barnevaktid med venner slik at hun kunne få noen timer, av og til noen uker til å arbeide med å forske på våre

slektslinjer. Da vårt yngste barn flyttet hjemmefra, skrev hun i sin personlige dagbok: "Jeg har nettopp tatt en beslutning, og jeg har lyst til å reise meg og rope om den. Mikes gamle soverom har blitt mitt slektsforskningsrom. Det er godt utrustet til å organisere opptegnelsene og arbeide i. Mitt liv vil nå fokusere på viktig slektsforskning og innsendelse av navn til templet. Jeg gleder meg sånn til å komme i gang."⁸

En annen dagbokoppføring lyder: "Miraklet for meg fant sted på slekts-historiekontoret til Mel Olsen, som overrakte meg en utskrift av alle mine kjente forfedres stamtavler, hentet fra oppdateringen av dataopptegnelsene i Ancestral File som er sendt inn til slektshistorieforeningen. De er for det meste hentet fra firegenerasjons-programmet som Kirken iverksatte for mange år siden. Jeg hadde vært overveldet ved tanken på den enorme oppgaven foran meg med å samle alle mine forfedres opptegnelser fra slektsforskningsorganisasjoner, for å få dem alle inn i datamaskinen til den første databehandlede distribusjonen av Ancestral File. Og der var de alle sammen, nydelig organisert og laserutskrevne, og lå der på pulten foran meg. Jeg var så begeistret og så overveldet at jeg bare satt der lamslått, for så å begynne å gråte fordi jeg var så glad... For en som innbitt og møysommelig har forsket i tretti år, er databehandling av alle disse opptegnelsene virkelig spennende. Og når jeg tenker på de hundretusener av mennesker som nå er i ferd med eller snart vil databehandle store bolker av folketellinger og private forskningsdisker, ... blir jeg så glad. Det er virkelig Herrens verk, og han leder det."⁹

Jeg har smakt nok av fruktene av dette opphøyde arbeidet til å vite at nøklene Elijah gjenga til Joseph Smith,

lar våre hjerter bli bundet og hver av oss knyttet til de av våre forfedre som venter på vår hjelp. Gjennom vår innsats i hellige templer her på jorden ved hjelp av myndighet delegert av Frelseren, mottar våre forfedre de frelsende ordinanser som lar dem nyte evig lykke.

Tidligere, motivert av en dyp overbevisning om arbeidets hellighet, har enkeltpersoner tappert tatt en utfordring som virket som egenhendig å forsøke å høste alt korn i Nebraska. Nå er mange mektige skurtreskere i sving. Sammen kan og vil vi utføre det nødvendige arbeidet.

Jeg vitner om at Elijahs ånd påvirker mange av Faderens barn over hele verden, slik at arbeidet for de døde akselererer i et enestående tempo.

Men hva med deg? Har du bedt angående dine egne forfedres arbeid? Sett til side de tingene i livet ditt som ikke egentlig betyr noe. Bestem deg for å gjøre noe som vil ha evige konsekvenser. Kanskje du har blitt tilskyndet til å lete etter forfedre, men føler at du ikke er noen slektsforsker. Kan du se at du ikke behøver å være

det lenger? Det hele begynner med kjærlighet og et oppriktig ønske om å hjelpe dem som er på den andre siden av sløret som ikke kan hjelpe seg selv. Undersøk litt. Det er sikkert en eller annen i ditt område som kan hjelpe deg å lykkes.

Dette arbeidet er et åndelig arbeid, et monumentalt samarbeid på begge sider av sløret, der hjelp gis i begge retninger. Uansett hvor dere er i verden, kan dere gjøre et betydelig bidrag med bønn, tro, besluttsomhet, flid og litt offer. Begynn nå. Jeg lover at Herren vil hjelpe dere å finne en måte. Og det vil føles fantastisk. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 3:5.
2. *History of the Church*, 4:231.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 465–66.
4. Se Lære og pakter 110:13–16.
5. Lære og pakter 2:2; uthevelse tilføyd.
6. Howard W. Hunter, "Et tempelmotivert folk," *Lys over Norge*, mai 1995, 5–6.
7. Brev fra Det første presidentskap, 29. feb. 2012; uthevelse tilføyd.
8. Jeanene Watkins Scott, personlig dagbok, april 1988.
9. Jeanene Watkins Scott, personlig dagbok, 23. september 1989.

Av Russell T. Osguthorpe
Søndagsskolens generalpresident

Ett skritt nærmere Frelseren

Omvendelse er målet med all undervisning og læring i evangeliet. Omvendelse er ikke en engangshendelse. Det er en livslang søken for å bli mer lik Frelseren.

I sommer kom en kort artikkel jeg hadde skrevet, på trykk i *Liahona* og *Ensign*. Min sønn mailet meg og sa: "Pappa, kanskje du kunne fortelle oss når du har en artikkel som kommer ut." Jeg svarte: "Jeg ville bare se om dere leste Kirkens tidsskrifter." Han skrev tilbake og forklarte at hans 10 år gamle datter hadde "bestått prøven. Hun hentet *Ensign* fra postkassen, kom inn i huset og leste det. Så kom hun opp på rommet vårt og viste oss din artikkel."

Mitt barnebarn leste *Ensign* fordi hun ønsket å lære. Hun handlet på egen hånd ved å utøve sin handlefrihet. Det første presidentskap har nylig godkjent nye læringsressurser for ungdom som vil støtte det medfødte ønsket unge mennesker har om å lære, etterleve og dele evangeliet. Disse nye ressursene er nå tilgjengelig for gjennomgang på Internett. I januar vil vi begynne å bruke dem i klasserommet.

Når Frelseren underviste, var elevens handlefrihet avgjørende. Han viste oss ikke bare hva vi skulle undervise om, men også hvordan vi skulle undervise. Han fokuserte på

elevens behov. Han hjalp enkeltpersoner å oppdage sannheten for seg selv.¹ Han lyttet alltid til deres spørsmål.²

Disse nye læringsressursene vil hjelpe oss alle å lære og undervise på Frelserens måte i våre hjem og i våre klasserom.³ Når vi gjør det, vil vi ta imot hans innbydelse: "Kom så og følg meg",⁴ akkurat som eldste Robert D. Hales så vakkert lærte oss. Mens disse nye ressursene ble utviklet, så jeg ledere og lærere i hjelpeorganisasjonene og Seminar rådføre seg med foreldre, slik at de kunne ivareta sine elevers behov. Jeg har sett unge kvinner i sine klasser, unge menn i sine quorum i Det aronske prestedømme og ungdom i Søndagsskolen lære å utøve sin handlefrihet og handle for seg selv.

En Søndagsskole-lærer for ungdom lurte på hvordan hun kunne hjelpe to unge menn med autisme å handle for seg selv. Da hun oppfordret klassen til å dele det de lærte, var hun bekymret for at disse to unge mennene kanskje ville avslå oppfordringen. Men det gjorde de ikke. Én reiste seg for å undervise i det han hadde lært, og ba så sin klassekamerat med autisme

om å hjelpe til. Da den første begynte å streve, var klassekameraten med ham og hvisket i øret hans, slik at han kunne føle at han lyktes. Begge underviste den dagen. De underviste *i* det Frelseren underviste i, men de underviste også *slik* Frelseren underviste. Når Frelseren underviste, handlet han av kjærlighet til den han underviste, akkurat som denne klassekameraten gjorde for sin venn.⁵

Når vi lærer og forkynner hans ord på hans måte, sier vi ja til hans invitasjon: "Kom så og følg meg." Vi følger ham ett steg om gangen. For hvert steg kommer vi nærmere Frelseren. Vi forandrer oss. Herren visste at åndelig vekst ikke skjer i én omgang. Den kommer gradvis. Hver gang vi tar imot hans invitasjon og velger å følge ham, går vi fremover på veien til fullstendig omvendelse.

Omvendelse er målet med all undervisning og læring i evangeliet. Omvendelse er ikke en engangshendelse. Det er en livslang søken for å bli mer lik Frelseren. Eldste Dallin H. Oaks har minnet oss på at "å vite" ikke er nok. "Å bli 'omvendt' ... krever at vi *gjør og blir*."⁶ Så læring for omvendelse er en kontinuerlig prosess med å vite, gjøre og bli. Likeledes krever undervisning for omvendelse viktige læresetninger, oppfordringer til handling og lovede velsignelser.⁷ Når vi underviser i sann lære, hjelper vi eleven å vite. Når vi oppfordrer andre til handling, hjelper vi dem å gjøre eller etterleve læren. Og når Herrens lovede velsignelser kommer, blir vi forandret. Som Alma, kan vi bli nye skapninger.⁸

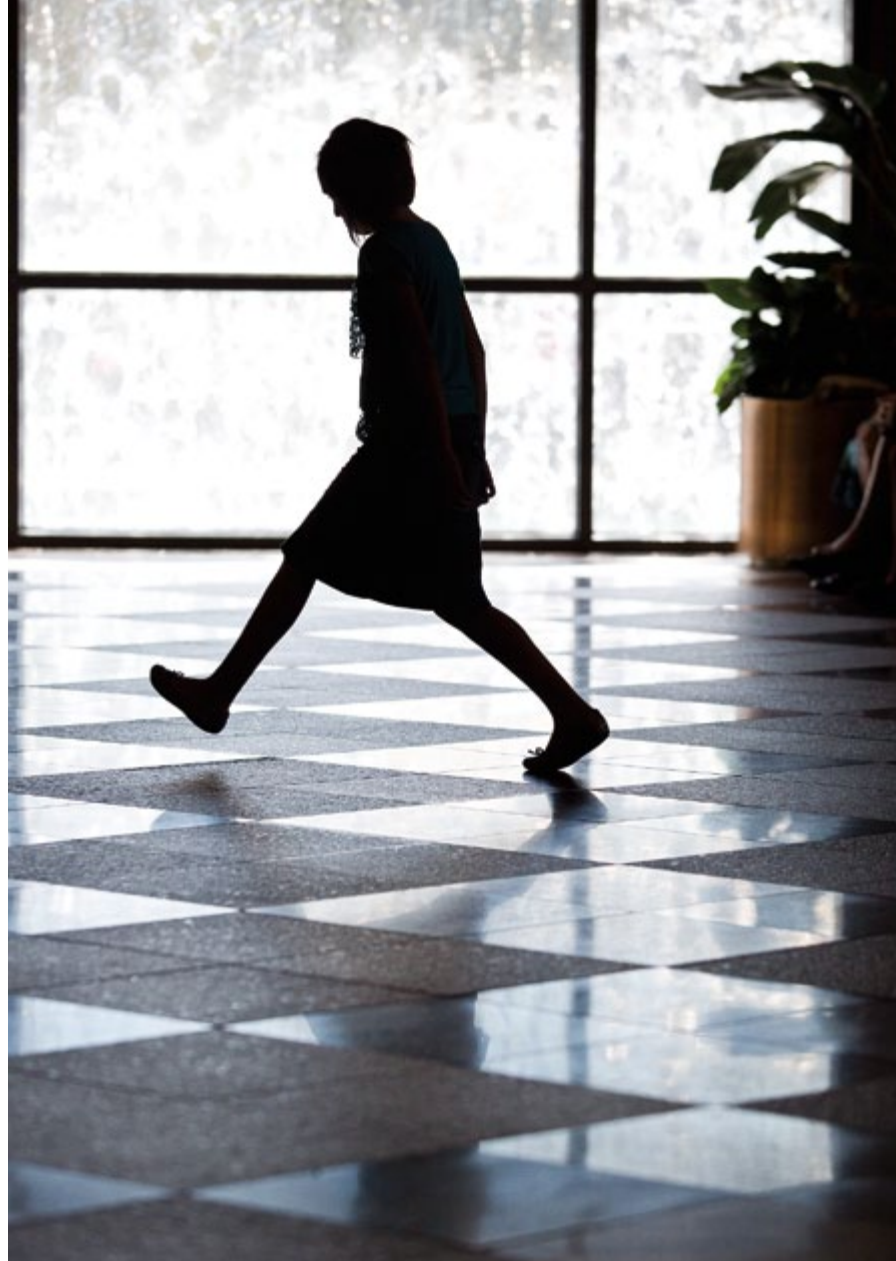
De nye læringsressursene for ungdom har ett sentralt mål: å hjelpe ungdom å bli omvendt til Jesu Kristi evangelium. Jeg så nylig en ung mann i en Søndagsskole-klasse for ungdom oppdage sannhet på egen hånd. Da jeg la merke til at han hadde

problemer med å relatere forsoningen til sitt eget liv, spurte jeg ham om han hadde følt tilgivelse. Han svarte: "Ja, for eksempel den gangen jeg brakk nesen på en gutt da vi spilte fotball. Jeg hadde dårlig samvittighet. Jeg lurte på hva jeg måtte gjøre for å føle meg bedre. Så jeg gikk hjem til ham og ba ham tilgi meg, men jeg visste at jeg måtte gjøre mer, så jeg ba, og da følte jeg at vår himmelske Fader tilga meg også. Dette er hva forsoningen betyr for meg."

Da han fortalte dette til klassen den dagen, leste han fra Johannes 3:16 – "For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne" – og vitnet så om forsoningens kraft. Denne læren var ikke lenger et abstrakt begrep for denne unge mannen. Den ble en del av livet hans fordi han stilte sitt eget spørsmål og deretter utøvet sin frihet til å handle.⁹

Denne unge mannen ble stadig mer omvendt, og det samme ble hans klassekamerater. De fokuserte på en viktig læresetning ved å studere Skriftene. De knyttet disse hellige ordene til sitt eget liv, og vitnet så om de velsignelser som hadde kommet til dem som følge av å etterleve læresetningen. Når vi underviser i Jesu Kristi evangelium, har vi fokus på Skriftene og ordene til vår tids profeter. Vi trekker veksler på hellig tekst for å styrke troen, bygge opp vitnesbyrd og hjelpe alle å bli fullstendig omvendt. De nye læringsressursene for ungdom vil hjelpe alle som bruker dem, til å forstå og etterleve Guds ord.

Da jeg underviste de hellige i Costa Rica, holdt jeg opp et eksempel av *Undervisning, intet større kall* og spurte: "Hvor mange av dere har denne håndboken?" Nesten alle rakte opp hånden. Med et smil sa jeg: "Og dere leser den sikkert hver eneste dag." Til min overraskelse, rakte en

søster på første rad opp hånden og bekreftet at hun leste den hver dag. Jeg ba henne komme til forhøyningen og forklare. Hun svarte: "Jeg leser Mormons bok hver morgen. Så leser jeg litt i *Undervisning, intet større kall*, så jeg kan lære mine barn det jeg nettopp har lært, på best mulig måte."

Hun ønsket å lære og undervise i hans ord på hans måte, så hun studerte hans ord i Skriftene, og deretter studerte hun hvordan hun skulle undervise i hans ord, slik at barna kunne bli fullstendig omvendt. Hennes mønster for læring og undervisning i evangeliet skjedde trolig ikke i én omgang. Hun bestemte seg for å gjøre noe. Og jo mer hun gjorde det hun visste at hun

skulle gjøre, jo mer styrket Herren henne til å gå på hans vei.

Noen ganger kan veien til omvendelse være lang og hard. Min svoger var mindre aktiv i Kirken i 50 år. Ikke før han var i 60-årene, begynte han å ta imot Frelserens innbydelse til å komme tilbake. Mange hjalp ham underveis. En hjemmelærer sendte ham et postkort hver måned i 22 år. Men han måtte finne ut at han ønsket å komme tilbake. Han måtte utøve sin handlefrihet. Han måtte ta det første steget – og deretter ett til og ett til. Nå er han og hans hustru besejlet, og han virker i et biskopsråd.

Nylig viste vi ham videoer som har blitt laget for å hjelpe ledere og lærere å implementere de nye

Aten, Hellas

læringsressursene. Etter å ha sett videoene, lente min svoger seg tilbake i stolen og sa, ganske følelsesladet: "Hvis jeg hadde hatt dette da jeg var ung, ville jeg kanskje ikke ha falt fra."

For noen uker siden møtte jeg en ung mann som strevde. Jeg spurte om han var medlem av Kirken. Han fortalte meg at han var agnostiker, men at han tidligere i livet hadde blitt kjent med Kirken. Da jeg fortalte ham om mitt kall i Søndagsskolen og at jeg skulle tale på generalkonferansen, sa han: "Hvis du skal tale, vil jeg se på det møtet." Jeg håper han ser på i dag. Jeg vet at hvis han ser på, har han lært noe. Dette Konferansesenteret er et unikt sted for læring og undervisning for omvendelse.

Når vi etterlever prinsippene som fremsettes av dem vi oppholder som

profeter, seere og åpenbarere, lærer vi på Frelserens måte.¹⁰ Vi tar ett steg nærmere ham. Nå som denne konferansen går mot slutten, oppfordrer jeg alle som kan høre meg, til å ta det steget. I likhet med nephittene i gammel tid, kan vi gå "hjem og overvei[e] de ting [som har blitt] sagt, og be til Faderen i [Kristi] navn så [vi] kan forstå."¹¹

Vi ønsker at alle unge skal forstå. Vi vil at de skal lære, undervise i og etterleve Jesu Kristi evangelium hver dag. Det er dette Herren ønsker for alle sine barn. Enten dere er barn, ungdom eller voksne, inviterer jeg dere til å komme og følge i hans fotspor. For hvert steg vi tar, vitner jeg om at Herren vil styrke oss. Han vil hjelpe oss å komme resten av veien. Når så hindrene dukker opp, vil vi holde det

gående. Når tvil dukker opp, vil vi holde det gående. Vi vil aldri vende tilbake. Vi vil aldri falle fra.

Jeg vitner om at vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus lever. Jeg vitner om at Frelseren stadig kaller på oss, akkurat som han gjorde i tidligere tider, og ber oss komme til ham. Vi kan ta imot hans invitasjon. Vi kan alle lære, undervise i og etterleve hans ord på hans måte ved å ta ett steg nærmere Frelseren. Hvis vi gjør det, vil vi bli virkelig omvendt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Johannes 3:1–7. I dette skriftstedet svarte Frelseren på spørsmålet som Nikodemus selv reiste. Han underviste ifølge Nikodemus' behov. Han lot Nikodemus utøve sin handlefrihet for å lære. Han hjalp Nikodemus å finne svaret selv.
2. Se Johannes 3:4; Joseph Smith – Historie 1:18.
3. Se "Undervisning i evangeliet på Frelserens måte," lds.org/youth/learn/guidebook/teaching.
4. Se Lukas 18:18–22.
5. Se 1 Johannes 4:19.
6. Dallin H. Oaks, "Utfordringen å bli," *Liahona*, jan. 2001, 41: "Å vitne er å vite og *kunngjøre*. Evangeliet utfordrer oss til å bli 'omvendt', noe som krever at vi *gjør* og *blir* noe. Hvis noen av oss kun stoler på vår kunnskap og vårt vitnesbyrd om evangeliet, er vi i samme stilling som de velsignede, men fremdeles ufulle apostlene som Jesus oppfordret til å bli 'omvendt'. Vi kjenner alle noen som har et sterkt vitnesbyrd, men ikke handler ifølge det så de kan bli omvendt."
7. Se Abraham 2:11.
8. Se Mosiah 27:24–26; 2 Korinterbrev 5:17.
9. Se David A. Bednar, "Vær årvåkne ... med all utholdenhet", *Liahona*, mai 2010, 43: "Hjelper vi våre barn å bli selvstendige personer som virker og søker lærdom ved studium og ved tro, eller har vi lært våre barn å vente på å bli undervist og påvirket? Gir vi som foreldre først og fremst våre barn det åndelige motstykket til fisk å spise, eller hjelper vi dem stadig å handle, å lære på egenhånd og å stå standhaftige og urokkelige? Hjelper vi våre barn å bli ivrig opptatt av å be, lete og banke på?"
10. Se Dennis B. Neuenschwander, "Levende profeter, seere og åpenbarere", *Liahona*, jan. 2001, 49–51.
11. 3 Nephi 17:3.

Av **eldste Marcus B. Nash**
i De sytti

Ved tro blir alle ting oppfylt

Tro vil hjelpe oss å klatre trygt på evangeliets vei, overvinne enhver utfordring i jordelivet og vende tilbake vår himmelske Faders majestetiske nærvær.

For ikke lenge siden gikk flere av oss i familien Nash til toppen av Huayna Picchu, en høy topp nær de gamle Inka-ruinene i Machu Picchu i Peru. Det er en svært bratt stigning med fantastisk utsikt og stupbratte skrenter. Dessverre har noen turgåere mistet livet ved å falle utfor den smale, bratte stien. For å unngå slike tragedier har sterke kabeltau siden blitt festet til den solide fjellsiden til Huayna Picchu. Vi holdt fast i disse wirene mens vi klatret, og de gjorde oss i stand til å komme trygt til toppen, hvor utsikten var majestetisk!

I likhet med stien opp Huayna Picchu, er vår jordiske reise en bratt og vanskelig oppstigning, som vi trenger vår himmelske Faders hjelp til for å fullføre. Av denne grunn fastsatte han evangeliets prinsipper og ordinanser for å bringe oss til Frelseren og hans frelsende kraft.¹ Det første av disse prinsippene, tro på Herren Jesus Kristus,² er som wirene på Huayna Picchu: hvis den er sterk og godt festet til "vår Frelseres klippe",³ hjelper troen oss å klatre trygt på evangeliets vei, overvinne enhver utfordring i jordelivet⁴

og vende tilbake til vår himmelske Faders majestetiske nærvær. Alle ting blir oppfylt ved tro.⁵

Tro er både et handlingens og kraftens prinsipp.⁶ Det "er ikke å ha en fullkommen kunnskap om noe. Hvis [vi] derfor har tro, håper [vi] på noe som ikke er sett, som er sant".⁷ Det er en forsikring⁸ fra Ånden, oppnådd ved lærdom som beveger oss til å handle⁹ for å følge Frelserens eksempel og ydmykt holde hans bud, også i tider med offer og prøvelse.¹⁰ Tro bringer oss Herrens kraft, som – blant annet – tilkjennegis ved et håp om at gode ting kommer,¹¹ mirakler som bekrefter troen¹² og guddommelig beskyttelse i åndelige og timelige saker.¹³

Livet til Ann Rowley, en pionerkvinne i Kirkens tidlige tid, viser hvordan utøvelse av tro påvirker vårt liv til det gode. Søster Rowley, en enke fra England, utøvde sin tro for å ta imot profetens kall om å samles i Sion. Hun var medlem av Willies håndkjerrekompagni, som kom ut for dype snøskavler på veien høsten 1856. De hadde nådd et punkt på reisen der hennes syv barn bokstavelig talt sultet. Hun skrev: "Det gjorde vondt

å se mine barn gå sultne... Kvelden kom, og det var ingen mat til kveldsmåltidet. Jeg ba Gud om hjelp slik jeg alltid gjorde. Jeg gikk ned på mine knær, og husket to harde skipskjeks som... hadde blitt igjen fra sjøreisen. De var ikke store, og de var så harde at de ikke kunne knekkes. Det var da ikke nok til å mette 8 personer, men 5 brød og 2 fisker var ikke nok til å mette 5000 mennesker heller, men ved et mirakel hadde Jesus gjort det. Med Guds hjelp er ingenting umulig. Jeg fant kjeksene og la dem i en jerngryte, dekket dem med vann og ba om Guds velsignelse. Så satte jeg lokket på kjelen og satte den på glohauget. Da jeg tok av lokket litt senere, fant jeg kjelen fylt med mat. Jeg knelte sammen med familien og takket Gud for hans godhet. Den kvelden hadde min familie nok mat."¹⁴

Ann Rowley etterlevde evangeliet med store personlige ofre. Hun trengte hjelp og spurte om den i bønn. På grunn av sin tro, ble hun fylt med håp og mottok på mirakuløst vis mat til sin familie. Herren velsignet henne også med den evig betydningsfulle evnen til å holde ut "i tro til enden".¹⁵ Til tross for en usikker fremtid, forlangte hun ikke å få vite hvordan hun skulle skaffe mat til barna neste dag, men ventet i stedet tålmodig på Herren¹⁶ og sto på videre med håp – akkurat som den vakre salmen uttrykker:

*Led, milde lys, når skodden meg
omringer, led du meg frem!
Jeg går i mørke natt langt fra mitt
hjem. Led du meg frem!
Før du min fot! Det fjerne mål jeg ber
ei om å se, ett skritt er nok for meg.¹⁷*

Vi kan også utøve slik tro på Herren, tro og stole på at vår gode og uforanderlige Gud¹⁸ vil velsigne oss med sin mirakuløse kraft, tilpasset

våre omstendigheter og ifølge hans tidsskjema. Når vi gjør det, vil også vi se Guds hånd tilkjennegitt i vårt liv.

Herren befaler oss å “grip[er] troens skjold, hvorved dere skal kunne slukke *alle* de ugudeliges brennende piler”.¹⁹ Satan vil bruke slike ting som tvil, frykt eller synd til å friste oss til å gi slipp på troen og miste den beskyttelse den gir. La oss kort undersøke hver av disse utfordringene for tro én etter én, slik at vi kan gjenkjenne og ikke gi akt på motstanderens fristelser.²⁰

For det første: Mistro til Herren eller hans evangelium vil få oss til å motstå Guds Ånd.²¹ Herrens motgift mot tvil er enkel. Kong Benjamin erklærte: “Tro på Gud, tro at han er til og at han skapte alle ting, både i himmel og på jord. Tro at han har all visdom og all makt både i himmel og på jord. Tro at mennesket ikke fatter alt som Herren fatter.”²²

Hvis dere, på grunn av mistro eller tvil, opplever at deres tro vakler, husk at selv de gamle apostlene bønnfalt Herren: “Øk vår tro!”²³ Mens dere husker at tro og fornuft er nødvendige ledsagere, skulle dere overveie følgende analogi: tro og fornuft er som de to vingene på et fly. Begge er helt nødvendige for å kunne fly. Hvis fornuften, fra deres perspektiv, synes å bestride troen, stopp opp og husk at vårt perspektiv er svært begrenset i forhold til Herrens.²⁴ Forkast ikke troen mer enn dere ville løsne en vinge fra et fly under flyging. Prøv i stedet å tro i den minste grad, og la håpet den frembringer være et anker for sjelen – og for deres fornuft.²⁵ Det er derfor vi er befalt: “Søk lærdom ved studium og også ved tro.”²⁶ Husk at tro går forut for og frembringer mirakler som vi ikke har noen umiddelbar forklaring på i vår erfaring, for eksempel en jerngryte full av mat på grunnlag av

to små kjeks, eller bare å holde ut i tro mot alle odds.²⁷

For det annet: Frykt forstyrrer og undergraver troen på Frelseren. Apostelen Peter så hen til Herren en stormfull natt og gikk på vannet – helt til han så ned og “så det veldige uværet [og ble] redd” og sank ned i det stormfulle havet.²⁸ Han kunne ha fortsatt å gå hvis han ikke hadde fryktet! Istedenfor å fokusere på og frykte den veldige vinden og bølgene i vårt liv, oppfordrer Herren oss: “Se hen til meg i enhver tanke, tvil ikke, frykt ikke.”²⁹

For det tredje: Synd reduserer Åndens tilstedeværelse i vårt liv, og uten Den hellige ånd vil vi mangle den åndelige utholdenhet til å holde fast ved og utøve tro. Det er best å utøve vår tro til “ikke [å] røre ved den onde gave eller ved det som er urent”,³⁰ og å være “trofaste i å holde alle [Guds] bud for at ikke ... deres tro [skal] svikte dere og deres fiender seire over dere”.³¹ Hvis synden har tilsmusset deres liv, oppfordrer jeg dere til å utøve “tro til omvendelse”,³² og Frelseren vil, gjennom forsoningen, rens og helbrede dere.

Brødre og søstre, Herren vil, i henhold til vår tro, oppfylle sine løfter og samarbeide med oss for å overvinne enhver utfordring.³³ Han gjorde det for sitt folk i alle nasjoner og i alle tidsaldre. Fordi han er en “Gud som gjør mirakler”, og “forandrer seg ikke”, vil han likeledes velsigne hver enkelt av oss med håp, beskyttelse og kraft i henhold til vår tro på ham.³⁴ Urokkelig tro på Herren Jesus Kristus vil – som kabeltauene på stien opp Huayna Picchu – forankre dere og deres kjære til “vår Forløseres klippe” og hans makeløse kraft til å frelse.³⁵

President Thomas S. Monson har uttalt: “Fremtiden er like lys som deres tro.”³⁶ Jeg vitner om denne opphøyde,

håpefulle sannhet og oppfordrer hver enkelt av oss til standhaftig å streve fremover med tro på Herren, “uten å tvile”.³⁷ Jeg vet at Frelseren lever, er “troens opphavsmann og fullender”³⁸ og at “han lønner dem som søker ham”.³⁹ Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lære og pakter 84:19–21.
2. Se 4. trosartikkel.
3. Helaman 5:12.
4. Se Lære og pakter 76:53.
5. Se Ether 12:3.
6. Se *Lectures on Faith* (1985), 3; se også Jakobs bok 4:6; Ether 12:7–22; Hebreerne 11:4–40.
7. Alma 32:21.
8. Se Joseph Smiths oversettelse, Hebreerne 11:1 (i Hebreerne 11:1, fotnote b).
9. Se 2 Nephi 25:23; Alma 34:15–17; Ether 12:6; Jakobs brev 2:17–26.
10. Se Ether 12:4–6; *Lectures on Faith*, 69.
11. Se Moroni 7:40–42.
12. Se Veiledning til Skriftene, “Tro”; se også Mormon 9:8–21; Moroni 7:33–37.
13. Se Lære og pakter 27:17; Alma 57:19–27; 58:10–13.
14. Ann Rowley, i Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 113.
15. Lære og pakter 20:25.
16. Jesaja 40:31.
17. “Led, milde lys”, *Salmer*, nr. 77.
18. Se Jakobs bok 4:10; Mormon 9:9.
19. Lære og pakter 27:17; uthevelse tilføyd.
20. Se 1 Nephi 8:33–34; Alma 37:33; Lære og pakter 20:22.
21. Se Alma 32:28.
22. Mosiah 4:9.
23. Lukas 17:5.
24. Se Mosiah 4:9–10; Ordspråkene 3:5–7; Jesaja 55:8–9.
25. Se Ether 12:4.
26. Lære og pakter 88:118; uthevelse tilføyd.
27. Se Moroni 7:33–38; Ether 12:19.
28. Se Matteus 14:25–31.
29. Lære og pakter 6:36.
30. Moroni 10:30.
31. Lære og pakter 136:42.
32. Se Alma 34:15–17; se også Ether 12:3.
33. Se Ether 12:29; Alma 7:27.
34. Se Mormon 9:18–21; se også Moroni 7:33–38; Alma 37:16–17.
35. Helaman 5:12.
36. Thomas S. Monson, “Vær ved godt mot,” *Liahona*, mai 2009, 92.
37. Se Jakobs brev 1:6–8.
38. Moroni 6:4; se også Hebreerne 12:2.
39. Hebreerne 11:6; se også Ether 12:41.

Av eldste Daniel L. Johnson

i De sytiti

Bli en sann disippel

Når vi adlyder Hans bud og tjener våre medmennesker, blir vi bedre Jesu Kristi disipler.

De av oss som har gått ned i dåpens vann og mottatt Den hellige ånds gave, har inngått pakt om at vi er villige til å påta oss Jesu Kristi navn, eller med andre ord erklærer vi oss å være Herrens disipler. Vi fornyer denne pakten hver uke når vi tar del i nadverden, og vi viser dette ved måten vi lever på. Hvordan det er å være slike disipler, ble vakkert utvist i senere tids hendelser i Mexico.

Det hadde vært en fortreffelig vår for fruktdyrkende lokalsamfunn i det nordlige Mexico. Frukttrærne var i full blomst, og forventningene var høye om en rik høst. Planer ble allerede lagt om å nedbetale lån, erstatte nødvendig utstyr og aldrende frukthager, og oppfylle personlige forpliktelser som å betale skolepenger for familie-medlemmer. Det ble til og med lagt planer om familiefrier. Det rådet en generell optimisme. Så, en mandag ettermiddag i slutten av mars, kom en vinterstorm, og det begynte å snø. Det snødde til rundt klokken tre om natten. Så, da skyene forsvant, falt temperaturen. Gjennom hele natten og de tidlige morgentimer ble enhver anstrengelse gjort for å redde i det minste en del av fruktavlingen. Alt til ingen nytte. Det ble rett og slett for kaldt, og avlingen var helt frossen.

Det ville ikke være noen frukt å høste og selge i år. Tirsdag opprant med det smertelige og nedslående tapet av alle de storartede planene, forventningene og drømmene fra bare en dag tidligere.

Jeg fikk en e-post om den forferdelige tirsdagsmorgenen fra Sandra Hatch, gift med John Hatch, som da var førsterådgiver i presidentskapet for Colonia Juárez Chihuahua tempel. Jeg siterer deler av denne e-posten: “John sto opp tidlig – cirka halv syv – for å løpe opp til templet og se om vi skulle avlyse morgenens sesjon. Han kom tilbake og sa at parkerings-plassen og veien var fri for snø, så vi bestemte oss for å gjennomføre den. Vi tenkte at kanskje noen av arbeiderne som ikke hadde frukthager, ville komme, og vi kunne sette alle arbeiderne inn på sesjonen... Det var så inspirerende å se mennene komme, en etter en. Der var de, uten å ha sovet og klar over at avlingene deres var tapt... Jeg iakttok dem under vårt forberedelsesmøte, og de strevde med å holde seg våkne. Men istedenfor å tenke at de hadde en god unnskyldning for ikke å komme, stilte de opp. Og det var 38 personer på sesjonen (en full sesjon)! Det var en oppløftende morgen for oss, og vi takket vår himmelske Fader for gode

mennesker som gjør sin plikt, uansett hva som skjer. Jeg følte en spesiell ånd der denne morgenen. Jeg er sikker på at Han var glad for å vite at vi elsker Hans hus og følte at det var et bra sted å være på en så vanskelig morgen.”

Historien slutter ikke der, den utspiller seg faktisk fortsatt.

De fleste av dem som mistet sin fruktavling, hadde noe jord tilgjengelig hvor de kunne plante alternative avlinger for sesongen, for eksempel chili eller bønner. Disse avlingene kunne gi i det minste noen inntekter, tilstrekkelig til å overleve på frem til neste års fruktavling. Det var imidlertid én god mann med en ung familie som ikke hadde mer jord, og sto overfor et år uten inntekter i det hele tatt. Andre i lokalsamfunnet som så denne brorens forferdelige situasjon og handlet på eget initiativ og egen regning, ordnet med et jordstykke, brukte sitt eget

utstyr til å bearbeide jorden og ga ham chiliplanter å plante.

Jeg kjenner mennene som jeg nettopp har talt om. Ettersom jeg kjente dem, ble jeg ikke overrasket over hva de gjorde. Men de som ikke kjenner dem, vil trolig stille to spørsmål, og begge begynner med ordet *hvorfor*. Hvorfor kom de til templet for å utføre sine oppgaver og tjene etter å ha vært oppe hele natten, bare for å innse at de hadde tapt store deler av sine inntekter for hele året? Hvorfor ville de bruke det som nå var knappe og svært verdifulle ressurser, til å hjelpe en annen i desperat nød, når de selv var i så dystre økonomiske omstendigheter?

Hvis du forstår hva det vil si å være en Jesu Kristi disippel, vet du svaret på disse to spørsmålene.

Å inngå pakten om å være en Kristi disippel er begynnelsen på en livslang prosess, og veien er ikke alltid lett. Når

vi omvender oss fra våre synder og går inn for å gjøre det han vil vi skal gjøre, og tjener våre medmennesker som han ville tjent dem, vil vi uunngåelig bli mer lik ham. Å bli som ham og bli ett med ham, er det endelige målet – og i bunn og grunn selve definisjonen av en sann disippel.

Frelseren spurte sine disipler da han besøkte det amerikanske kontinent: “Derfor, hva slags menn burde dere være?” Og så, idet han besvarte sitt eget spørsmål, sa han: “Sannelig sier jeg dere, likesom jeg er” (3 Nephi 27:27).

Å bli som Frelseren er ingen lett oppgave, særlig i den verden vi lever i. Vi møter hindringer og motgang nesten hver dag av vårt liv. Det er en grunn til dette, og det er en av de viktigste hensiktene med jordelivet. Vi leser i Abraham 3:25: “Og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt hva Herren deres Gud befaler dem.”

Disse prøvene eller prøvelsene varierer i natur og intensitet. Men ingen vil forlate dette livet på jorden uten å ha gjennomgått dem. For det meste ser vi for oss prøvelser som tapet av en avling eller en jobb, en av våre nærmeste som dør, sykdom, fysisk, psykisk eller følelsesmessig arbeidsuførhet, fattigdom eller tap av venner. Men til og med oppnåelse av tilsynelatende verdige mål medfører sine egne farer i form av fåfengt stolthet, hvor vi higer mer etter menneskers ære enn himmelens bifall. Dette kan omfatte verdslig popularitet, offentlig anerkjennelse, fysisk styrke, kunstnerisk eller atletisk talent, velstand og rikdom. Med hensyn til disse siste prøvelsene, kan noen av oss ha følelser som ligner dem som uttrykkes av Tevje i *Spelemann på taket*: Hvis rikdom er en forbannelse, “må Gud slå meg med den, og må jeg aldri bli frisk!”¹

Men disse siste formene for prøvelser kan være enda mer skremmende

og farlige, og vanskeligere å overvinne enn de forannevnte. Som disipler vil vi utvikle oss og bli prøvet ikke ved hvilken type prøvelser vi står overfor, men ved hvordan vi takler dem. Som vi har lært av president Henry B. Eyring: "Livets store prøve er altså å se om vi vil lytte til og adlyde Guds bud, selv når det stormer rundt oss. Det handler ikke om å utholde stormer, men å velge det rette mens de raser. Livets tragedie er å ikke bestå denne prøven, og dermed ikke få vende tilbake til vårt himmelske hjem i herlighet" ("Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig," *Liahona*, nov. 2005, 38).

Jeg er den stolte bestefar til 23 barnebarn. De slutter aldri å forundre meg med sin forståelse av evige sannheter, selv i sin unge alder. Da jeg forberedte meg til denne talen, ba jeg hver av dem om å sende meg en svært kort definisjon av hva det betydde for dem å være en Jesu Kristi disippel eller etterfølger. Jeg fikk fantastiske svar fra dem alle. Men jeg vil gjerne dele med dere dette svaret fra åtte år gamle Benjamin: "Å være en Jesu Kristi disippel betyr å være et eksempel. Det betyr å være misjonær og forberede seg på å bli misjonær. Det betyr å tjene andre. Det betyr at du leser i Skriftene og holder dine bønner. Det betyr at du holder sabbaten hellig. Det betyr at du lytter til Den hellige ånds tilskyndelser. Det betyr å gå i kirken og i templet."

Jeg er enig med Benjamin. Å være disippel handler om å gjøre og å bli. Når vi adlyder Hans bud og tjener våre medmennesker, blir vi bedre Jesu Kristi disipler. Lydighet og underkastelse til hans vilje bringer Den hellige ånds veiledning, sammen med velsignelsene fred, glede og trygghet, som alltid ledsager dette tredje medlem av Guddommen. Og de kan ikke komme på noen annen måte. Til syvende og

sist er det total underkastelse til Hans vilje som hjelper oss å bli som vår Frelser er. Som sagt, å bli som ham og bli ett med ham er det endelige målet – og i bunn og grunn selve definisjonen av en sann disippel.

Å være disipler så jeg praktisert i Colonia Juárez tempel og på de nærliggende jordene da brødre og søstre i troen bekreftet sine forpliktelser

overfor Gud og hverandre til tross for hjerteskjærende motgang.

Jeg vitner om at når vi adlyder hans bud, tjener andre og innretter vår vilje etter hans, vil vi virkelig bli hans sanne disipler. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se Joseph Stein, Jerry Bock, Sheldon Harnick, *Fiddler on the Roof* (1964), 61.

Av eldste Don R. Clarke

i De sytti

Nadverdens velsignelser

Vi vil bli velsignet når vi føler takknemlighet for Jesu Kristi forsoning, fornyer våre dåpspakter, føler tilgivelse og får inspirasjon fra Den hellige ånd.

Jeg vokste opp i Rexburg i Idaho, hvor jeg ble påvirket og undervist av en flott familie, venner, lærere og ledere. Det finnes spesielle opplevelser i alles liv som berører vår sjel og gjør ting annerledes for alltid. En slik opplevelse fant sted i min ungdom. Denne opplevelsen forvandlet mitt liv.

Jeg var alltid aktiv i Kirken og utviklet meg gjennom Det aronske prestedømme. Da jeg var tenåring, ba bror Jacob, læreren min, meg om å skrive ned på et kort hva jeg hadde tenkt på under nadverden. Jeg tok kortet mitt og begynte å skrive. Først på listen var en basketballkamp vi hadde vunnet kvelden før. Og så kom et stevnemøte etter kampen, og slik fortsatte listen. Langt borte og absolutt ikke i fet skrift var navnet Jesus Kristus.

Hver søndag ble kortet fylt ut. For en ung bærer av Det aronske prestedømme fikk nadverden og nadverdsmøtet en ny, utvidet og åndelig mening. Jeg gledet meg til søndagene og muligheten til å ta del i nadverden, ettersom min forståelse av Frelserens forsoning var i ferd med å forandre meg. Hver søndag den dag i dag, når jeg tar del i nadverden, kan

jeg se kortet mitt og gjennomgå listen. På listen min nå står alltid først og fremst menneskenes Frelser.

I Det nye testamente leser vi om den gangen da Frelseren og hans apostler møttes i et øvre rom for påskemåltidet.

“Og han tok et brød, takket og brøt det, gav dem og sa: Dette er mitt legeme, som blir gitt for dere. *Gjør dette til minne om meg.*”

Likewise tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, *som utgytes for dere.*¹

Jesus innstiftet også nadverdens ordinans under sitt besøk hos nephitene.² Jeg har lært å forstå betydningen av disse to hendelsene.

President David O. McKay sa: “Jeg føler meg tilskyndet til å understreke hva Herren har utpekt som det viktigste møtet i Kirken, og det er nadverdsmøtet.”³ Hvis vi forbereder oss godt til nadverden, kan vi forandre vårt liv. Jeg vil gjerne foreslå fem prinsipper som kan velsigne vårt liv hvis vi tar verdig del i nadverden.

I. Takknemlighet for Jesu Kristi forsoning

Det første prinsippet er å ha takknemlighet overfor vår himmelske

Fader under nadverden for hans Sønnens forsoning. Følgende historie fortelles om å dele ut nadverden:

“Nadverden betydde egentlig aldri stort for meg før søndagen da jeg ble ordinert til diakon. Den ettermiddagen delte jeg ut nadverden for første gang. Før møtet advarte en av diakonene meg: ‘Pass på bror Schmidt. Du må kanskje vekke ham!’ Endelig kom tiden da jeg skulle delta i å dele ut nadverden. Jeg håndterte de første seks radene ganske bra. Barn og voksne tok brødet uten noen merkbar tanke eller noe problem. Så kom jeg til rad syv, raden hvor bror Schmidt alltid satt. Men jeg ble overrasket. Istedenfor å sove var han lys våken. I motsetning til mange av de andre jeg hadde delt ut til, tok han brødet med det som syntes å være stor ettertanke og ærbødighet.

Et par minutter senere nærmet jeg meg igjen rad syv med vannet. Denne gangen hadde min venn rett. Brother Schmidt satt med hodet bøyd og sine store tyske øyne lukket. Han var tydeligvis i dyp søvn. Hva kunne jeg gjøre eller si? Jeg så et øyeblikk på pannen hans, rynket og medtatt etter mange års slit og motgang. Han hadde sluttet seg til Kirken som tenåring, og hadde opplevd mye forfølgelse i sin lille tyske by. Jeg hadde hørt historien mange ganger på vitnesbyrds møtet. Jeg bestemte meg til slutt for forsiktig å dytte til skulderen hans i håp om å vekke ham. Idet jeg rakte ut hånden for å gjøre det, løftet han sakte hodet. Tårer strømmet nedover kinnene hans, og da jeg så inn i øynene hans, så jeg kjærlighet og glede. Han rakte rolig ut hånden og tok vannet. Selv om jeg bare var tolv den gangen, kan jeg fortsatt levende huske den følelsen jeg hadde da jeg så denne robuste gamle mannen ta del i nadverden. Jeg visste uten tvil at han følte noe for nadverden som jeg aldri hadde følt.

Jeg besluttet da at jeg ønsket å ha de samme følelsene.”⁴

Bror Schmidt hadde kommunisert med himmelen, og himmelen hadde kommunisert med ham.

II. Husk at vi fornyer dåpspakter

Det andre prinsippet er å huske at vi fornyer vår dåpspakt når vi tar del i nadverden. Noen av løftene vi gir, som er nedtegnet i Skriftene, er:

“Å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, ... å bære hverandres byrder, ... å sørge med dem som sørger ... og stå som Guds vitner.”⁵

“Og kommer frem med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, ... og er villige til å påta seg Jesu Kristi navn [og] er fast bestemt på å tjene ham inntil enden,”⁶ og holde hans bud og alltid minnes ham.⁷

Nadverdsbønnene er en påminnelse om disse paktene. Når vi tar del i nadverden, fornyer vi vår beslutning om å leve opp til disse paktene. Jeg tror det ville være hensiktsmessig å huske nadverdsbønnene i vårt sinn og hjerte. Dette vil hjelpe oss å fokusere på å fornye våre dåpspakter. Enten vi var 8 eller 80 år gamle da vi ble døpt,

håper jeg vi aldri vil glemme den dagen og paktene vi inngikk.

III. Under nadverden kan vi føle oss tilgitt for våre synder

For det tredje, under nadverden kan vi føle oss tilgitt for våre synder. Hvis vi har brukt tid før nadverdsmøtet på omvende oss fra våre synder, kan vi føle oss rene og ubesmittet når vi forlater nadverdsmøtet. President Boyd K. Packer har sagt: “Nadverden fornyer tilgivelsens prosess. Hver søndag når nadverden blir utdelt, er det en seremoni for å fornye tilgivelsens prosess... Hver søndag kan du rense deg, slik at når tiden er inne og du dør, vil din ånd være ren.”⁸ Verdig deltagelse i nadverden kan hjelpe oss å føle som kong Benjamins folk, som “ble fylt med glede, for de hadde fått forlatelse for sine synder og hadde fred i samvittigheten.”⁹

IV. Vi kan motta inspirasjon til løsninger på våre problemer

Det fjerde prinsippet er at vi kan få inspirasjon til løsninger på våre problemer under nadverdsmøtet. Da jeg

var misjonspresident i Bolivia, hadde min hustru, Mary Anne, og jeg velsignelsen av å delta på et seminar for misjonspresidenter sammen med president Henry B. Eyring. På dette møtet lærte han oss at det er tre viktige måter å forberede seg til å dra nytte av et møte på. Vi skulle komme med våre problemer, ydmyke som barn og klare til å lære, og med et ønske om å hjelpe Guds barn.

Når vi ydmykt kommer til nadverdsmøtet, kan vi bli velsignet med å føle tilskyndelser til løsninger på våre daglige problemer. Vi må komme forberedt, være villige til å lytte og ikke bli distraheret. I Skriftene leser vi: “Men se, jeg sier deg at du må *tenke det ut* i ditt sinn, så må du *adspørre meg om det er riktig*, og hvis det er riktig, vil jeg forårsake *en brennende følelse i ditt bryst*, derfor skal du *føle at det er riktig*.”¹⁰ Vi kan vite hva vi skal gjøre for å løse våre problemer.

V. Verdig deltagelse i nadverden vil hjelpe oss å bli fylt med Den hellige ånd

Det femte prinsippet, verdig deltagelse i nadverden, vil hjelpe oss å bli fylt med Den hellige ånd. Da

han innstiftet nadverden under sitt besøk hos nephittene, sa Jesus: “Den som spiser av dette brød, spiser av mitt legeme til sin sjel, og den som drikker av denne vin, drikker av mitt blod til sin sjel. Og hans sjel skal aldri hungrer eller tørste, men bli mettet.”¹¹ De hadde blitt lovet at hvis de hungrer og tørster etter rettferdighet, ville de bli fylt med Den hellige ånd. Nadverdsbønnen lover også at hvis vi holder våre pakter, vil vi alltid ha hans Ånd med oss.¹²

Eldste Melvin J. Ballard sa: “Jeg kan vitne om at det følger en ånd med nadverdens forrettelse som varmer sjelen fra topp til tå. Man føler at åndens sår blir leget og at byrden blir løftet bort. Lindring og lykke kommer til den sjel som er verdig og virkelig ønsker å ta del i denne åndelige føden.”¹³

Vi vil bli velsignet når vi føler takknemlighet for Jesu Kristi forsoning, fornyer våre dåpapakter, føler tilgivelse og får inspirasjon fra Den hellige ånd når vi tar del i nadverden hver uke. Det vil alltid være et godt nadverds-møte hvis nadverden er det sentrale i vår religionsutøvelse. Jeg er så takknemlig for Jesu Kristi forsoning. Jeg vet at han lever. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 22:19–20; uthevelse tilføyd.
2. Se 3 Nephi 18.
3. David O. McKay, i Conference Report, okt. 1929, 11.
4. *Mormons bok – elevhefte* (Kirkens skoleverks håndbok, 1979), 417.
5. Mosiah 18:8–9.
6. Lære og pakter 20:37.
7. Se Lære og pakter 20:77.
8. Boyd K. Packer, *Mine Errand from the Lord* (2008), 196.
9. Mosiah 4:3; uthevelse tilføyd.
10. Lære og pakter 9:8; uthevelse tilføyd.
11. 3 Nephi 20:8.
12. Se Lære og pakter 20:77.
13. Melvin J. Ballard, i Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 149.

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

Omvendt til Herren

Å vite at evangeliet er sant er kjernen i et vitnesbyrd. Å være konsekvent trofast mot evangeliet er kjernen i omvendelse.

Mitt budskap fokuserer på forholdet mellom å motta et vitnesbyrd om at Jesus er Kristus og å bli omvendt til ham og hans evangelium. Vanligvis behandler vi temaene vitnesbyrd og omvendelse separat og uavhengig av hverandre. Vi får imidlertid verdifullt perspektiv og større åndelig overbevisning hvis vi overveier disse to viktige temaene sammen.

Jeg ber om at Den hellige ånd vil undervise og oppbygge hver enkelt av oss.

Hvem sier dere at jeg er?

Vi kan lære mye om vitnesbyrd og omvendelse av apostelen Peters tjenestegjerning.

Da Jesus kom til traktene ved Cæsarea Filippi, stilte han sine disipler dette gjennomtrengende spørsmålet: “Hvem sier dere at jeg er?”

Peter sa rett ut:

“Du er Messias, den levende Guds sønn.

Jesus svarte ham og sa: Salig er du, Simon, Jonas’ sønn! For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbaret dette for deg, men min Far i himmelen” (Matteus 16:15–17).

Det kommer klart frem av Peters svar og Frelserens instruksjon at et vitnesbyrd er personlig kunnskap

om åndelig sannhet oppnådd ved åpenbaring. Et vitnesbyrd er en gave fra Gud og er tilgjengelig for alle hans barn. Enhver ærlig sannhetssøker kan få et vitnesbyrd ved å utøve den nødvendige “minste grad” av tro på Jesus Kristus til å “prøve” (Alma 32:27) og “prøve Guds ords kraft” (Alma 31:5), føye seg “etter Den Hellige Ånds tilskyndelser” (Mosiah 3:19) og våkne opp for Gud (se Alma 5:7). Vitnesbyrd medfører økt personlig ansvar og er en kilde til mening, trygghet og glede.

Å søke etter og oppnå et vitnesbyrd om åndelig sannhet krever at vi ber, leter og banker på (se Matteus 7:7; 3 Nephi 14:7) med et oppriktig hjerte, ærlig hensikt og tro på Frelseren (se Moroni 10:4). Grunnleggende komponenter i et vitnesbyrd er å vite at vår himmelske Fader lever og elsker oss, at Jesus Kristus er vår Frelser og at evangeliets fylde er gjengitt til jorden i disse siste dager.

Når du en gang omvender deg

Da Frelseren underviste sine disipler under det siste måltid, sa han til Peter:

“Simon, Simon! Se, Satan krevde å ... sikte dere som hvete.

Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang

omvender deg, så styrk dine brødre” (Lukas 22:31).

Interessant nok hadde denne mektige apostelen samtalt og vandret med Mesteren, vært vitne til mange mirakler og hadde et sterkt vitnesbyrd om Frelserens guddommelighet. Men selv Peter trengte ytterligere instruksjoner fra Jesus om Den hellige ånds omvendende og helliggjørende kraft og sin forpliktelse til å tjene trofast.

Kjernen i Jesu Kristi evangelium innebærer en grunnleggende og varig endring i vår natur som ble gjort mulig ved Frelserens forsoning. Sann omvendelse bringer en endring i ens tro, hjerte og liv så man godtar og retter seg etter Guds vilje (se Apostlenes gjerninger 3:19; 3 Nephi 9:20), og inkluderer en bevisst beslutning om å bli en Kristi disippel.

Omvendelse er en forstørrelse, en fordypelse og en utvidelse av vitnesbyrdets fundament. Det er resultatet av åpenbaring fra Gud, ledsaget av individuell omvendelse, lydighet og flid. Enhver ærlig sannhetssøker kan bli omvendt ved å oppleve den mektige forandring i hjertet og bli åndelig født av Gud (se Alma 5:12–14). Når vi

overholder frelsens og opphøyelsens ordinanser og pakter (se L&p 20:25), “streve[r] fremover med standhaftighet i Kristus” (2 Nephi 31:20) og holder ut i tro til enden (se L&p 14:7), blir vi nye skapninger i Kristus (se 2 Korinterbrev 5:17). Omvendelse er et offer av oss selv, i form av kjærlighet og lojalitet, som vi gir til Gud i takknemlighet for vitnesbyrdets gave.

Eksempler på omvendelse i Mormons bok

Mormons bok er full av inspirerende beretninger om omvendelse. Amaleki, en etterkommer av Jakob, erklærte: “Jeg vil dere skal komme til Kristus, som er Israels Hellige, og ta del i hans frelse og hans forløsningskraft. Ja, kom til ham, ofre hele deres sjel som et offer til ham” (Omni 1:26).

Å vite ved Den hellige ånds kraft at Jesus er Kristus, er viktig og nødvendig. Men oppriktig å komme til ham og gi hele vår sjel som et offer, krever mye mer enn bare å vite. Omvendelse krever hele vårt hjerte, all vår makt, hele vårt sinn og all vår styrke (se L&p 4:2).

Kong Benjamins folk reagerte på hans undervisning ved å utbryte: “Ja, vi tror alle de ord som du har talt til

oss, og vi vet også at de er pålitelige og sanne på grunn av Den Allmektige Herres Ånd som har bevirket en stor forandring i oss – eller i våre hjerter – så vi ikke har lyst til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt” (Mosiah 5:2). Å godta ordene som ble talt og få et vitnesbyrd om deres sannhet og utøve tro på Kristus, frembragte en mektig forandring i hjertet og en fast beslutning om å utvikle seg og bli bedre.

Omvendte lamanitter i Helamans bok blir beskrevet som “på pliktens vei, og de tar seg i vare overfor Gud og er nøye med å holde hans befalinger og hans lover og hans bud...

Og de strever med utrettelig flid så de kan bringe resten av sine brødre til kunnskap om sannheten” (Helaman 15:5–6).

Som disse eksemplene viser, er de viktigste egenskapene forbundet med omvendelse, å oppleve en stor forandring i vårt hjerte, ha en tilbøyelighet til å gjøre godt, gå fremover på pliktens vei, ta seg i vare overfor Gud, holde budene og tjene med utrettelig flid. Åpenbart hadde disse trofaste sjeler blitt dypt hengivne overfor Herren og hans læresetninger.

Å bli omvendt

For mange av oss er omvendelse en pågående prosess og ikke en engangshendelse som kommer av en mektig eller dramatisk opplevelse. Linje på linje og bud på bud, gradvis og nesten umerkelig blir våre motiver, våre tanker, våre ord og våre gjerninger forenlige med Guds vilje. Omvendelse til Herren krever både utholdenhet og tålmodighet.

Lamanitten Samuel identifiserte fem grunnleggende elementer i å bli omvendt til Herren: (1) å tro på de helige profeters lære og profetier slik de er nedtegnet i Skriftene, (2) å utøve tro på den Herre Jesus Kristus, (3) å angre, (4) å oppleve en mektig forandring i hjertet og (5) å bli "fast og urokkelig i troen" (se Helaman 15:7-8). Dette er mønsteret som fører til omvendelse.

Vitnesbyrd og omvendelse

Vitnesbyrd er begynnelsen på og en forutsetning for fortsatt

omvendelse. Vitnesbyrd er et utgangspunkt, men ikke et endelig mål. Et sterkt vitnesbyrd er grunnvollen som omvendelse bygges på.

Vitnesbyrd alene er ikke og vil ikke være nok til å beskytte oss i de siste dagers storm av mørke og ondskap som vi lever i. Vitnesbyrd er viktig og nødvendig, men ikke tilstrekkelig til å gi den åndelige styrke og beskyttelse vi trenger. Noen medlemmer av Kirken med vitnesbyrd har vaklet og falt fra. Deres åndelige kunnskap og engasjement kunne ikke måle seg med de utfordringer de sto overfor.

En viktig lærdom om sammenhengen mellom vitnesbyrd og omvendelse er tydelig i misjonærarbeidet til Mosiahs sønner.

"Alle som ble bragt til kunnskap om sannheten gjennom Ammon og hans medbrødres forkynnelse ifølge åpenbaringsens lys og profetiens ånd og Guds kraft som utførte mirakler i dem – ja, ... like sikkert som Herren

lever, så mange av lamanittene som trodde på deres forkynnelse og ble omvendt til Herren, falt aldri fra.

For de ble et rettferdig folk, de la ned sine opprørsvåpen og kjempet ikke mer mot Gud...

Og dette er de som ble omvendt til Herren" (Alma 23:6-8).

To vesentlige elementer er beskrevet i disse versene: (1) *kunnskap om sannheten*, som kan tolkes som et vitnesbyrd, og (2) *omvendt til Herren*, som jeg forstår som omvendelse til Frelseren og hans evangelium. Dermed frembragte den mektige kombinasjonen av både vitnesbyrd og omvendelse til Herren, fasthet og standhaftighet og ga åndelig beskyttelse.

De falt aldri fra og overga "sine opprørsvåpen og kjempet ikke mer mot Gud". Å legge bort verdsatte "opprørsvåpen" som egoisme, stolthet og ulydighet, krever mer enn bare å tro og vite. Overbevisning, ydmykhet, omvendelse og lydighet går forut for

det å oppgi våre opprørsvåpen. Har dere og jeg fortsatt opprørsvåpen som hindrer oss i å bli omvendt til Herren? I så fall må vi omvende oss nå.

Legg merke til at lamanittene ikke ble omvendt til misjonærene som underviste dem eller Kirkens utmerkede programmer. De ble ikke omvendt til sine ledes personligheter eller for å bevare en kultur arv eller sine fedres tradisjoner. De ble omvendt til Herren – til ham som Frelser, og til hans guddommelighet og lære – og de falt aldri fra.

Et vitnesbyrd er åndelig kunnskap om sannheten oppnådd ved Den hellige ånds kraft. Fortsatt omvendelse er konstant hengivenhet til den åpenbarte sannhet vi har mottatt – med et hjerte som er villig og av rettferdige grunner. Å vite at evangeliet er sant er kjernen i et vitnesbyrd. Å være konsekvent trofast mot evangeliet er kjernen i omvendelse. Vi skulle vite at evangeliet er sant og være trofaste mot evangeliet.

Vitnesbyrd, omvendelse og lignelsen om de ti jomfruer

Jeg ønsker nå å bruke en av mange mulige tolkninger av lignelsen om de

ti jomfruer til å belyse sammenhengen mellom vitnesbyrd og omvendelse. Ti jomfruer, fem som var kloke og fem som var uforstandige, tok lampene sine og gikk for å møte brudgommen. Tenk på lampene som ble brukt av jomfruene, som vitnesbyrdslamper. De uforstandige jomfruene tok med seg sine vitnesbyrdslamper, men ingen olje. Tenk på oljen som omvendelsens olje.

“Men de kloke hadde også tatt med seg [omvendelsens] olje i kannene sammen med sine [vitnesbyrdslamper].

Da det drog ut før brudgommen kom, slumret de alle inn og sov.

Men midt på natten lød det et rop: Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!

Da våknet alle jomfruene og gjorde sine [vitnesbyrds]lamper i stand.

Men de uforstandige sa til de kloke: Gi oss av deres olje [eller omvendelsens olje], for våre [vitnesbyrds]lamper sløkner!

Men de kloke svarte: Nei, det ville ikke bli nok både til oss og til dere. Gå heller til dem som selger og kjøp til dere selv” (Matteus 25:4–9).

Var de fem kloke jomfruene egoistiske og uvillige til å dele, eller hadde

de rett i at omvendelsens olje ikke kan lånes? Kan den åndelige styrke som kommer av konsekvent lydighet mot budene, gis til en annen? Kan kunnskap oppnådd ved flittig studium og overveielse av Skriftene, bli formidlet til en som er i manko? Kan den fred som evangeliet bringer til en trofast siste-dagers-hellig, overføres til en person som opplever motgang eller store utfordringer? Det klare svaret på hvert av disse spørsmålene er nei.

Som de kloke jomfruene med riktighet understreket, må hver enkelt av oss “kjøpe til oss selv”. Disse inspirerte kvinnene beskrev ikke en forretningstransaksjon, men understreket snarere vårt individuelle ansvar for å holde vår vitnesbyrdslampe brennende og skaffe oss rikelig tilførsel av omvendelsens olje. Denne dyrebare oljen oppnås én dråpe om gangen – “linje på linje og bud på bud” (2 Nephi 28:30), tålmodig og uavlatelig. Ingen snarvei er tilgjengelig, ingen siste øyeblikks forfjamset forberedelse er mulig.

“Derfor, vær trofaste, be alltid, sørg for at deres lamper er gjort istand og brenner, og ha olje med dere så dere kan være rede til Brudgommens komme” (L&P 33:17).

Vitnesbyrd

Jeg lover at når vi oppnår kunnskap om sannheten og blir omvendt til Herren, vil vi stå fast og standhaftig og aldri falle fra. Ivrig legger vi bort våre opprørsvåpen. Vi vil bli velsignet med sterkt lys fra våre vitnesbyrdslamper og rikelig tilførsel av omvendelsens olje. Og etter hvert som hver enkelt av oss blir mer fullstendig omvendt, vil vi styrke våre familier, våre venner og dem vi omgås. Jeg vitner om disse sannheter i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av president Thomas S. Monson

Gud vær med deg til vi ses igjen

Hvis vi bringer budskapene fra de siste to dagene inn i vårt hjerte og inn i vårt liv, vil vi bli velsignet.

Mine kjære brødre og søstre, vi har kommet til slutten av nok en inspirerende generalkonferanse. Jeg har selv fått åndelig næring og blitt oppbygget, og vet at dere også har følt den spesielle ånden under denne konferansen.

Vi uttrykker vår oppriktige takknemlighet til alle som har deltatt på noen måte. Evangeliets sannheter har blitt vakkert undervist og understreket på nytt. Hvis vi bringer budskapene fra de siste to dagene inn i vårt hjerte og inn i vårt liv, vil vi bli velsignet.

Som alltid vil denne konferansen være tilgjengelig i de kommende utgaver av *Ensign* og *Liahona*. Jeg oppfordrer dere til å lese talene om igjen og grunne på budskapene de inneholder. Jeg har selv oppdaget at jeg får enda mer ut av disse inspirerte talene når jeg studerer dem i større dybde.

Vi har hatt større dekning av konferansen enn noensinne og strukket oss ut over kontinentene og havene til mennesker overalt. Selv om vi er langt borte fra dere, føler vi deres ånd og sender dere vår kjærlighet og takknemlighet.

Til våre brødre som har blitt avløst på denne konferansen, vil jeg uttrykke alles oppriktige takknemlighet for deres mange år med trofast tjeneste. Utallige er de som har blitt velsignet ved deres bidrag til Herrens verk.

Brødre og søstre, jeg har nylig feiret min 85. fødselsdag, og jeg er takknemlig for hvert år som Herren har gitt meg. Når jeg tenker på mitt livs erfaringer, takker jeg ham for hans mange velsignelser til meg. Som jeg nevnte i min tale i formiddag, har jeg følt hans hånd veilede min innsats når jeg har prøvd oppriktig å tjene ham og tjene dere alle.

Embedet som Kirkens president er krevende. Jeg er så takknemlig for mine to trofaste rådgivere, som tjener ved min side og som alltid er villige og usedvanlig dyktige til å bistå i arbeidet til Det første presidentskap. Jeg vil også uttrykke min takknemlighet for de edle menn som utgjør De tolv apostlers quorum. De arbeider utrettelig i Mesterens sak, og medlemmene i De syttis quorumer gir dem inspirert hjelp.

Jeg vil også rose dere, mine brødre og søstre, uansett hvor dere

er over hele verden, for alt dere gjør i deres menigheter og grener, deres staver og distrikter. Når dere villig utfører kall når dere blir spurt, er dere med på å bygge opp Guds rike på jorden.

Måtte vi alltid våke over hverandre og hjelpe i vanskelige stunder. La oss ikke være kritiske og fordømmende, men la oss være tolerante og alltid prøve å følge Frelserens eksempel

Av Linda K. Burton

Hjelpeforeningens generalpresident

på kjærlig godhet. Måtte vi i samme ånd også tjene hverandre. Måtte vi be om inspirasjon til å kjenne behovene til menneskene rundt oss, og måtte vi så gå ut og hjelpe.

La oss være ved godt mot i vår hverdag. Selv om vi lever i stadig vanskeligere tider, elsker Herren oss og er oppmerksom på oss. Han er alltid på vår side når vi gjør det som er rett. Han vil hjelpe oss i vanskelige stunder. Vanskeligheter kommer inn i vårt liv, problemer vi ikke forutser og som vi aldri ville velge. Ingen av oss er immune. Hensikten med jordelivet er å lære og å vokse til å bli mer lik vår Fader, og det er ofte i de vanskelige stundene vi lærer mest, så smertefulle som lærdommene enn måtte være. Vårt liv kan også bli fylt med glede når vi følger læresetningene i Jesu Kristi evangelium.

Herren formante: "Vær frimodige! Jeg har overvunnet verden."¹ Hvilken stor lykke denne kunnskapen burde gi oss. Han levde for oss, og han døde for oss. Han betalte prisen for våre synder. Måtte vi følge hans eksempel. Måtte vi vise vår store takknemlighet til ham ved å akseptere hans offer og leve slik at vi kan kvalifisere oss til å komme tilbake og en dag bo hos ham.

Som jeg har nevnt i tidligere konferanser, takker jeg dere for deres bønner på mine vegne. Jeg trenger dem, og jeg føler dem. Vi som generalautoriteter husker også alle dere og ber om at vår himmelske Faders utsøkte velsignelser må være med dere.

Nå, mine kjære brødre og søstre, tar vi pause i seks måneder. Måtte Gud være med dere til vi møtes igjen. I vår Frelser og Forløser, vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Johannes 16:33.

Er troen på Jesu Kristi forsoning skrevet i vårt hjerte?

Å inngå, holde og glede oss over våre pakter vil være beviset på at Jesu Kristi forsoning virkelig er skrevet i vårt hjerte.

Mine kjære søstre, dere har vært i mine tanker og i mitt hjerte i flere måneder mens jeg har grunnet på denne krevende ansvarsoppgaven. Selv om jeg ikke føler meg skikket til ansvaret som er pålagt meg, vet jeg at kallet har kommet fra Herren gjennom hans utvalgte profet, og i denne omgang er det nok. Skriftene lærer oss at "enten ved [Herrens] røst eller ved [hans] tjeneres røst, det være det samme".¹

En av de dyrebare gaver knyttet til dette kallet, er en forsikring om at vår himmelske Fader elsker alle sine døtre. Jeg har følt hans kjærlighet til hver av oss!

Akkurat som dere, elsker jeg Skriftene! I Jeremias bok finner vi et skriftsted som jeg er svært glad i. Jeremia levde i en vanskelig tid og på et vanskelig sted, men Herren lot ham forutse "en tid med håp under Israels innsamling i de siste dager"² – vår tid. Jeremia profeterte:

"Etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og *skrive den i deres hjerte*. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk...

... De skal alle kjenne meg, både små og store, sier Herren. For jeg vil forlate deres misgjerning og ikke lenger komme deres synd i hu."³

Vi er det folk som Jeremia så. Har vi bedt Herren skrive loven, eller læren, i vårt hjerte? Tror vi at den tilgivelse som er tilgjengelig gjennom forsoningen, som Jeremia viser til, gjelder oss personlig?

For noen år siden uttrykte eldste Jeffrey R. Holland sine følelser angående pionerens dypt rotfestede tro, de som strevde seg videre mot Saltsjødalen selv etter å ha mistet sine barn. Han sa: "De gjorde det ikke for et program eller en sosial aktivitet. De gjorde det fordi de hadde troen på Jesu Kristi evangelium i sin sjel og i sin benmarg."

Han uttrykte med sterke følelser:

“Bare på denne måten kunne mødrene begrave sine små i en brødboks, gå videre og si: ‘Det lovede land er der ute et sted. Vi skal komme oss til dalen.’

De kunne si dette på grunn av pakter, lære, tro, åpenbaring og Ånden.”

Han avsluttet med disse tankevekkende ord: “Hvis vi kan ha dette i våre familier og i Kirken, vil kanskje mange andre ting begynne å ta hånd om seg selv. Kanskje mange mindre nødvendige ting rett og slett vil falle av lasset. Håndkjerrene hadde begrenset med plass. Akkurat slik våre forfedre måtte velge hva de ville ha med seg, må kanskje vi i det 21. århundre bli nødt til å avgjøre: ‘Hva kan vi ha med på denne håndkjerren?’ Det er kjernen i vår sjel og margen i våre ben.”⁴ Eller sagt på en annen måte, det er det som er *skrevet i vårt hjerte!*

Som nytt Hjelpeforenings-presidentskap, har vi søkt Herren oppriktig for å få vite hvilke uunnværlige ting han vil vi skal legge i Hjelpeforeningens håndkjerre for å fortsette å bringe hans verk videre. Vi har følt at vår himmelske Fader først vil at vi skal hjelpe hans kjære døtre å forstå læren om Jesu Kristi forsoning. Når vi gjør det, vet vi at vår tro vil øke, og det samme vil vårt ønske om å leve rettferdig. For det annet: Når vi har overveiet det avgjørende behovet

for å styrke familier og hjem, har vi følt at Herren ønsker at vi skal oppmuntre hans kjære døtre til å holde seg til sine pakter med glede. Når pakter holdes, blir familier styrket. Til slutt føler vi at Han vil at vi skal samarbeide med de andre hjelpeorganisasjonene og med våre prestedømsledere, og prøve å oppsøke og hjelpe de trengende å komme videre på veien. Det er vår inderlige bønn at hver av oss vil åpne vårt hjerte og la Herren gravere i det læren om forsoning, pakter og enhet.

Hvordan kan vi forvente å styrke familier eller hjelpe andre med mindre vi først har skrevet i vårt eget hjerte en dyp og varig tro på Jesus Kristus og hans altomfattende forsoning? I kveld vil jeg gjerne omtale tre prinsipper ved forsoningen som, hvis de er skrevet i vårt hjerte, vil øke vår tro på Jesus Kristus. Det er mitt håp at det å forstå disse prinsippene vil velsigne hver enkelt av oss, enten vi er nye i Kirken eller har vært medlem hele livet.

Prinsipp nummer 1: “Alt som er urettferdig i livet, kan rettes opp gjennom Jesu Kristi forsoning.”⁵

Sammen med dere vitner vi om vår Frelser Jesu Kristi forsoning. Vårt vitnesbyrd, i likhet med deres, har blitt skrevet i vårt hjerte når vi har møtt

ulike sjelsutvidende utfordringer og stor motgang. Uten forståelse av vår himmelske Faders fullkomne plan for lykke og Frelserens forsoning som det sentrale trekk ved denne planen, kan disse utfordringene synes urettferdige. Vi får alle del i livets prøvelser sammen. Men i trofaste hjerter er det skrevet: “Alt som er urettferdig i livet, kan rettes opp gjennom Jesu Kristi forsoning.”

Hvorfor lar Herren oss oppleve lidelse og motgang i dette livet? Enkelt sagt er det en del av planen for vår vekst og fremgang! Vi “ropte av glede”⁶ da vi skjønnte at vi ville få anledning til å komme til jorden for å oppleve dødeligheten. Eldste Dallin H. Oaks har sagt: “Det er ofte lettere å oppnå den nødvendige omvendelse ved lidelse og motgang enn ved et behagelig og fredelig liv.”⁷

En trofast pionersøsters eksempel illustrerer denne sannheten. Mary Lois Walker giftet seg i en alder av 17 med John T. Morris i St. Louis i Missouri. De krysset slettene sammen med de hellige i 1853, og kom til Saltsjødalen kort tid etter sin første bryllupsdag. På sin reise hadde de lidd de samme forsakelser som mange andre hellige. Men deres lidelser og motgang tok ikke slutt da de nådde Saltsjødalen. Året etter skrev Mary, da 19 år gammel: “Vi fikk en sønn... En kveld da han var to eller tre måneder gammel ... var det noe som hvisket til meg: ‘Du vil miste den lille.’”

I løpet av vinteren begynte barnets helse å svikte. “Vi gjorde alt vi kunne, ... men babyen ble stadig verre... Den andre februar gikk han bort ... og jeg drakk den bitre kalk ved å ta avskjed med mitt eget kjøtt og blod.” Men hennes prøvelser var fortsatt ikke over. Marys ektemann ble også rammet, og tre uker etter å ha mistet barnet, døde han.

Mary skrev: “Dermed ble jeg mens jeg ennå var i tenårene, i løpet av 20 korte dager, fratatt min mann og mitt eneste barn, i et fremmed land hundrevis av kilometer fra mine slektninger og med et fjell av problemer foran meg ... og jeg ønsket at jeg også kunne få dø og slutte meg til mine kjære.”

Mary fortsetter: “En søndag kveld gikk jeg tur sammen med min venn... Jeg ble påminnet om [min manns] fravær og min intense ensomhet, og mens jeg gråt bittert, kunne jeg se, som om det var i et indre syn, den bratte livets bakke jeg ville måtte klatre opp, og denne realiteten slo meg med stor kraft. En dyp depresjon kom over meg, for fienden vet når han skal angripe oss, *men vår [Frelser Jesus Kristus] er mektig til å frelse*. Med... den hjelp som Faderen ga meg, var jeg i stand til å kjempe mot alle de krefter som syntes å være oppstilt mot meg på dette tidspunkt.”⁸

Mary lærte i en alder av bare 19 år at forsoningen gir oss visshet om at alle ting som er urettferdige i dette liv, kan og vil bli rettet opp – selv den dypeste sorg.

Prinsipp nummer 2: Det er en kraft i forsoningen som gjør oss i stand til å overvinne den naturlige mann eller kvinne og bli Jesu Kristi sanne disipler.⁹

Det er mulig å vite når vi har lært en læresetning eller et prinsipp i evangeliet. Det er når vi er i stand til å undervise i læresetningen eller prinsippet på en slik måte at et barn kan forstå det. En verdifull ressurs for å lære barn å forstå forsoningen, er en analogi som finnes i en Primærleksjon. Kanskje denne kan hjelpe oss når vi underviser våre egne barn, barnebarn eller venner fra andre trosamfunn som ønsker å forstå denne viktige læren.

“En [kvinne] som gikk etter en vei, falt ned i et hull som var så dypt at [hun] ikke greide å komme seg opp. Uansett hva [hun] gjorde, kunne [hun] ikke komme seg opp ved egen hjelp. [Kvinnen] ropte på hjelp og ble glad da en snill forbipasserende hørte [henne] og senket en stige ned i hullet. Dette gjorde det mulig for [henne] å klatre opp av hullet og få sin frihet tilbake.

Vi er som [kvinnen] i hullet. Å synde er som å falle ned i hullet, og vi kan ikke komme oss opp ved egen hjelp. På samme måte som den snille forbipasserende hørte [kvinnens]

rop om hjelp, sendte vår himmelske Fader sin enbårne Sønn til å hjelpe oss opp. Jesu Kristi forsoning kan sammenlignes med å senke en stige ned i hullet. Det gir oss mulighet til å klatre opp.”¹⁰ Men Frelseren gjør mer enn å senke ned stigen. Han “kommer ned i hullet og gjør det mulig for oss å bruke stigen til å unnslippe”¹¹. “På samme måte som [kvinnen] i hullet måtte klatre opp stigen, må vi omvende oss fra våre synder og etterleve evangeliets prinsipper og ordinanser for å kunne klatre opp av vårt hull og gjøre forsoningen virksom for oss. Når vi har gjort alt vi

kan, er det således forsoningen som gjør det mulig for oss å bli verdige til å komme tilbake til vår himmelske Faders nærhet.”¹²

Jeg var nylig så heldig å få møte en pioner i vår tid, en elsket datter av Gud og ny konvertitt til Kirken i Chile. Hun er alenemor med to små sønner. Gjennom forsoningens kraft har hun blitt i stand til å legge sin fortid bak seg, og streber nå oppriktig etter å bli en sann Jesu Kristi disippel. Når jeg tenker på henne, blir jeg minnet på et prinsipp som eldste David A. Bednar forklarte: “Det er én ting å vite at Jesus Kristus kom til jorden for å dø for oss – dette er fundamentalt og grunnleggende for Kristi lære. Men vi må også forstå at Herren ønsker, gjennom sin forsoning og ved Den hellige ånds kraft, å *bo* i oss – ikke bare for å rettlede oss, men også for å gi oss kraft.”¹³

Da denne chilenske søsteren og jeg snakket om hvordan man holder seg på veien som fører til evig liv, forsikret hun meg entusiastisk om at hun var fast bestemt på å fortsette på veien. Hun hadde vært utenfor veien mesteparten av sitt liv, og hun erklærte at det var ingenting “der ute”, utenfor

veien, som hun ønsket å få tilbake i sitt liv igjen. Forsoningens styrkende kraft finnes i henne. Den blir skrevet i hennes hjerte.

Denne kraften gjør oss ikke bare i stand til å klatre opp av hullet, men gir oss også styrke til å fortsette på den snevre og smale sti som fører tilbake til vår himmelske Fader.

Prinsipp nummer 3: Forsoningen er det største bevis vi har på Faderens kjærlighet til sine barn.

Vi gjør klokt i å grunne på denne gripende tanke fra eldste Oaks: “Tenk hvilken sorg vår himmelske Fader må ha følt over å sende sin Sønn ut i ufattelig lidelse for våre synder. Det er det største tegn på hans kjærlighet til oss alle!”¹⁴

Dette aller største uttrykk for kjærlighet burde sende hver av oss ned på våre knær i ydmyk bønn for å takke vår himmelske Fader for at han elsket oss nok til at han sendte sin enbårne og fullkomne Sønn for å lide for våre synder, vår hjertesorg og alt som virker urettferdig i vårt eget liv.

Husker dere kvinnen president Dieter F. Uchtdorf talte om nylig? Han

sa: “En kvinne som hadde vært gjennom mange år med prøvelser og sorg, sa gjennom tårer: ‘Jeg har innsett at jeg er som en gammel 20-dollarseddel – krøllet, opprevet, skitten, mishandlet og stygg. Men jeg er fremdeles en 20-dollarseddel. Jeg er verd noe. Selv om jeg ikke ser særlig bra ut, og selv om jeg er medtatt og brukt, er jeg fremdeles verd hele 20 dollar.’”¹⁵

Denne kvinnen vet at hun er en elsket datter av sin himmelske Fader, og at hun var verdt nok for ham til at han sendte sin Sønn for å sone for henne, personlig. Hver søster i Kirken skulle vite det denne kvinnen vet – at hun er en elsket datter av Gud. Hvordan endrer det å kjenne vår verdi for ham, hvordan vi holder våre pakter? Hvordan påvirker det å kjenne vår verdi for ham, vårt ønske om å tjene andre? Hvordan øker det å kjenne vår verdi for ham, vårt ønske om å hjelpe dem som trenger å forstå forsoningen slik vi gjør – langt inn i sjelen? Når hver enkelt av oss har læren om forsoningen skrevet dypt i vårt hjerte, vil vi begynne å bli den slags folk Herren ønsker at vi skal være når han kommer igjen. Han vil gjenkjenne oss som sine sanne disipler.

Måtte Jesu Kristi forsoning forårsake en “mektig forandring” i vårt hjerte.¹⁶ Når vi våkner til denne læresetningen, erklært av en Guds engel som “godt budskap om stor glede”¹⁷, lover jeg at vi vil føle det slik kong Benjamins folk følte det. Etter at de hadde bedt inderlig om at forsoningen ville bli anvendt i deres liv, ble de “fylt med glede”¹⁸ og var “villige til å inngå en pakt med ... Gud om å gjøre hans vilje og være lydige mot hans befalinger i alt”.¹⁹ Å inngå, holde og glede oss over våre pakter vil være beviset på at Jesu Kristi forsoning virkelig er skrevet i vårt hjerte. Husk disse tre prinsippene, søstre:

1. "Alt som er urettferdig i livet, kan rettes opp gjennom Jesu Kristi forsoning."²⁰
2. Det er en kraft i forsoningen som gjør oss i stand til å overvinne den naturlige mann eller kvinne og bli Jesu Kristi sanne disipler.²¹
3. Forsoningen er det største bevis vi har på Faderens kjærlighet til sine barn.²²

"Etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og *skrive den i deres hjerte*. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk."²³ Jeg oppfordrer oss til å be Herren skrive disse prinsippene om forsoningen i vårt hjerte. Jeg vitner om at de er sanne. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 1:38.
2. *Det gamle testamente: Evangeliets lære – lærerhåndbok* (2001), 198.
3. Jeremia 31:33–34; uthevelse tilføyd.
4. Jeffrey R. Holland, "Paneldiskusjon," *Verdensomspennende opplæringsmøte for ledere*, 9. feb., 2008, 28.
5. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 52.
6. Job 38:7.
7. Dallin H. Oaks, "Utfordringen å bli," *Liahona*, jan. 2001, 42.
8. Mary Lois Walker Morris' selvbiografi (kopi i Linda Kjar Burtons besittelse).
9. Se David A. Bednar, "Forsoningen og reisen gjennom jordelivet," *Liahona*, april 2012, 12–19.
10. *Primær 7: Det nye testamente* (1997), 104.
11. Joseph Fielding Smith: *Frelsende læresetninger*, red. Bruce R. McConkie, 3 bind. (1954–56), 1:115.
12. *Primær 7*, 104.
13. David A. Bednar, *Liahona*, april 2012, 14.
14. Dallin H. Oaks, "Kjærlighet og lov," *Liahona*, nov. 2009, 26.
15. Dieter F. Uchtdorf, "Du er mine hender," *Liahona*, mai 2010, 69.
16. Se Alma 5:12–14.
17. Mosiah 3:3.
18. Se Mosiah 4:1–3.
19. Se Mosiah 5:2–5.
20. *Forkynn mitt evangelium*, 52.
21. Se David A. Bednar, *Liahona*, april 2012, 12–19.
22. Se Dallin H. Oaks, *Liahona*, nov. 2009, 26.
23. Jeremia 31:33; uthevelse tilføyd.

Av Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Vi må våkne til våre plikter

Vi må være våkne for vår plikt og fortsette i tro mens vi benytter oss av forsoningens trøstende, styrkende og helbredende kraft.

Etter at jeg ble kalt til Hjelpeforeningens generalpresidentskap, følte jeg et ønske om å vite mer om de kvinnene som hadde tjenestegjort før meg. Jeg ble imponert over læresetningene til søster Zina D. Young, førsterådgiver i Kirkens andre Hjelpeforenings-presidentskap på generalplan. Hun sa: "Søstre, vi må være lys våkne når det gjelder våre plikter."¹ Jeg tenkte på ordene *våkne* og *plikt*, og gransket Skriftene litt til.

I Det nye testamente lærte Paulus de hellige på sin tid:

"Timen er inne da vi må våkne opp av søvne, for frelsen er oss nærmere nå..."

Det lir med natten, det stunder til dag... La oss ... iføre oss lysets våpen."²

I Mormons bok lærte Alma sitt folk de hellige plikter som påhviler dem som inngår en pakt med Gud:

"Og nå, ettersom dere ønsker å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette, ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst, og stå som Guds

vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder...

Nå sier jeg dere at hvis dette er deres hjertes ønske, hva har dere så imot å bli døpt i Herrens navn for å bekrefte for ham at dere har inngått en pakt med ham om at dere er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over dere i enda rikere grad?

Og nå, da folket hadde hørt disse ord, klappet de i hendene av glede og utbrøt: Dette ønsker vi av hele vårt hjerte."³

Søster Youngs uttalelse og disse skriftstedene fikk meg til å overveie de "plikter" vi må våkne til i vår tid.

Når vi blir døpt, inngår vi en pakt. Eldste Robert D. Hales har sagt: "Når vi inngår og holder pakter, kommer vi ut av verden og inn i Guds rike."⁴

Vi blir forandret. Vi ser annerledes ut, og vi handler annerledes. De tingene vi lytter til og leser og sier, er annerledes, og klærne vi går med er annerledes fordi vi blir Guds døtre, bundet til ham ved pakt.

Når vi blir bekreftet, mottar vi Den hellige ånds gave, retten til å ha den stadige innflytelse av et medlem av

Guddommen til å veilede oss, trøste oss og beskytte oss. Han advarer oss når vi blir fristet til å gå bort fra våre pakter og tilbake til verden. President Boyd K. Packer lærer oss at ingen av oss “noensinne vil gjøre en alvorlig feil uten først å bli advart av Den hellige ånds tilskyndelser”.⁵

For å motta denne gaven og alltid ha Ånden med oss, må vi være verdige og årvåkne med hensyn til å sjekke vårt hjertes tilstand. Er vårt hjerte mykt? Har vi et ydmykt hjerte, et lærevillig hjerte, et mildt hjerte? Eller har vårt hjerte blitt gradvis forherdet ved at vi har latt for mye av verdens støy få distrahere oss fra de milde tilskyndelsene som helt sikkert har kommet fra Ånden?

Da vi ble døpt, ble vårt hjerte forandret og vekket til Gud. På vår jordiske reise må vi jevnlig spørre oss selv: “Hvis [jeg] har erfart en forandring i hjertet, ... har [jeg] denne følelsen nå?”⁶ Og hvis ikke, hvorfor ikke?

Mange av de tidlige hellige opplevde “denne mektige forandring i [sine] hjerter”.⁷ Den vekket dem til å motta templets velsignelser, som styrket dem i deres plikter. Tidlige hellige i Nauvoo gikk “til templet hele dagen og til langt på natt”⁸ for å motta ordnanser og inngå pakter før de begynte sin reise vestover.

Sarah Rich, en søster i Hjelpeforeningen i Nauvoo, sa dette: “Mange var de velsignelser vi hadde mottatt i Herrens hus, som hadde gitt oss glede og trøst midt i alle våre sorger og gjort det mulig for oss å tro på Gud, i visshet om at han ville lede oss og oppholde oss på den ukjente reisen som lå foran oss.”⁹

Med hjerter forandret ved tro på Frelseren, satte de sin lit til kraften i hans forsoning. De ble vekket til handling. De visste dypt i sitt hjerte at det var én – Frelseren – som forsto deres personlige motgang fordi han

gjennomgikk den for dem i Getsemane og på korset. Han følte deres frykt, deres tvil, deres smerte og deres ensomhet. Han gjennomgikk deres sorger, deres forfølgelse, deres sult, deres tretthet og deres tap. Og fordi han led alt dette, kunne han si til dem: “Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile.”¹⁰

Og de kom. De stolte på og fulgte profeten. De visste at reisen ville bli lang, deres plikt vanskelig. De visste at offer ville være nødvendig, men oppholdt av sin tro og ved å holde fast i sine pakter var de åndelig forberedt.

Før de forlot Nauvoo, skrev en gruppe hellige et budskap i forsamlingsalen i templet de ble tvunget til å forlate. Det sto: “Herren har sett vårt offer, følg oss.”¹¹

Nylig deltok jeg i en pionervandring sammen med de unge mennene og kvinnene i menigheten vår. Hver morgen spurte jeg meg selv: “Hva er mitt offer? Hvordan følger jeg etter dem?”

På den andre dagen av vandringen hadde vi trukket våre håndkjerre 13 km da vi kom til et sted på veien som ble kalt “kvinnenes trekk”. Menn og kvinner ble delt, og mennene ble sendt i forveien opp en bakke. Da vi begynte å trekke håndkjerrene våre, kikket jeg opp for å se våre prestedømsbrødre, unge og gamle, oppstilt langs begge sider av veien med hatten av for å vise respekt for kvinnene.

Veien var lett til å begynne med, men snart var vi i dyp sand, og bakken begynte å bli bratt. Jeg hadde bøyd hode og dyttet av alle krefter da jeg kjente noe dra i vognen, og så opp og fikk se Lexi, en av våre unge kvinner og min nabo. Hun hadde trukket sin håndkjerre til toppen, og da hun så vårt behov for hjelp, løp hun tilbake. Da vi kom til toppen, ville

jeg så gjerne løpe tilbake for å hjelpe dem som fulgte etter, men jeg pustet så tungt og hjertet slo så hardt at ordet *hjersteinfarkt* dukket opp i tankene mer enn én gang! Jeg så med takknemlighet at andre unge kvinner slapp sine håndkjerre og løp for å hjelpe.

Da alle hadde nådd toppen, tok vi oss litt tid til å skrive om våre følelser i våre dagbøker. Jeg skrev: "Jeg var ikke godt nok fysisk forberedt, så jeg hadde ikke styrke til å hjelpe dem som fulgte meg. Jeg trenger kanskje aldri å trekke en håndkjerre igjen, men jeg vil aldri svikte mine søstre åndelig, aldri!"

Det var en hellig opplevelse som vekket meg åndelig til mine plikter overfor min familie og andre. På hele reisen reflekterte jeg over hva jeg hadde lært.

Først tenkte jeg på mine søstre, de som *hadde* trukket og de som *fortsetter i dag* å trekke sine håndkjerre alene. Nesten 20 prosent av kvinnene i disse tidlige håndkjerrekompaniene var alene i alle fall en del av veien. Dette var kvinner som ikke hadde giftet seg, var skilt eller var enker. Mange

var alenemødre.¹² Alle trakk sammen – paktsdøtre, unge og gamle, i ulike livssituasjoner, på samme vei, med samme mål.

De som løp for å hjelpe sine søstre i nød, minnet meg om redningsmenn, både synlige og usynlige, som er snare til å iaktta, se et behov og handle.

Jeg tenkte på Herrens ord: "Jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter og mine engler rundt om dere og støtte dere."¹³

På begge sider av veien var trofaste, lydige menn som holdt sine pakter. Deres prestedømskraft – kraften Gud bruker til å velsigne alle sine barn – løftet, styrket og støttet oss. De var en påminnelse om at vi aldri er alene. Vi kan alltid ha denne kraften med oss hvis vi holder våre pakter.

Jeg tenkte på de menn som ble adskilt fra sin familie på reisen, så de måtte trekke håndkjerren alene en periode. Mange menn døde på reisen. Noen sønner ble igjen for å være misjonærer i sine hjemland. Andre

hadde emigrert tidligere for å forberede sine familiers ankomst til Saltsjødalen. Noen menn hadde valgt å være fraværende, ved å velge ikke å holde sine pakter.

I likhet med dem som gikk foran, er det mange i dag som lever under omstendigheter som ikke er ideelle. Vi fortsetter å undervise og strekke oss etter det ideelle fordi vi vet at kontinuerlig anstrengelse vil bringe oss fremover på veien og forberede oss på muligheter til å motta alle lovede velsignelser hvis vi "venter på Herren"¹⁴.

Hver av oss har hatt og vil fortsette å ha motgang i livet. Dette jordelivet er en prøvetid, og vi vil fortsette å få muligheter til å bruke vår handlefrihet til å velge hva vi vil lære av den motgang som helt sikkert vil komme.

Som Guds døtre fortsetter vi på veien i tro, fordi vi forstår det som president Thomas S. Monson har sagt: "De frelsende ordinanser vi mottar i templet som gjør oss i stand til en dag å vende tilbake til vår himmelske Fader i et evig familieforhold og å

bli begavet med velsignelser og kraft fra det høye, er verdt ethvert offer og enhver anstrengelse.”¹⁵

Det er ikke nok bare å være på reisen. Vi må være våkne for vår plikt og fortsette i tro mens vi benytter oss av forsoningens trøstende, styrkende og helbredende kraft.

Søstre, jeg er glad i dere. Jeg kjenner ikke mange av dere personlig, men jeg vet *hvem* dere er! Vi er døtre i hans rike som holder pakter, og begavet med kraft på grunn av våre pakter, er vi forberedt på å gjøre vår plikt.

Hjelpeforeningen forbereder kvinner for det evige livs velsignelser ved å vekke oss åndelig for å vokse i tro og personlig rettskaffenhet. La oss begynne med oss selv. La oss begynne i dag. Når vi er åndelig våkne, vil vi være bedre i stand til å styrke familier og hjem og hjelpe andre.

Dette er et frelsesverk, og forsoningens styrkende kraft gjør det mulig. Vi må våkne til hvem vi er. Vi må våkne til vår plikt. Vi er døtre av vår himmelske Fader, som elsker oss. Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Zina D. Young, i *Woman's Exponent*, 15. okt. 1877, 74.
2. Romerne 13:11–12.
3. Mosiah 18:8–11.
4. Robert D. Hales, “Sømmelighet: Ærbødighet for Herren”, *Liahona*, aug. 2008, 21.
5. Boyd K. Packer, “Hvordan overleve bak fiendens linjer”, *Liahona*, okt. 2012, 35.
6. Alma 5:26.
7. Alma 5:14.
8. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 29.
9. Sarah Rich, i *Døtre i mitt rike*, 30.
10. Matteus 11:28.
11. I *Døtre i mitt rike*, 30.
12. Forskning utført av Jolene S. Allphin fra historier og turnuslister; se *Tell My Story*, Too, 8. utg. (2012).
13. Lære og pakter 84:88.
14. Jesaja 40:31.
15. Thomas S. Monson, “Det hellige tempel – et fyrtårn for verden”, *Liahona*, mai 2011, 92.

Av Linda S. Reeves

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Herren har ikke glempt deg

Vår himmelske Fader og vår Frelser Jesus Kristus kjenner oss og elsker oss... Vi kan føle deres kjærlighet og medfølelse i vår lidelse.

Når vi møter søstre rundt om i verden, blir vi overrasket over styrken i deres vitnesbyrd. Så mange av dere er første- eller annen-generasjons medlemmer av Kirken. Vi ser mange søstre som virker i flere kall, reiser store avstander for å komme til kirken og ofrer for å inngå og holde hellige tempelpakter. Vi hedrer dere. Dere er Herrens pionerer i vår tid!

Nylig møtte min mann Mel og jeg en frivillig guide som het Mollie Lenthal, da vi besøkte et museum i Australia. Vi fant ut at Mollie, en skjønn kvinne i 70-årene, ikke har barn og aldri har vært gift. Hun er enebarn, og foreldrene har vært døde i mange år. Hennes nærmeste slektninger er to søskenbarn som bor på et annet kontinent. Plutselig ble jeg overveldet av at Ånden vitnet for meg, nesten som om vår himmelske Fader talte: “Mollie er *ikke* alene! Mollie er *min* datter! Jeg er hennes Far! Hun er en svært viktig datter i *min* familie, og hun er *aldri alene!*”

En av mine favorithistorier fra Frelserens liv er historien om Lasarus. Skriftene forteller oss at “Jesus elsket

Marta og hennes søster [Maria] og [deres bror] Lasarus.”¹ Det ble sendt bud til Jesus om at Lasarus var meget syk, men Jesus kom ikke umiddelbart. Han holdt seg borte i to dager til, idet han sa at “denne sykdommen er ... til Guds ære, for at Guds Sønn skal bli æret ved den”.²

Da hun hørte at Jesus var på vei, “gikk [Marta] for å møte ham”³ og fortelle hva som hadde skjedd. Lasarus “hadde ligget fire dager i graven”⁴. Den sorgende Marta løp tilbake til sitt hjem for å fortelle Maria at Herren hadde kommet.⁵ Nedtyngnet av sorg, løp Maria til Jesus, falt ned for hans føtter og gråt.⁶

Vi får høre at “da nå Jesus så [Maria] gråte, ... ble han opprørt i sin ånd og rystet”, og spurte hvor de hadde lagt ham.

“De sier til ham: Herre, kom og se!”⁷

Så leser vi noen av de mest medfølelende, kjærlige ord i Skriftene: “Jesus gråt.”⁸

Apostelen James E. Talmage skrev: “Synet av de to kvinnene som var så overveldet av sorg, ... fikk Jesus til å sørge [med dem], slik at han stønnet i ånden og ble dypt opprørt.”⁹ Denne

erfaringen vitner om den medfølelse, empati og kjærlighet som vår Frelser og vår himmelske Fader føler for hver enkelt av oss hver gang vi er tynget av kvaler, synd, motgang og smerter i livet.

Kjære søstre, vår himmelske Fader og vår Frelser Jesus Kristus kjenner oss og elsker oss. De vet når vi har det vondt eller lider på noen måte. De sier ikke: "Det er greit at du har det vondt akkurat nå, for snart vil alt ordne seg. Du vil bli helbredet, eller din mann vil finne en jobb, eller ditt villfarne barn vil komme tilbake." De føler dybden av vår lidelse, og vi kan føle deres kjærlighet og medfølelse i vår lidelse.

Alma vitnet:

"Og han skal gå ut, ha smerter og lidelser og fristelser av alle slag, og dette for at det ord kunne bli oppfylt som sier at han vil påta seg sitt folks smerter og sykdommer.

Og han vil påta seg ... deres skrøpeligheter, så hans indre kan fylles med barmhjertighet ... , så han ... kan

vite hvordan han skal hjelpe sitt folk i forhold til deres skrøpeligheter."¹⁰

Når vi lurer på *om* vår Frelser og vår himmelske Fader kjenner oss eller *hvor godt* de kjenner oss personlig, kan vi huske Frelserens ord til Oliver Cowdery:

"Hvis du ønsker enda et vitnesbyrd, så husk den natten da du ropte til meg i ditt hjerte om å få vite sannheten av disse ting."¹¹

Tidligere sa Frelseren til ham: "Det er ingen, uten Gud, som kjenner dine tanker og ditt hjertes hensikter."¹²

Frelseren minnet Oliver på at han kjente hver detalj av den inntrengende bønningen – og husket det nøyaktige tidspunktet, den natten.

For mange år siden ble min mann svært syk med en sjelden sykdom. Ettersom ukene gikk og jo sykere han ble, ble jeg stadig mer overbevist om at han var døende. Jeg fortalte ingen om min frykt. Vi hadde en stor, ung familie og et kjærlig, evig ekteskap, og tanken på å miste min mann og

oppdra barna alene fylte meg med ensomhet, fortvilelse og til og med sinne. Jeg skammer meg over å si at jeg trakk meg bort fra min himmelske Fader. I flere dager sluttet jeg å be. Jeg sluttet å planlegge. Jeg gråt. Til slutt kom jeg til den erkjennelse at jeg ikke kunne klare dette alene.

For første gang på mange dager knelte jeg ned og utøste mitt hjerte til min Fader i himmelen, ba om tilgivelse for å ha vendt meg bort fra ham, uttrykte alle mine dypeste følelser, og til slutt gråt jeg at hvis dette virkelig var det han ønsket av meg, ville jeg gjøre det. Jeg visste at han måtte ha en plan for vårt liv.

Da jeg fortsatte å utøse mitt hjerte på mine knær, kom den herligste, fredeligste og kjærligste følelse over meg. Det var som om et teppe av kjærlighet ble lagt over meg. Det var som om jeg kunne føle vår himmelske Fader si: "Det var alt jeg trengte å vite." Jeg bestemte meg for aldri å vende meg bort fra ham igjen. Gradvis og

Uansett synd eller svakhet eller smerte eller kamp dere måtte ha, kjenner og forstår han disse stundene. Han elsker dere! Han vil hjelpe dere gjennom disse stundene, akkurat som han gjorde med Maria og Marta. Han har betalt prisen for å kunne vite hvordan han skal hjelpe dere. Kast deres byrder på ham. Fortell deres himmelske Fader hvordan dere føler dere. Fortell ham om deres smerte og plager, og gi dem så til ham. Gransk Skriftene *daglig*. Der vil dere også finne stor trøst og hjelp.

Vår Frelser spurte:

“For glemmer vel en kvinne sitt diende barn så hun ikke forbarmer seg over sitt livs sønn? Ja, om de måtte glemme, så glemmer ikke jeg deg...

... I begge mine hender har jeg tegnet deg.”¹⁴

“Jeg har befalt at *ingen* av dere skulle gå bort, men har i stedet befalt at dere skulle komme til meg så dere kunne føle og se, og slik skal dere også gjøre for verden.”¹⁵

Det er vårt ansvar. Vi må føle og se for oss selv og deretter hjelpe alle vår himmelske Faders barn å føle og se og vite at vår Frelser har tatt på seg ikke bare alle våre synder, men også våre smerter og vår lidelse og våre plager, slik at han kan vite hva vi føler og hvordan han kan trøste oss. Jeg vitner om ham i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Johannes 11:5.
2. Johannes 11:4.
3. Johannes 11:20.
4. Johannes 11:17.
5. Se Johannes 11:28.
6. Se Johannes 11:32.
7. Johannes 11:33–34.
8. Johannes 11:35.
9. James E. Talmage, *Jesu Kristus*, 3. utg. (1916), 363.
10. Alma 7:11–12.
11. Lære og pakter 6:22.
12. Lære og pakter 6:16.
13. Se Alma 36:14–22; uthevelse tilføyd.
14. 1 Nephi 21:15–16.
15. 3 Nephi 18:25; uthevelse tilføyd.

på forbløffende vis begynte min mann å bli bedre, og ble til slutt helt frisk.

Mange år senere knelte min mann og jeg ved siden av vår 17 år gamle datter og ba for hennes liv. Denne gangen var svaret nei, men den samme følelsen av kjærlighet og fred som vår Frelser har lovet, var like sterk, og vi visste at selv om vår himmelske Fader kalte henne hjem, ville alt være i orden. Vi har lært hva det betyr å kaste våre byrder på Herren, å vite at han elsker oss og har medlidenhet med oss i våre sorger og smerter.

Et av de fineste far til sønn-øyeblikkene i Mormons bok er Alma den yngres vitnesbyrd til sin sønn Helaman. Alma beskrev den “ubeskrivelige angst” han følte da han forestilte seg å komme inn i Guds nærhet for å bli dømt for sine mange overtredelser. Etter å ha følt vekten av

alle sine synder i tre dager og netter, omvendte han seg fra sine synder og ba Frelseren ha barmhjertighet med ham. Han beskrev for Helaman den “intense og sødmefylte” glede av ikke lenger å huske sine smerter. I stedet for å føle “ubeskrivelig angst” ved tanken på å komme for Guds trone, så Alma i et syn “Gud sittende på sin trone” og erklærte: “Min sjel *lengtet* etter å komme dit.”¹³

Er det ikke slik vi føler det, mine kjære søstre, når vi omvender oss og tenker på vår himmelske Fader og Frelserens kjærlighet og nåde og den takknemlighet vi føler for dem – at vi også lengter etter å være der og bli omfavnet av deres kjærlige armer igjen?

Akkurat som Herren har vitnet for meg om at han ikke har glemt sin dyrebare datter Mollie Lenthal, vitner jeg om at han *ikke har glemt dere!*

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Pleieren

Dere vil bli styrket og også inspirert til å kjenne grensene for og omfanget av deres evne til å tjene.

Jeg er takknemlig for å være sammen med dere i kveld. Kvinnene i Jesu Kristi Kirke har utviklet seg til å bli den forening av søstre som profeten Joseph Smiths mor, Lucy Mack Smith, beskrev med disse ordene: "Vi må verdsette hverandre, våke over hverandre, trøste hverandre og motta lærdom så vi alle kan sitte ned i himmelen sammen."¹

Det er tre deler i denne bemerkelsesverdige beskrivelsen av kvalifikasjonene for å omgås med Gud i en tilstand av lykke. Den ene er å ta vare på hverandre. En annen er å undervise hverandre og bli undervist. Og den tredje er å sette seg ned sammen med Gud.

Min hensikt i kveld er å hjelpe dere å føle Guds anerkjennelse og verdsettelse for det dere allerede har gjort for å hjelpe hverandre å nå dette høye mål. Og for det andre er det å beskrive noe av det vi fortsatt mangler i enhetlig tjeneste.

I likhet med søstrene i en tidligere tid, har dere tatt imot Herrens oppfordring om å komme andre til unnsetning. I 1856 ba profeten Brigham Young de hellige om å hjelpe håndkerrepionerene som satt fast i snøen i fjellet. I denne nødens stund sa han til medlemmene på generalkonferansen: "Deres tro, religion og trosbekjennelse

vil aldri frelse en sjel av dere i Guds celestiale rike, med mindre dere iverksetter nettopp slike prinsipper som jeg nå lærer dere. Gå og bring hit dem som nå befinner seg på slettene, og ivareta nøye de tingene som vi kaller timelige, ... ellers vil deres tro være forgjeves."²

Kvinner i Utah stilte opp i hundrevis. I sin fattigdom fylte de vogner med alt de kunne avse og alt de kunne samle inn fra andre for å hjelpe de nødlidende. En av disse tapre søstrene skrev: "Jeg må si at jeg aldri før har vært mer tilfreds med noe arbeid jeg har utført, for fellesskapsfølelsen var så sterk."³

Da redningen var utført og snøen smeltet, skrev denne samme søsteren spørsmålet hun hadde i sitt trofaste hjerte: "Hva blir det neste for villige hender?"⁴

I vår tid har skarer av tapre søstre over hele verden omsatt sin tro i handling på hundrevis av steder. Og de stiller i sitt hjerte og i sine bønner det samme spørsmål om fremtiden for sitt liv i tjeneste.

Hver av dere er på et unikt sted på deres reise til evig liv. Noen har mange års erfaring, og andre er i starten som disipler på jorden. Hver enkelt er unik i sin personlige historie og sine utfordringer. Men dere er alle søstre

og elskede døtre av vår himmelske Fader, som kjenner og våker over hver av dere.

Det dere har gjort bemerkelsesverdig godt sammen, er å verne om, våke over og trøste hverandre. Jeg var vitne til dette tredelte miraklet for bare en måned siden i deres tjeneste for en søster. Som hennes far, takker jeg dere og ønsker å takke Gud, som veiledet en besøkende lærerinne.

Vår datter Elizabeth, som bor i en annen delstat og tidssone enn oss, var hjemme sammen med sin tre år gamle datter. Hennes andre barn var i sin første uke i barnehagen. Elizabeth var gravid i sju måned, og så frem til at hennes tredje barn skulle bli født, og legene sa det ville bli enda en jente. Hennes mann, Joshua, var på jobb.

Da hun så at hun blødde og at det bare ble verre, ringte hun sin mann. Han ba henne ringe etter ambulans, og sa han ville møte henne på sykehuset, som var 20 minutter fra hennes hjem. Før hun rakk å ringe, banket det på døren.

Ved døren ble hun overrasket over å se sin besøkende lærerinne-ledsager. De hadde ingen avtale den formiddagen. Hennes ledsager hadde ganske enkelt følt at hun burde stikke innom for å se til Elizabeth.

Hun hjalp henne inn i bilen. De ankom sykehuset noen minutter før Joshua kom fra jobben. Legene besluttet i løpet av mindre enn 20 minutter å ta barnet med keisersnitt for å redde Elizabeth og barnet. Slik kom en bitte liten jente til verden, idet hun gråt høylytt, 15 uker for tidlig. Hun veide 765 gram. Men hun var i live, og det samme var Elizabeth.

Lucy Mack Smiths ord ble delvis oppfylt den dagen. Et trofast medlem av Hjelpeforeningen, tilskyndet av Den hellige ånd, våket over, vernet om og trøstet sin søster i Guds rike.

Hun og de titusener av andre som har utført den slags inspirert tjeneste i løpet av generasjoner, har ikke bare takk fra dem de har hjulpet og deres kjære, men også fra Herren.

Dere husker sikkert hans uttrykk for takknemlighet til dem som får lite anerkjennelse for sin velvilje: “Og kongen skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg.”⁵

Men miraklet i form av en søster i Hjelpeforeningen som kommer for å hjelpe akkurat i tide, mangfoldiggjøres gjennom kraften av en enhetlig forening av søstre. Her er bare en del av meldingen Elizabeths biskop sendte til Elizabeth og Joshua på sykehuset noen timer etter at barnet ble født: “Hjelpeforeningens president har alt under kontroll. Vi legger allerede planer for å hjelpe dere med jentene deres hjemme, så Elizabeth kan reise frem og tilbake til sykehuset så lenge den ikke navngitte, søte babyen fremdeles er der. Vi har gjort det før, langsiktig, og [våre] medlemmer trår gladelig til.”

Biskopen fortsatte med å si, idet han snakket for seg selv og menigheten: “Vi har til og med kommet til sykehuset og sittet med barna på lekerommet når mødrene ikke ønsket å etterlate dem et annet sted.”

Og så: “Vi vil naturligvis ikke gjennomføre planen vår uten koordinering

med og samtykke fra dere. Ville bare si at dere ikke må bekymre dere om ting vi kan [og vil] gjøre.”

Det de gjorde for datteren min, gjorde det mulig for henne å få et dyrebart øyeblikk da hun holdt sin lille datter for første gang.

Og så avsluttet biskopen sin melding til Joshua og Elizabeth med en som søstre sender på grunn av sitt engasjement over hele verden for å tjene andre på vegne av Mesteren: “Bevar troen.”

Med alle deres forskjeller i personlige omstendigheter og tidligere erfaringer, kan jeg fortelle dere noe om hva som ligger foran dere. Så lenge dere bevarer troen, vil dere se at dere ofte blir oppfordret av Herren til å tjene noen i nød når det ikke virker beleilig. Det kan synes å være en ubehagelig og kanskje til og med umulig oppgave. Når oppfordringen kommer, kan det virke som om det ikke er behov for dere, eller at en annen lett kunne ha hjulpet.

Husk at når Herren lar oss møte noen i nød, hedrer vi den barmhjertige samaritan like mye for hva han ikke gjorde som for det han gjorde. Han dro ikke forbi på den andre siden, selv om den forslåtte reisende i veien var en fremmed og kanskje en fiende. Han gjorde det han kunne for den forslåtte mannen, og fikk så på plass en konkret plan så andre kunne gjøre mer. Han gjorde det fordi han

forsto at å hjelpe kan kreve mer enn det én person kan klare.

Lærdommer i denne historien kan veilede dere i hva enn deres fremtid måtte bringe. De samme lærdommene var tilgjengelige i deres egen barn- doms og senere tids erfaringer.

Minst én gang, og kanskje ofte, har dere blitt overrasket når dere har møtt noen som trenger omsorg. Det kan ha vært mor, en bestemor, en søster eller et barn som ble rammet av sykdom eller uførhet. Deres medfølelse seiret over deres menneskelige ønsker. Så dere begynte å tilby hjelp.

Som den reisende i Skriftenes historie om den barmhjertige samaritan, er det sannsynlig at den hjelpen som trengtes, gikk over til en mer langsiktig omsorg enn dere kunne gi alene. Samaritanen måtte overlate den reisende i vertshusholderens pleie. Herrens plan for å tjene andre i nød, sørger for team.

Biskoper og presidenter for Hjelpeforeningen oppfordrer alltid familie-medlemmer til å hjelpe hverandre når det er behov. Det er mange grunner til dette prinsippet. Først og fremst er det å gi flere mennesker velsignelsen av økt kjærlighet som kommer av å hjelpe hverandre.

Dere har sett og følt denne velsignelsen. Når dere har tatt vare på noen, selv en kort tid, har dere følt kjærlighet til den dere hjalp. Når tiden for å gi nødvendig omsorg ble lenger, ble kjærligheten sterkere.

Ettersom vi er dødelige, kan denne økningen i kjærlighet bli forstyrret av følelser som frustrasjon og tretthet. Det er en annen grunn til at Herren lar oss få hjelp av andre i vår tjeneste for dem som trenger det. Det er derfor Herren har skapt foreninger av omsorgspersoner.

For noen uker siden var jeg tilstede da en ung kvinne reiste seg

for å bli oppholdt på et nadverds- møte som assisterende koordinator for besøkende lærerinner, en stilling jeg ikke visste eksisterte. Jeg lurte på om hun visste hvilken hyllest Herren hadde gitt henne. På grunn av et urolig barn måtte hun forlate møtet før jeg fikk fortalt henne hvor høyt Herren ville elske og verdsette henne for hennes hjelp med å koordinere hans disiplers innsats.

Omsorg for de trengende krever et team, en kjærlig og enhetlig forening. Det er dette Herren bygger blant dere. Han elsker dere for enhver rolle dere spiller.

Et bevis på hans anerkjennelse er at Gud lar dere føle økende kjærlighet til dem dere tjener. Det er en grunn til at dere gråter når noen dere har tjent i lang tid, går bort. Å miste muligheten til å ta vare på dem, kan føles som et enda større tap enn den midlertidige adskillelsen. Jeg hørte nylig en kvinne – som jeg har kjent i lang tid – uken hennes ektemann døde, bære vitnesbyrd om takknemlighet for anledningen til å tjene ham til slutten av hans liv. Ingen tårer var synlige, men hennes lykkelige smil var det.

Selv om langvarig og kjærlig tjeneste for andre blir rikt belønnet, har dere lært at det finnes fysiske, følelsesmessige og økonomiske grenser for hva som er mulig. Den som gir omsorg lenge nok, kan bli den som trenger omsorg.

Herren, som er Mester-pleieren for mennesker i nød, ga inspirerte råd til trette omsorgspersoner i disse ordene som ble uttalt av kong Benjamin i Mormons bok: “Med hensyn til å bevare en forlatelse for deres synder, ... vil jeg dere skal gi av deres midler til de fattige – enhver ifølge det han har – ved å fø de sultne, kle de nakne, besøke de syke og yte dem hjelp, både åndelig og timelig ifølge deres ønsker.”⁶

Men deretter advarer han de av dere som kanskje ikke klarer å se tegnene på at dere presser dere for hardt og for lenge i deres kjærlige tjeneste: “Og se til at alt dette gjøres i visdom og orden, for det forlanges ikke at et menneske [eller enhver omsorgsperson] skal løpe hurtigere enn han har styrke til. Likevel er det nødvendig for ham å være flittig for å vinne belønningen. Derfor må alle ting gjøres med orden.”⁷

Dette rådet kan være vanskelig å anvende når valget synes å være å balansere et ønske om å gjøre alt dere kan for andre, med visdom til å ivareta deres egne behov for å beholde evnen til å tjene. Dere har kanskje sett andre streve med slike vanskelige valg. Ett eksempel er valget å ta vare på en person som nærmer seg slutten

av livet, hjemme eller på et pleie- hjem, når man kanskje nærmer seg utmattelse.

Det dere vet om frelsesplanen, kan være deres rettesnor i slike hjerteskjærende valg. Det er en av grunnene til at Lucy Mack Smith klokkelig sa at søstrene måtte “motta undervisning”.

Det hjelper å ha en sikker overbevisning om Herrens hensikt for alle Guds barn i jordelivets smeltedigel. Han lærte profeten Joseph kjernen i frelsesplanen på denne måten da han kjempet med å forstå sine tilsynelatende endeløse prøvelser: “Og så, hvis du trofast holder det ut, skal Gud opphøye deg i det høye.”⁸

Vårt valg for å hjelpe noen gjennom harde prøvelser blir da: “Hvilken kurs skal jeg følge som best vil hjelpe den jeg elsker å ‘trofast holde ut?’” Vi

må gjøre det mer sannsynlig at han eller hun kan utøve tro på Kristus, ha et klart håp om evig liv og praktisere nestekjærlighet, Kristi rene kjærlighet, til slutten av sitt liv.

Jeg har sett søstre i riket sette dette fokuset på Frelseren og hans hensikt. Tenk på de gangene dere har kommet inn i rommet hvor Hjelpeforeningen eller Primær eller Unge kvinner har hatt møte.

Et bilde av Frelseren eller hans ord slår kanskje ikke imot dere, men dere vet at et vitnesbyrd om realiteten og verdien av hans forsoning har blitt følt denne timen, slik det har i kveld. Det er kanskje ikke noe bilde av et hellig tempel eller ordene "Familier kan være evige", men dere kan se håp i deres smil.

Og dere har sett, slik jeg har, en klok besøkende lærerinne bygge tillit i en søster som strever, til at hennes tjeneste for en annen, også om hun

mislykkes, fortsatt er nødvendig og verdifull. Gode Hjelpeforenings-presidenter finner anledninger til å la dem som trenger omsorg, hjelpe med omsorgen for andre. De skaper muligheter for søstre til trofast å utholde prøvelser fordi de hjelper hverandre i Kristi rene kjærlighet. Dette kan omfatte milde oppfordringer til en sliten omsorgsperson om å hvile og ta imot andres hjelp.

Søstre gjør dette mulig ved å være sene til å dømme dem som gjennomgår prøvelser. De fleste som bærer tunge byrder, begynner å tvile på seg selv og sin egen verdi. Vi letter deres bær når vi er tålmodige med deres svakheter og roser alt godt vi kan se i dem. Herren gjør det. Og vi kan følge hans eksempel – den største pleier av alle.

Vi snakker ofte om styrken i kretsen av søstre i Jesu Kristi Kirke. Vi må lære å se at Frelseren alltid er i kretsen når vi inviterer ham.

Stadig oftere vil vi se Guds døtre invitere søstre inn i kretsen sammen med dem. Når søstre kommer til et møte og ser etter en sitteplass, vil de høre de milde ordene: "Kom og sitt sammen med meg."

Vi vil høre disse ordene i den fremtidige dag som Lucy Mack Smith forutså, når søstrene vil "sitte ned i himmelen sammen". Vi forbereder oss ikke til den dagen på et øyeblikk. Den dagen vil komme etter dager og år med omsorg for hverandre, og ved å bringe det evige livs ord dypt ned i vårt hjerte.

Min bønn er at mange av oss vil være sammen i den strålende fremtid som ligger foran oss. Jeg bærer vitnesbyrd om at deres håp for de dagene vil bli rettferdiggjort. Den Herre Jesus Kristus og hans uendelige forsoning gjorde det mulig for hver enkelt av dere. Vår himmelske Fader hører og besvarer deres bønner i tro om veiledning og hjelp til å holde ut i tjeneste for ham.

Den hellige ånd blir sendt til dere og til dem dere bryr dere om. Dere vil bli styrket og også inspirert til å kjenne grensene for og omfanget av deres evne til å tjene. Ånden vil trøste dere når dere kanskje undrer dere: "Har jeg gjort nok?"

Jeg vitner om at Herren vil være med dere og at veien vil være beredt og merket for dere av ham, i deres tjeneste for dem han elsker, i deres nød og prøvelser. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 25.
2. Brigham Young, i *Døtre i mitt rike*, 36.
3. Lucy Meserve Smith, i *Døtre i mitt rike*, 37.
4. Lucy Meserve Smith, i *Døtre i mitt rike*, 37.
5. Matteus 25:40.
6. Mosiah 4:26.
7. Mosiah 4:27.
8. Lære og pakter 121:8.

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansetaler kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Talerne er oppført i alfabetisk rekkefølge, og sidetallet henviser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Neil L. Andersen	(39) En families tro svikter ikke etter datterens dødsfall.
Shayne M. Bowen	(15) Shayne M. Bowen og hans misjonærledsager lærer en familie at små barn ikke trenger dåp.
Linda K. Burton	(78) En kvinne hjelper Linda K. Burton under hennes andre besøk i templet som nygift. (111) Pioneren Mary Lois Walker mister sin mann og et barn mens de krysser slettene.
Craig C. Christensen	(12) Seks år gamle Ben Christensen føler Den hellige ånd når han besøker åpent hus i et tempel.
D. Todd Christofferson	(47) En ung mann i India arbeider hardt for å hjelpe sin familie og for å få en utdanning.
Quentin L. Cook	(6) Den britiske olympieren Eric Liddell nekter å delta i et løp på søndag.
Ann M. Dibb	(10) En ung kvinne bærer frimodig en T-skjorte som proklamerer hennes medlemskap i Kirken.
Larry Echo Hawk	(32) Larry Echo Hawks rekruttbefal finner hans eksemplar av Mormons bok.
Henry B. Eyring	(60) Henry B. Eyring skjærer ut en planke til hver av sine sønner som representerer deres spesielle talenter. (72) Henry B. Eyrings barnebarn ser etter Jesus under åpent hus i et tempel. (72) Henry B. Eyring forlater Stanford University for å overta en stilling ved Ricks College. (72) Henry B. Eyrings svigerdatter ber på stranden og vier sin tid til Herren.
Robert C. Gay	(34) Robert C. Gays far spør ham om han ville selge sin sjel for en nikkel. (34) Robert C. Gay følger en tilskyndelse om å hjelpe en gutt som gråter i veikanten.
Daniel L. Johnson	(101) Siste-dagers-hellige går i templet etter at uvær ødelegger deres fruktavling.
Thomas S. Monson	(68) N. Eldon Tanner blir overrasket over å se fire menn bli oppflyttet i prestedømmet. (68) Thomas S. Monson får inspirasjon til å kalle grenspresidenter. (68) John H. Groberg bærer sitt vitnesbyrd for kongen av Tonga. (86) Thomas S. Monson følger en tilskyndelse om å gi forslag angående misjonærarbeid. (86) Thomas S. Monson følger en tilskyndelse om å besøke en venn på sykehuset. (86) Thomas S. Monson oppfordrer en ung mann til å reise på misjon. (86) En bønn av ungdom under en kulturfeiring for et tempel blir besvart.
Russell M. Nelson	(18) En mann følger en tilskyndelse om å stoppe "guttene på sykklene".
Russell T. Osguthorpe	(96) Ungdom som deltar i Søndagsskolen, hjelper to klassemedlemmer med autisme å dele det de har lært.
Boyd K. Packer	(75) Boyd K. Packers båt blir rammet av en voldsom havstorm i Samoa.
Linda S. Reeves	(118) Linda S. Reeves vender seg til Gud når hennes mann blir syk.
Richard G. Scott	(93) Ungdom i Russland kartotekfører 2000 navn hver og sender inn ett navn på en avdød slektning for tempelarbeid.
Carole M. Stephens	(115) Unge kvinner kommer hverandre til unnsetning under en rekonstruksjon av pionerutvandringen.
Gary E. Stevenson	(51) En student forlater en fest i Japan etter å ha nektet å røyke marihuanasigaretter.
Scott D. Whiting	(37) Tempelentreprenører retter to småfeil i Laie Hawaii tempel.

Alderskravet til misjonærtjeneste senket

Av Heather Whittle Wrigley

Kirkerelaterte nyheter og begivenheter

Ved åpningen av den 182. halvårslige generalkonferanse bekjentgjorde president Thomas S.

Monson at menn kan reise på misjon når de er 18, og kvinner når de er 19, med øyeblikkelig virkning.

Senere, på en pressekonferanse, understreket eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum at endringen er et alternativ: "Unge menn og unge kvinner skulle ikke begynne sin tjeneste før de er klare åndelig og timelig," sa han. Slike ting som skolegang, familieforhold og helse

er fortsatt viktige hensyn ved valg av tidspunkt for misjonærtjeneste.

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum forklarte at fremtidige misjonærer kan bli anbefalt av sin biskop og stavs-president for heltidstjeneste 120 dager før fylte 18 år eller før datoen da de vil være tilgjengelige. Unge menn kan begynne på misjonærutdanningscenteret (MTC) etter å ha fullført videregående skole eller tilsvarende og fylt 18 år. Kvinner kan begynne når de har fylt 19 år.

Fremtidige misjonærer blir bedt om

å forbedre sin misjonsforberedelse før de begynner på MTC.

"Gud fremskynder sitt verk," sa eldste Holland. "Og han trenger stadig flere villige og verdige misjonærer til å spre lyset og sannheten og håpet og frelsen som Jesu Kristi evangelium kan tilby en ofte mørk og engstelig verden."

Eldste Holland sa at det er sannsynlig at flere misjoner vil bli opprettet.

For å legge til rette for den forventede økningen i antall misjonærer i misjoner over hele verden, vil tiden ved MTC bli redusert med en tredjedel for alle misjonærer. Et nylig innført 12-ukers kurs som blir holdt på misjonsmarken, vil bidra ytterligere til å forberede misjonærene. ■

Les mer ved å søke på "missionary age requirement" på news.lds.org.

Unge menn og kvinner kan nå begynne sin misjon når de er henholdsvis 18 og 19 år gamle, avhengig av individuelle forhold og en avgjørelse av lokale prestedømsledere.

Undervisning for vår tid

Fra oktober 2012 til mars 2013 skulle leksjonene i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen for fjerde søndag i måneden utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt på generalkonferansen i oktober 2012.

I april 2013 kan det velges taler enten fra konferansen i oktober 2012 eller konferansen i april 2013. Stavs- og distrikts-presidenter skulle velge ut de taler som skal brukes i deres områder.

Lær mer ved å gjennomgå "Læresetninger for vår tid" i mai 2012-nummeret av *Liahona* (lds.org/liahona). ■

Kom, følg med meg er nytt undervisningsmaterieill som vil hjelpe lærere å undervise på Frelserens måte og hjelpe ungdom å bli mer fullstendig omvendt til evangeliet.

Kirken bekjentgjør nytt undervisningsmaterieill for ungdom for 2013

Kirken har bekjentgjort nytt undervisningsmaterieill – *Kom, følg med meg: Læringsressurser for ungdom* – for quorumer i Det aronske prestedømme, Unge kvinner og Søndagsskole-klasser for ungdom for 2013.

Et av de viktigste målene med *Kom, følg med meg* er å hjelpe lærere – i kirken og i hjemmet – å undervise slik Frelseren gjorde, noe som gjør undervisningen mer som evangeliesentrerte samtaler. Ungdom vil bli oppfordret til å spille en større rolle i undervisning og læring.

“Fokuset er på å styrke og bygge opp tro, omvendelse og vitnesbyrd ved hjelp av de nyeste læresetningene til generalautoritetene og hjelpeorganisasjonenes generalpresidentskaper,” lyder et brev fra Det første presidentskap datert 12. september 2012.

Kom, følg med meg er organisert i enheter som fokuserer på ett doktrinært emne hver måned og er felles for klassene i Søndagsskolen, Unge kvinner og Det aronske prestedømme.

I hver enhet er det flere leksjoner

enn det er mulig å undervise i på en måned, så lærere og ledere blir bedt om å søke inspirasjon og koordinere for å avgjøre hvilke leksjonsoversikter de skal bruke.

En ny veiledning, *Undervisning i evangeliet på Frelserens måte*, vil hjelpe ledere og lærere bedre å forstå hvordan de kan tilpasse leksjoner til deres ungdommers unike behov og hvordan de kan hjelpe ungdom å lære evangeliet.

Alle leksjonene kan skrives ut fra Internett. Trykte versjoner av *Kom, følg med meg* vil bli tilgjengelig på et senere tidspunkt. Innen utgangen av 2012 vil alle leksjonsoversiktene være tilgjengelig på nettet på 23 språk.

Medlemmer, ledere og lærere kan utforske det nye undervisningsmateriellet på Internett på **lds.org/youth/learn**.

Ledere på område- og lokalplan vil gi opplæring til ledere og lærere innen utgangen av 2012. ■

Lær mer på news.lds.org. Se også side 96 i dette nummeret.

Nye verktøy hjelper medlemmer å klargjøre slektsnavn

Et brev datert 8. oktober 2012, oppfordrer Det første presidentskap medlemmer – ungdom og unge enslige voksne i særdeleshet – til å motta alle templets velsignelser ved å klargjøre sine egne slektsnavn og ta dem med til templet.

Videre oppfordres de som har “et stort antall slektsnavn som er reservert, til å frigi disse navnene før det går for lang tid, slik at nødvendige ordinanser kan utføres”.

For å hjelpe medlemmene å følge oppfordringen fra Det første presidentskap, utvikler Kirken nye ressurser og opplevelser, som finnes på 10 språk på familysearch.org.

En fersk oppgradering av new.familysearch.org kalt Family Tree, gir for eksempel en forbedret tilnærming til vår slektshistorie ved å la brukerne (1) få kontakt og samarbeide om felles slektslinjer, (2) redigere og slette informasjon som er feil, og (3) enkelt sende inn navn på forfedre for tempelordinanser. Brukerne kan også finne videoer om innsendelse av navn til templet og annen opplæring på familysearch.org/treetraining. ■

Eldste Craig C. Christensen

i De syttis presidentskap

Eldste Craig C. Christensen begynte som medlem av De syttis presidentskap 1. august 2012, etter å ha blitt kalt til denne stillingen i april 2012.

Eldste Christensen er sønn av Sheron og Colleen Christensen, ble født i Salt Lake City, Utah, i mars 1956 og vokste opp i Nord-California i "en aktiv og omsorgsfull siste-dagers-hellig familie". Han understreker at han alltid har trodd at evangeliet er sant, men at hans vitnesbyrd ble styrket under hans misjonærtjeneste i Chile.

"Som misjonær ble mitt ønske om å føle Den hellige ånd konstant, og mitt vitnesbyrd om evangeliet ble dypere og mye mer håndgripelig for meg," sa han. På misjon fikk han en kjærlighet til Mormons bok som skinner gjennom i hans undervisning i dag.

Eldste Christensen har vært medlem av De syttis første og annet quorum siden 2002. Inntil nylig var han direktør for Prestedømsavdelingen. Tidligere kall inkluderer president for området Mexico syd, president for Mexico City øst misjon, biskop, høyrådsmedlem og stavens misjonspresident.

Eldste Christensen har en bachelor-grad i regnskap fra Brigham Young University og en mastergrad i bedriftsledelse fra University of Washington. Han har eid og drevet virksomheter innen bilsalg og eienomsutvikling, og har vært gjesteforeleser ved flere universiteter.

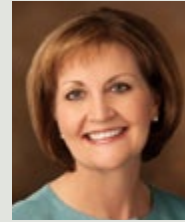
Eldste Christensen giftet seg med Debora Jones 28. mars 1978. De bor i Holladay, Utah, og har fire barn og fem barnebarn. ■

Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan

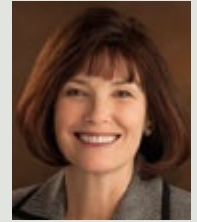
HJELPEFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsterådgiver

Linda K. Burton
President

Linda S. Reeves
Annenrådgiver

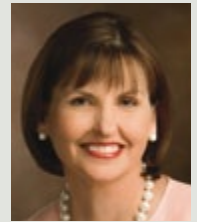
UNGE KVINNER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

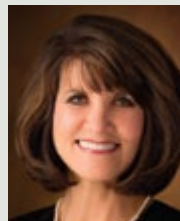

Elaine S. Dalton
President

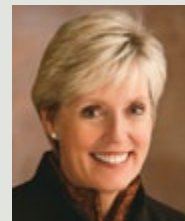

Ann M. Dibb
Annenrådgiver

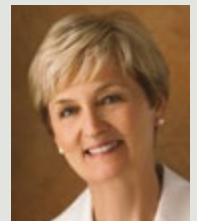
PRIMÆR

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
President

Cheryl A. Esplin
Annenrådgiver

UNGE MENN

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Annenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Annenrådgiver

*Et steg i tro,
av Michael T. Malm*

*“Da disiplene fikk
se [Jesus] der han gikk
på sjøen, ble de slått
av skrekk...*

*Men Jesus talte straks
til dem og sa: Vær ved
godt mot, det er meg.
Frykt ikke!*

*Da svarte Peter ham
og sa: Herre, er det deg,
da byd meg å komme
til deg på vannet!*

*Han sa: Kom!
Og Peter steg ut av
båten og gikk bort-
over vannet mot Jesus”
(Matteus 14:26-29).*

“Jeg er glad for å bekjentgjøre at med øyeblikkelig virkning vil alle verdige og egnede unge menn som er uteksaminert fra videregående skole eller tilsvarende, uavhengig av hvor de bor, ha muligheten til å bli anbefalt for misjonærtjeneste fra de fyller 18, istedenfor 19 år,” bekjentgjorde president Thomas S. Monson under åpningen av den 182. halvårslige generalkonferanse i Kirken. Han sa også: “I dag er jeg glad for å bekjentgjøre at egnede, verdige unge kvinner som har et ønske om å tjene, kan anbefales til misjonærtjeneste fra de fyller 19, istedenfor 21 år.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE